

ΑΘΗΝΑΣ ΗΛ. ΒΛΑΧΟΥ

Για Παιδιά και οι Φίλοι τους

Ψυχή Ιστορία
σαν παραμύδι

Α.Θ. Λογομαχίας

1948

ΑΘΗΝΑΣ ΗΛ. ΒΛΑΧΟΥ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥΣ

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Δ'. ΕΚΔΟΣΗ

(Διασκευή από τὸ Γαλλικὸ)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Α. Ε.
4-ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ-4

1931

18749

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ Κ.Α.Π.

Ἀθῆναι τῆ 10-2-1931

Ἀριθ. { Πρωτ. 8876.
Ἐγκυκ. 14.

Περὶ τοῦ βιβλίου τῆς κ. Ἀθηνᾶς Ἡλ. Βλάχου
«Τὰ Παιδιὰ καὶ οἱ φίλοι των»

Πρὸς τοὺς κ κ..

Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῶν Ἰδιωτικῶν σχολείων, τοὺς
Διευθυντὰς τῶν Διδ)λείων καὶ τοὺς Ἐπιθεω-
ρητὰς τῶν Διμ. Σχολ. Κράτους.

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει α. τὴν ὑπ' ἀριθ. 66 πράξιν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Γνωμοδοτικοῦ Συμβουλίου, καθ' ἣν τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος βιβλίον τῆς κ. Ἀθηνᾶς Ἡλ. Βλάχου ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤῶΝ» περιέχει διηγήσεις, ἀναφερομένας εἰς τὴν ζωὴν ζῶων καὶ φυτῶν γνωστῶν εἰς τὰ παιδιά. Εἰς τὰς διηγήσεις ταύτας ἐκτίθενται φαινόμενα τῆς ζωῆς, συνήθειαι, ιδιότητες τῶν ζῶων καὶ φυτῶν καὶ ἀπλουστάτα σχέσεις τούτων πρὸς ἀλλήλα οὐχὶ ξηρῶς ὡς πραγματογνωστικὴ ὕλη ἀλλὰ διὰ ζωντανῆς καὶ ἐπαγωγῆς ἀφηγήσεως, εἰς ἣν παρενέρονται διάλογοι μεταξὺ τῶν ὄντων τούτων. Αἱ διηγήσεις εἰς γλώσσαν ῥέουσαν κρατοῦν ἀδιάπτωτον τὸ διαφέρον τοῦ παιδιοῦ, διεγείρουσιν τὴν συμπάθειαν πρὸς τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ καὶ παρέχουσιν ἀφορμὴν πρὸς περαιτέρω παρατήρησιν τῆς ζωῆς τῶν φίλων των τούτων. Ἐπειδὴ τὸ βιβλίον τοῦτο θὰ ἀναγνωσθῆ εὐχαρίστως καὶ θὰ ὠφελήσῃ τοὺς ἀναγνώστας, ἀποφασίζει νὰ ἐκφράσῃ τὴν γνώμην εἰς τὸ Σὸν Ἐκπαιδευτικόν, ὅτι δύναται νὰ συστήσῃ τὸ ἐν λόγω βιβλίον εἰς τοὺς κ. κ. δημοδ)λους ὡς ἐλεύθερον ἀναγνώσμα κατάλληλον διὰ τοὺς μαθητὰς τῶν ἀνωτέρων τάξεων τοῦ δημοτικοῦ σχολείου.

Καὶ β') ὅτι σήμερον σχολεῖον νέον δὲν δύναται νὰ βοηθῆ ἄνευ βοηθητικῶν βιβλίων καὶ τοιούτων ἐλευθέρως ἀναγνώσεως, τὸ δὲ μοναδικὸν ἀναγνωστικὸν βιβλίον ἀνήκει εἰς τὸ παρελθόν.

Ἐντελλόμεθα ὅπως συστήσῃτε εἰς τοὺς ὑφ' ὑμᾶς διδ)λους τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ βιβλίου τούτου ὡς ἐλευθέρου ἀναγνώσματος εἰς τὰς 4 ἀνωτέρας τάξεις τῶν δημοτικῶν σχολείων.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ
Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα ἔχουν τὴν ὑπογραφή τοῦ συγγραφέα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελ.
Πρόλογος τοῦ συγγραφέα.....	3
Πρόλογος τῆς μεταφραστρίας	3
1. Ἡ ἀχτίνα τοῦ ἡλίου.....	5
2. Τὸ γαῖδουράκι καὶ ἡ μητέρα του.....	9
Ὁ καημένος	21
3. Ἡ μῦγα	23
4. Τὸ μικρὸ κεράσι.....	28
5. Τὰ δυὸ σπουργίτια.....	32
Τσιριτρό	45
6. Ἐνὸς σπόρος μαργαρίτας.....	46
7. Περιπέτειες τῆς οἰκογενείας τῶν ποντικῶν.....	52
Οἱ ποντικοὶ καὶ τὰ γλυκὰ.....	61
Ὁ μικρὸς ὁ ποντικούλης.....	62
8. Τὸ μικρὸ μαχαίρι καὶ τὸ σπασμένον δοχεῖο.....	63
9. Μιὰ οἰκογένεια κουνελιῶν.....	69
10. Τὸ κουνούπι καὶ ἡ ἀράχνη.....	79
11. Τὸ σκισμένον φῶρεμα.....	87
12. Ὁ γέρο ἔλατος.....	92
Τὸ χριστουγεννιάτικο δέντρο.....	99
13. Κότες καὶ πάπιες.....	100
Ὁ κόκορας	115
14. Τὰ χελιδόνια.....	116
15. Ἡ κυρὰ φασολιά.....	133
16. Οἱ γάμοι τοῦ σπίνου.....	145

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Τò ενδιαφέρο, πού έδειχναν τὰ παιδιὰ γιά τīs μικρές αυτές ιστορίες, όταν άκουαν νά τους τīs διηγούμαι, με παρακίνησε νά τīs τυπώσω.

Ίσως αυτές οί διηγήσεις νά έλκύσουν τήν προσοχή και τών άλλων παιδιών δίδοντάς τους με εύχάριστον τρόπο τὰ πρώτα στοιχεία τής φυσικής ιστορίας. Ίσως μάλιστα θά μπορέσουν νά δώσουν μερικές ιδέες και στους δασκάλους γιά τήν προπαρασκευή τής συνομιλίας τους με τὰ παιδιὰ.

Αυτό τò μικρό βιβλίο δέ θά είναι άχρηστο, άν όχι γιά άλλο τίποτε τουλάχιστο γιά νά διεγείρη τò ενδιαφέρο γιά τò μάθημα τής φυσικής Ιστορίας

SUZANNE CORNAZ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΚΗΠΟΥ ΣΤΗ ΓΕΝΕΥΗ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑΣ

Μάνα κι εγώ, θέλω, όπως όλες οί μητέρες, τò παιδί μου νά διαβάξη κάθε τι, πού νά συνδυάζη τò τερπνò με τò ωφέλιμο, πρό παντός τò ωφέλιμο !

Ύπό τή σκέψη αυτή ώρμήθηκα νά δώσω στους μικρούς φίλους και όμήλικες τού παιδιού μου ένα βιβλίο διασκευασμένο, πού κατά τήν αντίληψή μου θά τους γίνη πολύ άγαπητό.

Ύπό ψυχολογικές παρατηρήσεις, πού έκαμα, είδα ότι τò βιβλίο αυτό μαζί με τò β' μέρος του είναι τò μόνο, από όσα έχει διαβάσει τò παιδί μου, πού του έδωκε άφορμή νά κάνει χίλιες δυò παρατηρήσεις γιά τή ζωή τών οικιακών ζώων, νά ζήση μαζί τους τόν ψυχικό τους βίο, ν' αγαπήση τὰ φυτά και γενικά τήν άνάγνωση. Εύχομαι τò ίδιο νά συμβη και στους μικρούς μου άναγνώστες, κι έτσι, με τò ενδιαφέρο πού θά τους γεννηθῆ γιά τò μάθημα τής φυσικής ιστορίας, νά μποροϋν νά βοηθήσουν και τò δάσκαλό τους στις καθημερινές τους συνομιλίες.

ΑΘΗΝΑ ΗΛ. ΒΛΑΧΟΥ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥΣ

1. Η ΑΧΤΙΝΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Είναι πρωί· πρό πολλοῦ ὁ ἥλιος πρόβαλε ἀπὸ τὴν ἀνατολή κι ὁμως ἡ Ἐλενίτσα κοιμᾶται ἀκόμη.

Κοιτᾶτε πῶς χαμογελά! Σίγουρα βλέπει κανένα ὠραῖο ὄνειρο. Κανείς δὲν μπῆκε στὴν κάμαρά της σήμερα ἀπὸ τὸ πρωί· ἡ πόρτα εἶναι κλεισμένη· ὡστόσο ἡ Ἐλενίτσα πῆρε κιόλας ἕνα φιλί. Ποιὸς λοιπὸν τῆς τὸ ἔδωσε; Μήπως κανένα πουλάκι μπῆκε ἀπὸ τὸ παράθυρο; Ὁχι. Τὸ παράθυρο εἶναι κλειστό. Τῆς τὸ ἔδωσε

μιὰ ἀχτίνα τοῦ ἡλίου, πού πέρασε ἀπὸ τὴ χαραμάδα τοῦ παραθυρόφυλλου καὶ ἀκούμπησε στὰ χεῖλη τῆς Ἐλένης· εἶναι κατὰπληχτη πού βρίσκει ἕνα κοριτσάκι νὰ κοιμᾶται ἀκόμη.

Μιὰ ἀχτίνα τοῦ ἡλίου πέρασε ἀπὸ τὴ χαραμάδα τοῦ παραθυρόφυλλου

Ἡ Ἐλένη ξυπνᾷ, τρίβει τὰ μάτια της, κοιτάζει γύρω της καὶ βλέπει τὴν ἀχτίνα τοῦ ἡλίου.

—Λαμπερὴ ἀχτίνα, εἶπε, εἶσαι πολὺ καλὴ, πού ἦρθες νὰ μοὺ κάνης ἐπίσκεψη· εἶμαι βέβαιη ὅτι ἔχεις ξυπνήσει ἀπὸ πολλὴ ὥρα, ἴσως μάλιστα νὰ ἔχης ἐργαστῆ πολὺ σήμερα τὸ πρωί.

—Ἀλήθεια, λέει ἡ ἀχτίνα, ἔκαμα πολλὲς δουλειές. Ὁμοίως ὁ

πατέρας μου με στέλνει στη γῆ, δὲ μοῦ ἐπιτρέπει διόλου νὰ διασκεδάζω· ἔχει δίκιο, γιατί δὲν εἶμαι ποτὲ τόσο εὐτυχισμένη, ὅσο ἅμα ἐργάζομαι.

—Ὁ πατέρας σου! ξαναεἶπε με ἀπορία ἢ Ἑλένη. Καὶ ποιός εἶναι ὁ πατέρας σου;

—Εἶναι ὁ ἥλιος! εἶπε ἡ ἀχτίνα. Κατοικεῖ ἐκεῖ ψηλά, πολὺ μακριά, πολὺ μακριά, ἐπάνω στὸν οὐρανό. Εἶναι τόσο μεγάλος, πού δὲν μπορεῖ νὰ ἔρθῃ ὁ ἴδιος στη γῆ, καὶ γι' αὐτὸ στέλνει τὰ παιδιὰ του. Τὰ παιδιὰ του εἶναι οἱ ἀχτίνες τοῦ ἡλίου, τὰ δέρφια μου, πού, ὅπως κι ἐγώ, φωτίζουν καὶ θερμαίνουν ἀδιάκοπα τὴ γῆ.

—Ἀλλά, εἶπε ἡ Ἑλένη, καὶ τὰ δέρφια σου θὰ μπορούσαν πολὺ καλὰ νὰμποῦν μαζί σου στὸ δωμάτιο.

—Αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο, εἶπε ἡ ἀχτίνα· ἡ χαραμάδα τοῦ παραθυρόφυλλου ἦταν

Μιά οἰκογένεια
κουβελιῶν ἔμπαινε
νὲ στη φωλιά.

πολὺ στενή· ἔπρεπε νὰ περάσω μόνο ἐγώ· οἱ ἄλλες ἀχτίνες ἔμειναν ἔξω· φωτίζουν τὴν πρόσοψη τοῦ σπιτιοῦ· ἂν θελήσης νὰ νοιώξεις τὰ παραθυρόφυλλα, θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχισμένες νὰμποῦν κι αὐτὲς στὸ δωμάτιό σου.

—Ὁχι ἀκόμη, εἶπε ἡ Ἑλένη· θὰ σὲ πα-

ρακαλέσω πρῶτα νὰ μοῦ διηγηθῆς τί ἔκαμες καὶ τί εἶδες σήμερα τὸ πρωὶ στὸν περίπατό σου.

—ὦ! λέει ἡ ἀχτίνα, ἔχω ἰδεῖ τόσα πράματα· δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ ὅλα. Θὰ σοῦ πῶ μόνο μερικά.

Βγαίνοντας πίσω από το βουνό, μπήκα μέσα σ' ένα δάσος· εκεί φώτισα μια οικογένεια κουνελιών, που γύριζε πίσω στη φωλιά της· τί ευτυχισμένα που ήταν! Θα είχαν χορέψει, φαίνονται, όλη τη νύχτα σε κανέναν άγρο σπαρμένο με τριφύλλι.

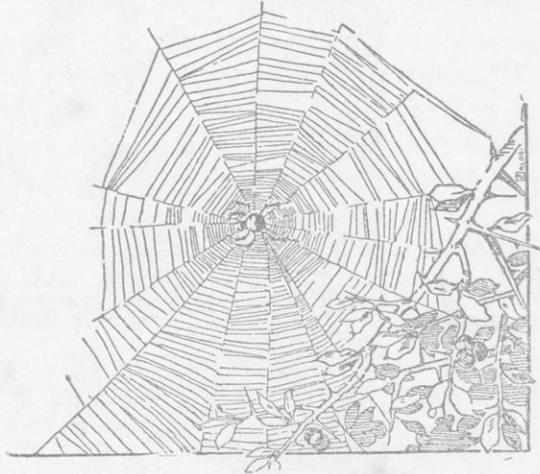
Στο ίδιο δάσος φώτισα ακόμη μια φωλιά κορυδαλλών. Μόλις ή μαμά με είδε, ξύπνησε τον άντρα της, έπειτα τὰ παιδιά της, και όλοι μαζί άρχισαν νὰ κελαϊδοῦν κάνοντας τὴν τουαλέτα τους,

Θέλησα έπειτα νὰ φωτίσω και ένα γέρο μπουρμπουλα· άλλ' αυτός κρύφτηκε άμέσως κάτω από ένα φύλλο, γυρεύοντας νὰ με άποφύγη.

Στις πέντε τὸ πρωί ήμουν ξαπλωμένη σ' ένα φράχτη, στην άκρη του δρόμου· εκεί έκαμα ν' άνοιξη μια ώραία άνεμώνη ρόδινη και άσπρη. Ήταν άκόμη κλειστή όταν ήρθα, αλλά, μόλις τή ζέσтана λιγάκι, άνοιξε. Τώρα ευχαριστιόμουν που τήν έβλεπα έτσι ζωηρή και πρόσχαρη.

Στὸν ίδιο φράχτη φώτισα μια άράχνη, που ύφαινε τὸ πανί της· έλπίζω, πὼς δὲ θα τὸ πειράξη κανείς, μια που ή κακομοίρα έκαμε τόσο κόπο για νὰ τὸ ύφάνη.

Έκει κοντά, έκαμα νὰ λάμψουν οί σταγόνες τῆς δροσιᾶς, που ήταν έπάνω στη χλόη· βοήθησα ένα κεράσι νὰ ώριμάση και ζέστανα μια μικρή μῦμα· έκαμα άκόμη κι άλλα πολλά πρά-

Μια άράχνη ύφαινε τὸ πανί της.

ματα, πού θα σοῦ πῶ αὔριο· εἶναι πιά ἄργά καὶ πρέπει νὰ σηκωθῆς τώρα.

—“ὦ! σὲ παρακαλῶ διηγῆσου μου ἀκόμη κάτι! εἶπε ἡ μικρὴ κόρη. Εἶδες παιδάκια σήμερα;

Ἡ Λίζα ἔδινε στὶς κότες τῆς φαί.

—“Ἄν εἶδα παιδιά! εἶπε ἡ ἀχτίνα τοῦ ἡλίου· εἶδα, καὶ πολλὰ ἀπ’ αὐτὰ ξύπνησαν πολὺ νωρίς. Ἡ Λίζα ἔδινε φαί στὰ πουλιά της πρὶν ἀπὸ τὶς ἔξι, τὴν ὥρα πὲν ὁ γαλατὰς πῆγαινε στὴ πόλη. Ὁ μικρὸς Γιάννης ὠδήγησε τὶς γίδες του στὸ λιβάδι, ἐνῶ

ὁ πατέρας του πήγαινε νὰ κόψη γρασίδι. Λησιμόνησα νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ζητῶ συχνὰ τὴ βοήθεια τῶν ἀδερφίῶν μου, γιατί μόνη μου δὲν μπορῶ νὰ κάμω μεγάλα πράματα. Μαζὶ κάνουμε νὰ ὠριμάζουν τὰ σιτάρια καὶ ὅλα τὰ φρούτα, πού ἀγαπᾶς τόσο πολὺ· ἐμεῖς ζεσταίνομε τὴν πλάτη τῆς γιαγιάς τῆς Λίζας ἅμα κάθεται στὴν αὐλή. Σήμερα ὅλες μαζὶ στεγνώσαμε ἓνα πουκάμισο κι ἓνα σκουφο, πού ἦταν κρεμασμένα στὸ φράχτη. Πολυλόγησα ὅμως ἀρκετά. Φεύγω τώρα κι ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐτοιμαστῆς νὰ πιάσης δουλειά· θὰ σοῦ πῶ καθορά, ὅτι ἂν οἱ ἀχτίνες τοῦ ἡλίου εἶναι πολὺ εὐτυχησμένες, πού σκορπίζουν τὸ φῶς τους στοὺς ἐργατικούς, δὲν ἀγαποῦν ὅμως διόλου νὰ φωτίζουν τοὺς τεμπέληδες.

—Ὡραία ἀχτίνα, εἶπε ἡ Ἑλένη, σὲ εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα τὰ καλά πράματα, πού μοῦ εἶπες σήμερα. Ἄν ξανάρθης αὔριο, τὴν ἴδια ὥρα, δὲ θὰ μὲ ξαναβρῆς πιά στὸ κρεβάτι· θὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ τὸ γλυκό σου φῶς, γιὰ νὰ κάμω τὴ δουλειά μου.

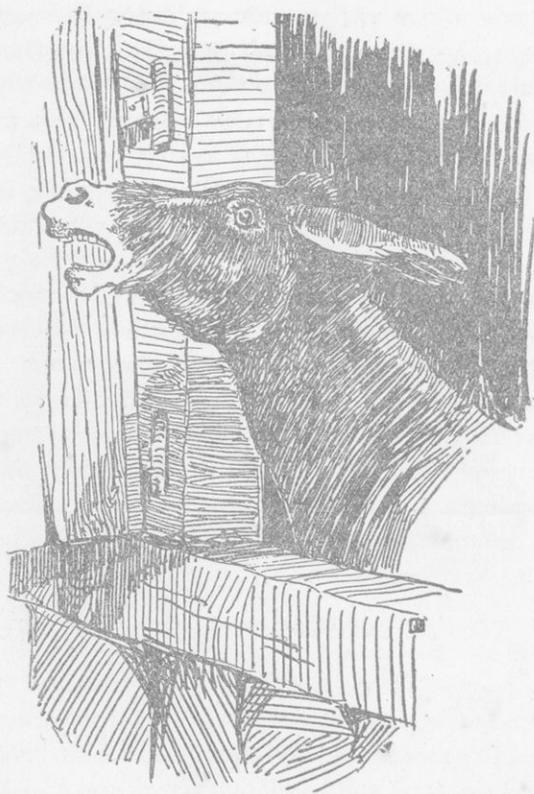
Λέγοντας αὐτὰ ἡ Ἑλένη σηκώθηκε καὶ ἄνοιξε τὰ παραθυρόφυλλα· ὅλες τότε οἱ ἀχτίνες τοῦ ἡλίου μπῆκαν ἀμέσως μέσα στὴν κόμαρα καὶ τὴν πλημμύρισαν μὲ φῶς. Ἡ Ἑλένη πλύθηκε, χτενίστηκε, ντύθηκε, καὶ ἔκαμε τὴν προσευχή της· ἔπειτα προγευμάτισε καὶ ἄρχισε τὴν ἡμέρα της μὲ τὸν πόθο νὰ γίνη ἓνα καλὸ καὶ ἐργατικὸ κοριτσάκι.

2. ΤΟ ΓΑ·Ι·ΔΟΥΡΑΚΙ ΚΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ

Ὁ ἥλιος φωτίζει μὲ τίς ἀχτίνες του τὰ σπιτάκια τοῦ μικροῦ χωριοῦ. Πολλοὶ κοιμοῦνται ἀκόμη. Στὸ σπιτάκι ὅμως τῶν γαιδάρων, στὸ κάτω μέρος τοῦ χωριοῦ, ὅλοι ξύπνησαν πρὸ πολλοῦ. Νά ἡ Ταπεινή, ἡ καλὴ γαϊδούρα, πού κοιτάζει ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ στάβλου της: Ἡ—άν! Ἡ—άν! γκάριζε δείχνοντας τὰ μεγάλα δόντια της· ἦ—άν! ἦ—άν! ξαναλέει κάθε φορά, πού περνᾶ κάποιος ἀπὸ τὸ δρόμο.

Τί εὐτυχησμένη πού φαίνεται! τὰ μάτια της λάμπουν· νομίζεις πὼς χαμογεᾷ. Καὶ ἀλήθεια, εἶναι πολὺ εὐτυχησμένη ἡ Τα-

πεινή. Στὸ φρέσκο χορτάρι κοιμᾶται τὸ νεογέννητό της, ἕνα ὄμορφο γαϊδουράκι, πού στηλώνει ὀρθάνοιχτα τὰ μάτια ! Ἡ μητέρα του βρίσκει ταῦτιά του τόσο ὄμορφα καὶ τόσο μεγάλα, ὅπου δὲν παύει νὰ τὰ θαυμάζη καὶ νὰ τὰ γλείφει.

Ἡ-άν ! . . . Ἡ-άν ! . . .

— Ἀγαπημένο μου μικρό, λέει κοιτάζοντάς το, ὁ ἥλιος φωτίζει τὴν πρώτη μέρα τῆς ζωῆς σου. Ἐλπίζω πῶς θὰ εἶσαι εὐτυχισμένο !

— Βέβαια ! θὰ γίνῃ ἕνας δυνατὸς γαῖδαρος, εἶπε ἡ Σταχτερή,

μιὰ γριά γαϊδούρα, πού κατοικοῦσε στὸν ἴδιο στάβλο· σὲ μιὰ στιγμή στάθηκε ὄρθιο στὰ πόδια του· ἔχω μιὰ συμβουλή νὰ σοῦ δώσω, Ταπεινή: νὰ τοῦ δώσης γάλα τὸ λιγώτερο ξι μῆνες· ἄς ἐλπίζουμε πῶς ὁ κύριός μας δὲ θὰ σ' ἐμποδίση.

—Μιὰν εὐχή μόνο ἔχω γι' αὐτόν, πού σήμερα μπαίνει στὸν κόσμο, εἶπε ἓνας ἄλλος γαῖδαρος τοῦ ἴδιου στάβλου: νὰ μὴ εἶναι τόσο φλύαρος, ὅσο ἡ μητέρα του. Ἐπὸ τὴν ὥρα πού θὰ βγῆ ὁ ἥλιος—ἡ καμιά φορά καὶ πιὸ νωρίς ἀκόμη—δὲν κάνει τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γκαρίζη· δὲν μπορεῖ πιά κανεὶς νὰ κοιμηθῆ. Ἡσύχασε, λοιπόν, λίγο, Ταπεινή! Ἔχεις ὅλη τὴν ἡμέρα στὴ διάθεσή σου, γιὰ νὰ διαλαλήσης στὸν κόσμο τὴ γέννηση τοῦ γιοῦ σου!

—Ἀγαπητό μου μικρό, εἶπε ἡ Ταπεινή, ὁ κύριος ζητᾶ νὰ μ' ἐμποδίση νὰ φανερώσω τὴ χαρά μου. Ἐπειτα πλαγιάζοντας πλάι του: Νά, τοῦ λείει, νὰ ὠραῖο γάλα! κανένας δὲ θὰ μπορούσε νὰ σοῦ δώση καλύτερο. Ζέρω πολλές κυρίες ἄρρωστες, πού θὰ πιθυμοῦσαν νὰ τὸ πάρουν γιὰ τὰ παιδιὰ τους· ὄχι κυρίες μου, δὲν εἶναι τὸ γάλα μου γιὰ τὰ παιδιὰ μας! Σᾶς ἔχω δώσει ἄρκετὸ τὸν περασμένο χρόνο· φέτος θὰ τὸ κρατήσω γιὰ τὸ γιό μου.

Τὸ μικρὸ γαῖδουράκι μεγάλωσε· πάει τώρα συχνὰ γιὰ διασκέδαση στὸ λιβάδι μετ' ἡ μητέρα του. Ἐκείνη βόσκει στὰ χορταράκια, ἐνῶ τὸ γαῖδουράκι χορεύει, πηδᾶ, κυλιέται ἐπάνω στὸ χορταράκι καὶ κάνει μερικές φορές τόσο μεγάλα πηδήματα, πού ἡ Ταπεινή κατατρομάζει· ἂν σπᾶση κανένα πόδι του! τί δυστυχία!

Στὸ ἀγαπημένο της παιδί ἔδωκεν τὸ ὄνομα Σταχτερούλης, γιὰτὶ ἡ κυρὰ Σταχτερὴ θέλησε νὰ γίνη νουνά του καὶ ἡ Ταπεινή τὸ δέχτηκε με εὐχαρίστηση.

Ὁ Σταχτερούλης ἀνακάλυψε ἓνα πλατύ ποταμάκι στὸ βάθος τοῦ λιβαδιοῦ· ἡ μητέρα του δὲν καταλαβαίνει, γιὰτὶ ὁ Σταχτερούλης τρέχει πάντα πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος· δὲν πιστεύει νὰ τὸ κἀνη γιὰ νὰ πλύνη τὰ πόδια του, γιὰτὶ τοῦ τὸ ἔχει ἀπαγορέψει. Δὲν ταιριάζει σ' ἓνα καθὼς πρέπει γαῖδουράκι νὰ βρέχη τὰ πόδια του μέσα στὸ νερό! Νά ὅμως τί συμβαίνει: ὁ Σταχτερούλης

πηγαίνοντας να πιη νερό, είδε την εικόνα του μέσα στο ποτάμιακι και κάθε λίγο και λιγάκι πηγαίνει και βλέπει αν ταυτιά του μεγαλώνουν, αν ή τριχωτή φουντίτσα τής ουράς του γίνεται

Κάθε λίγο και λιγάκι πηγαίνει και βλέπει αν ταυτιά του μεγαλώνουν.

πιό φουντωτή, αν τέλος τὸ πρόσωπό του παίρνει ὄψη γαϊδάρου, γιατί τὸ να γίνη γαϊδάρος εἶναι ἡ μεγαλύτερή του ἐπιθυμία.

—“Αμα θὰ μεγαλώσω, λέει, θὰ τρώγω γαϊδουράγκαθα, σὰν τὴ μητέρα μου, θὰ σύρω καροτσάκι, θὰ παίρνω στὴ ράχη μου τοὺς κυρίους, τίς κυρίες καὶ τὰ παιδιά, πού πηγαίνουν σὲ ἄλλα χωριά· ἡ μάνα μου λέει, ὅτι αὐτὸ εἶναι πολὺ κουραστικό, ἀλλὰ δὲν ξέρω τί θέλει νὰ πῆ “μ’ αὐτό. “Αν εἶχα μιὰ κυρία στὴ χάρη μου, θὰ εἶχα τὸ κουράγιο νὰ κάνω καὶ πηδημάτα.

Μιλώντας ἔτσι ὁ Σταχτερούλης πηδοῦσε δεξιά κι ἀριστερά

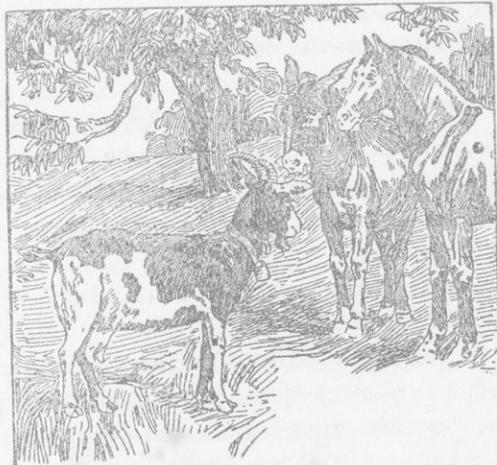
σηκώνοντας τὰ πισινά του πόδια με τρόπο, πού ἂν ἡ κυρία ἦταν ἐπάνω στή ράχη του, θά τουμπάριζε χάμω φαρδιά πλατιά.

Ὁ Σταχτερούλης ἔχει πολὺ καλὸ χαραχτήρα, γι' αὐτὸ ἔπιασε πολλοὺς φίλους στὸ χωριό. Πρῶτα πρῶτα ἔχει φίλο ἕνα μικρὸ πουλάρι μαῦρο, συνομήλικό του, ἔπειτα μιὰ γριά γίδα καὶ τὸ κατσικάκι τῆς. Μαζὶ τοὺς βλέπει κανένας συχνὰ στὸ λιβάδι. Ἐκεῖ στή σκιά μιᾶς μεγάλης ἀχλαδιᾶς μιᾶνε γιὰ χίλια δυὸ πράματα, πού μποροῦν νὰ ἐνδιαφέρουν τὰ ζῶα, πού τοὺς μοιάζουν. Φιλονικοῦν καὶ μαλώνουν κάποτε· ἀλλ' ἀμέσως τὰ ξαναφτιάνουν.

—Καλέ μου φίλε, λέει μιὰ μέρα τὸ πουλάρι στὸ Σταχτερούλη. Δέ μου λές, σέ παρακαλῶ, ποῦ βρῆκες αὐτὰ τὰ τόσο μακριὰ αὐτιά σου καὶ σέ τί σοῦ χρησιμεύουν; Ὅταν τάφήνης νὰ πέφτουν, τὸ

ἕνα δεξιά καὶ τὸ ἄλλο ἀριστερά, γίνεσαι τόσο ἀστεῖος, πού δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω τὰ γέλια.

—Τί νὰ κάμω; λέει ὁ Σταχτερούλης. Ἄφοῦ εἶμαι γαίδαρος, δὲν μπορῶ νὰ ἔχω αὐτιά ἀλόγου! Μὴ λές κακὸ γιὰ τ' αὐτιά μου, γιατί ξέρω πὼς ἀκοῦνε καλύτερα ἀπὸ τὰ δικά σου.

—Κοιτᾶτε τὰ ὠραῖα μας πόδια!

Πολὺ πιθανό, λέει τὸ πουλάρι· ἔπειτα γύρισε καὶ εἶπε στὴν κατσικά: Κακομοίρα μου, Μπέλλα, ποιὸς ἔχει τόσο ἀσχημὸ πόδι σὰν κι ἐσένα; Νομίζει κανεὶς πὼς εἶναι σκισμένο στὰ δύο· εἶμαι βέβαιος πὼς τὸ πόδι τῆς γιαγιᾶς σου θά ἦταν καλύτερα

καμωμένο. Κοίταξε τὸ πόδι τοῦ Σταχτερούλη καὶ τὸ δικό μου, τί ὁμορφὴ ὀπλὴ ἔχει! Θὰ ἔλεγε κανένας πὼς εἶμαστε λιγάκι συγγενεῖς.

—Ναί, λέει ὁ Σταχτερούλης, συγγενεῖς στὰ πόδια, ἀλλ' ὄχι καὶ σταυτιά.

—Νὰ χαίρεστε τὰ ὠραῖα σας πόδια! λέει ἡ Μπέλλα· ἂν μοῦ ἔλεγαν νὰ ἀλλάξω τὰ δικά μου μὲ τὰ δικά σας, δὲ θὰ τὸ ἔκανα ποτέ. Πηγαίνετε μὲ τίς ὠραῖες σας ὀπλές νὰ σκαρφαλώσετε στοὺς βράχους, νὰ φᾶτε τὴ χλόη καὶ μικρὰ μυρωδάτα λουλούδια, πού φυτρώνουν μόνο στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ, κι ἔπειτα ἐλάτε νὰ μοῦ δείξετε τὰ γόνατά σας καὶ τὰ πόδια σας! Τὰ πόδια μου ἔχουν ἀκόμη ἓνα χάρισμα· δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ πεταλῶνουν ποτέ· νομίζω πὼς τὸ πετάλωμα δὲν ἀρέσει οὔτε στὸν ἓνα, οὔτε στὸν ἄλλο σας.

Ἔχεις πάντα πολὺ δίκιο, εἶπε τὸ πουλάρι. Καλά! ἄς μὴ μιλοῦμε πιά γι' αὐτά.

—Τότε ἄς ποῦμε κάτι ἄλλο, εἶπε ἡ Μπέλλα: πὼς γίνεται τὰ ἄλογα καὶ τὰ γαιδούρια νὰ μὴν ἔχουν τίποτε γιὰ νὰ ὑπερασπίζον τὸν ἑαυτό τους, οὔτε ἓνα κέρατο, ἐνῶ οἱ γίδες ἔχουν δύο;

—Γιατί ὑπερασπίζομε τὸν ἑαυτό μας μὲ τὰ πόδια μας, λέει τὸ πουλάρι.

—Εἶναι πολὺ εὔκολο αὐτό, εἶπε ἡ Μπέλλα, τρώγοντας μιὰ τοῦφα ἀπὸ θυμάρι.

Τὴ στιγμή ἐκείνη τὸ κατσικάκι πήδησε πάνω στὸ Σταχτερούλη· μ' αὐτὸ ἤθελε νὰ πῆ: «Παίξε μαζί μου!». Ὁ Σταχτερούλης κυλίστηκε ἐπάνω στὴ χλόη καὶ τότε ἡ Μπέλλα ἔτρεξε μακριὰ του μὲ τὸ πουλάρι. Ἔτσι οἱ τρεῖς φίλοι περνοῦσαν εὐχάριστα τὴ ζωὴ τους.

II

Ὁ Σταχτερούλης ἔγινε πιά δυὸ χρονῶν· εἶναι τώρα ἕνας γαῖ-
δαρος. Ἡ Ταπεινή εἶναι περήφανη γιὰ τὸ γιό της καὶ λέει ὅτι
εἶναι τὸ ὠραιότερο γαϊδούρι τοῦ χωριοῦ. Ὁ γαϊδουριάρης, ὁ κύ-
ριός του, εἶπε καὶ τοῦ ἔκαμαν μιὰ σέλα ἔπειτα ἀνέβηκε μόνος του
ἐπάνω γιὰ νὰ συνηθίσῃ τὸ Σταχτερούλη νὰ φέρεται καλά,
ὅταν θὰ ἔχη ἐπάνω του κυρίου καὶ κυρίες. Ἄλλ' ὁ κακομοίρης ὁ
γαϊδουριάρης γύρισε στὸ σπίτι του μὲ ἕνα πρίξιμο στὸ μέτωπο·
ὁ Σταχτερούλης ἀπὸ τὴν πολλή του χαρὰ ἔτρεξε ἐδῶ κι ἐκεῖ
καὶ ἔρριξε χάμω τὸν κύριό του.

— Ἀγαπητό μου παιδί, τοῦ εἶπε ἡ Ταπεινή ὅταν γύρισε, σὲ
παρακαλῶ νὰ εἶσαι πιὸ φρόνιμος, ἀλλιῶς θὰ μᾶς συμβοῦν δυσ-
τυχήματα.

— Προσέχω πολὺ, εἶπε ὁ Σταχτερούλης, ἀλλὰ δὲν ξέρω τί
ἔχω στὰ πόδια καὶ πηδῶ χωρὶς νὰ τὸ θέλω. Ἕνας κβαλάρης δὲν
εἶναι ἀρκετὰ βαρὺς γιὰ μένα. Ἄν μποροῦσε νὰ μὲ νοιώσῃ, θὰ τοῦ
ἔλεγα ν'ἀνεβῆ στὴ ράχη μου μὲ τὴ γυναῖκα του.

— Τί δύναμη! εἶπε ἡ μάνα του· πόσο εὐτυχομένη εἶναι ἡ
νιότη!

Ἕνα πρωὶ πολὺ νωρίς, ἕνας κύριος μὲ τὰ παιδιά του καὶ
μερικοὺς φίλους του, ἔφτασε στὸ χωριό.

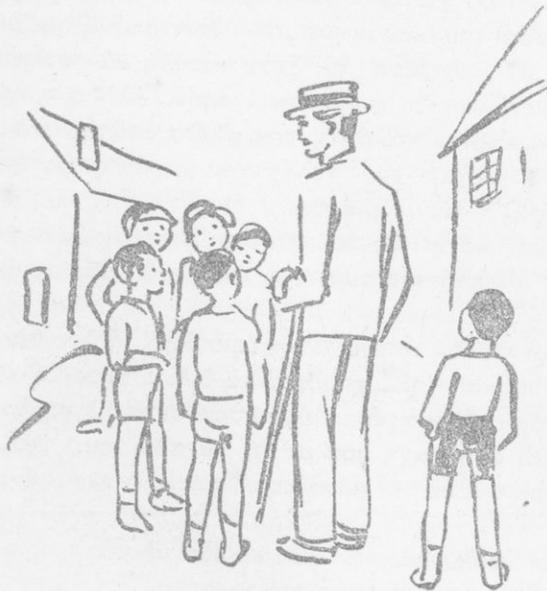
— Γαϊδούρια! Γαϊδούρια! φώναξαν τὰ παιδιά βλέποντας τὸ
κεφάλι τοῦ Σταχτερούλη στὸ παράθυρο. Μπαμπᾶ! σὲ παρακα-
λοῦμε, ἄς τὰ πάρουμε νὰ μᾶς πᾶνε στὸ ἄλλο χωριό.

— Ἐπιθυμῶ πολὺ, εἶπε ὁ πατέρας, νὰ πᾶμε γαϊδουροκβαλα-
ρία, ἂν ὁμως τὰ γαϊδούρια εἶναι ἀρκετὰ γιὰ ὅλους μας. Ἔ! Ἔ!
γαϊδουριάρη, εἶπε, μπορεῖς νὰ μᾶς δώσης ὀχτῶ γαϊδούρια;

— Ἐχω ἀκριβῶς ὀχτῶ, εἶπε ὁ γαϊδουριάρης, ἀλλὰ τὸ ἕνα ἀπ'
αὐτὰ δὲ λογαριάζεται· θὰ ἀναποδογύριζε μὲ τὸ πρῶτο, ἐκείνον
πού θὰ τὸ κβαλοῦσε.

—Ω! δόστε τον σ' έμένα, εἶπε ὁ Ἄντρέας, τὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ γόρια, ξέρω πολὺ καλὰ νὰ κρατηθῶ ἐπάνω του.

—Δὲν τολμῶ, εἶπε ὁ γαιῖδουριάρης, δὲ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἰδῶ νὰ γυρίσετε μὲ κανένα πόδι σπασμένο!

—Μπαμπᾶ! σὲ παρακαλοῦμε, ἄς τὰ πάρουμε νὰ μᾶς πᾶνε στὸ ἄλλο χωριό.

—Μὴ φοβᾶστε διόλου, εἶπε ὁ Ἄντρέας, δὲν εἶναι πρώτη φορά, ποὺ ἀνεβαίνω σὲ γαῖδαρο.

—Καλά! λέει ὁ πατέρας, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἄλλος, ἄς τὸν πάρουμε· θὰ ἔρχωμαι στὸ πλάι σου, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ τυχὸν κανένα δυστύχημα.

Τὸ μικρὸ караβάνι μπῆκε στὸ δρόμου του· ὁ Σταχτερούλης περιπατεῖ πλάι στὴ μητέρα του, ποὺ δὲν παύει νὰ τοῦ δίνει χίλιες δυὸ συμβουλές καὶ νὰ τοῦ λέῃ πάντα νὰ εἶναι φρόνιμος. Ἄλλὰ ποιός τὴν ἀκούει;

Τὰ παιδιὰ φωνάζουν τὸ ἓνα ὕστερ' ἀπὸ τ' ἄλλο!

«Ἄ! Σταχτερούλη! Ντέ! Ταπεινή! Ντί! Ἄσπρούλη!»
Καὶ τὰ γαϊδούρια τρέχουν ποιοὺ νὰ ξεπεράσῃ τὸ ἄλλο, ἀφήνον-
τας πίσω τους τὸν πατέρα καὶ τὸ γαϊδουριάρη.

—Ντέ! Σταχτερούλη, λέει ὁ Ἀντρέας. Ὁ Σταχτερούλης
στὴν ἀρχὴ κάνει ἓνα μικρὸ πῆδημα· ἔπειτα ὁμως θυμήθηκε τίς
παραγγελίες τῆς μάνας του καὶ τρέχει ἤσυχα, ἤσυχα.

—Ντέ λοιπόν! Σταχτερούλη, λέει ἀκόμη ὁ Ἀντρέας δίνοντάς
του μιὰ καρπαζιά στὸ λαιμό.

Αὕτῃ τῇ φορᾷ ὁ Σταχτερούλης, λησμονώνας τὴ συντρο-
φιά, φεύγει μὲ με-
γάλο καλπασμό, χω-
ρίς νὰ ἀνησυχῇ γιὰ
τάνεβοκατεβάσματα
τοῦ δρόμου.

—Σιί! σιί! φω-
νάζει ὁ Ἀντρέας·
ἀλλ' ὁ Σταχτερούλης
ὄλο καὶ τρέχει δυνα-
τώτερα καὶ τὸ καη-
μένο τὸ παιδί, χα-
λαρώνοντας τὸ χαλι-
νάρη περνᾷ ἐπάνω

Χαλαρώνοντας τὸ χαλινάρι περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ
τὸ κεφάλι τοῦ γαϊδουριοῦ.

ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ γαϊδουριοῦ καὶ κατρακυλᾷ ἀπὸ ἓνα βουναλάκι.

Σηκώνεται πολὺ ζαλισμένος, σκουπίζει τὰ γόνατα καὶ τοὺς
ἀγκῶνες του· ὁ πατέρας του τρομαγμένος, φτάνει τρέχοντας
βλέποντας ὁμως ὅτι δὲν ἔπαθε κανένα κακό:

—Ἐ λοιπόν! τοῦ λέει, εἶσαι περίφημος καβαλάρης! Τώρα
κοίτα τὸ γαῖδαρό σου! Ὁ Σταχτερούλης εἶχε ἀνεβῆ σὲ ἓνα ὕ-
ψωμα· ἀπὸ κεῖ, ἔβλεπε νὰ περνᾷ ἡ συντροφιά. Κι ὁ Σταχτερού-
λης γκάριζε δυνατὰ «ἦ-άν, ἦ-άν», σὰν νὰ ἔλεγε στὸν Ἀντρέα:
«Πιάσε με, φίλε μου! εἶδες μὲ τί τρόπο γλίτωσα ἀπὸ σένα;»

Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ φίλοι τους. *Εκδ. 4.

‘Ο Σταχτερούλης δὲν ξανακολούθησε τὴ χαρούμενη συντροφιά! Γύρισε πίσω στὸ στάβλο ἀπὸ ἕναν ἄλλο δρόμο.

—“Α! Σταχτερούλη, εἶπε ἡ γυναῖκα τοῦ γαϊδουριάρη, βλέποντας νὰ γυρίζει μόνος, φοβοῦμαι πὼς θὰ ἔκαμες καμιὰ ἀνοησία!

‘Ο γαϊδουριάρης βλέποντας πὼς ὁ Σταχτερούλης γινόταν ὅσο μεγάλωνε καὶ πιὸ ἀνυπόταχτος, φοβήθηκε μήπως πάθουν ἔξαιτίας του οἱ πελάτες του κανένα δυστύχημα. Τὸν πούλησε λοιπὸν σὲ ἕνα γαλατά, πού κατοικοῦσε στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ. “Ἐνα πρωὶ νωρὶς νωρὶς τὸν ὠδήγησε στὸ νέο του κύριο. ‘Ο κακομοίρης ὁ Σταχτερούλης! σκύβει τὸ κεφάλι του, ἀφήνει νὰ τοῦ πιάσουν ταῦτιά του· εἶναι καταλυπημένος βλέποντας ὅτι ἀφήνει τὴν καλὴ του μητέρα. ‘Η Ταπεινὴ ἔκλαψε πολὺ· στάθηκε στὸ παράθυρο τοῦ στάβλου, ὅσην ὥρα μποροῦσε, κι ἔβλεπε τὸ γιό της στὸ δρόμο.” Ἦταν πιά πολὺ μακριὰ ὁ Σταχτερούλης καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τῆς ἀπαντήσει, πού τοῦ φώναζε: ἦ—άν, ἦ—άν, ἀντίο, ἀντίο!

‘Ο γαλατάς εἶναι γέρος κι ἀπὸ πολλὰ χρόνια φέρνει κάθε πρωὶ τὸ γάλα τῶν ἀγελάδων του στὴν πόλη. ‘Ο γέρο γαῖδαρός του κοντεύει νὰ ψοφήση, γιατί ἔζησε 15 χρόνια. ‘Ὡς τὰ χτὲς μὲ ὄλα τὰ γερατιά του, τραβοῦσε τὸ καροτσάκι μὲ τὸ γάλα. ‘Ο Σταχτερούλης πρέπει νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ σ’ αὐτὴ τὴν κοπιαστικὴ δουλειά. Εἶναι γι’ αὐτὸ πολὺ εὐχαριστημένος, γιατί νοιώθει τὸν ἑαυτό του γερὸ καὶ δυνατὸ καὶ ἅμα ὁ κύριός του ἔρχεται νὰ τὸν πάρῃ γιὰ νὰ τὸν ζέψη, ἀρχίζει τὰ πηδημάτα ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

Εἶναι ἡ μέρα τῆς λαϊκῆς ἀγορᾶς, γι’ αὐτὸ τὸ καροτσάκι ἔχει μέσα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ γάλα, καὶ κοφίνια μὲ λαχανικά.

‘Ο γέρος παίρνει τὸ καμτσίκι, ἀνεβαίνει κι αὐτὸς στὸ καροτσάκι καί: Ντέ! Σταχτερούλη.

‘Ο Σταχτερούλης δὲν περιμένει νὰ τοῦ τὸ πῆ δυὸ φορές· φεύγει τρεχάλα σέρνοντας τὸ καροτσάκι μὲ τὸ γέρο, τὸ γάλα καὶ τὰ λαχανικά.

Νά τους πού ἔφθασαν στήν πόλη! «Μπράβο Σταχτερούλη», λέει ὁ γέρος δίνοντάς του ἕνα ξερό κομμάτι ψωμί. «Ἔτσι πού πᾶς θά εἶμαστε πάντα καλοὶ φίλοι».

Ὁ Σταχτερούλης πρέπει νά περιμένη στήν πλατεία, ἐνῶσω ὁ κύριός του πάει νά μοιράση τὸ γάλα. Εἶναι ἡ πρώτη φορά, πού ἔρχεται στήν πόλη καὶ θαυμάζει γιὰ ὅσα βλέπει καὶ ἀκούει γύρω του. Κι ἄλλοι γαῖδαροι περιμένουν σάν κι αὐτὸν τὴν ἐπιστροφή τοῦ κυρίου τους. Ὁ Σταχτερούλης βρίσκοντας ὅτι ὅλοι τους ἔχουν

Ὁ Σταχτερούλης φεύγει τρεχάλα.

λυπητερό ὕφος, ρωτᾷ νά μάθη τὸ γιατί ἀπὸ τὸ γείτονά του.

—Φαίνεται πὼς εἶσαι ἀκόμη νέος καὶ δυνατός, εἶπε ἐκεῖνος· ἡ ζωὴ σοῦ φαίνεται ὠροία, ἀλλὰ γιὰ μᾶς τοὺς γέρους πού οἱ δυνάμεις μας φεύγουν κάθε μέρα, τὸ ἀμαξάκι εἶναι βαρὺ, οἱ ξυλιές εἶναι σκληρές κι ἡ τροφή δὲν εἶναι ἀπὸ τίς καλύτερες. Ἄν μᾶς ἔδιναν πότε πότε λίγο χόρτο ἢ κριθάρι, θά δυναμώναμε λίγο, ἀλλὰ κανεὶς δὲ μᾶς κάνει αὐτὴ τὴ χάρη. Εἶχα μόνο ἕνα φίλο στὸν κόσμο, ἦταν ἕνα μικρὸ ἀγόρι, πού κάθε πρωὶ μοῦ ἔφερνε ἕνα κομμάτι ψωμί καὶ μὲ χαίριδε· ἀλλὰ ἔχει νά φανῆ παραπάνω ἀπὸ δύο βδομάδες καὶ φοβᾶμαι πολὺ πὼς θά τοῦ συνέβηκε κάτι κακὸ.

Αὐτὴ τὴ στιγμή ἕνας κρότος ταμπούρλου ἀκουστικῆ· ὁ γέρο γαῖδαρος ἀνατρίχιασε ὁλόκληρος ἀπὸ ταῦτιά ὡς τὰ νύχια.

—Τί ἔχεις; τί ἔπαθες; τὸν ρώτησε ὁ Σταχτερούλης.

—Ὡ! δὲν εἶναι τίποτε, εἶπε, ἀλλ' αὐτὸς ὁ κρότος τοῦ ταμ-

πούρλου μοῦ κάνει πάντα κακό· δὲν μπορῶ νὰ μὴ σκεφτῶ ὅτι ἴσως νὰ εἶναι τὸ δέρμα τῆς μητέρας μου ἐκεῖνο ποῦ χτυποῦν.

—Τὸ δέρμα τῆς μητέρας σου! εἶπε ὁ Σταχτερούλης, ποῦ δὲν κατάλαβε τί ἤθελε νὰ πῆ.

—Ναί, λέει ὁ γέρο γαῖδαρος, γιατί ἀπὸ τὸ δέρμα μας, ἄμα φοφήσωμε, κάνουν τὰ ταμποῦρλα. Εἴμαστε προωρισμένοι, βλέπετε, νὰ μᾶς χτυποῦν καὶ ζωντανούς καὶ ψόφίους.

Αὐτὴ ἡ σκέψη ἔκανε τὸ Σταχτερούλη νὰ εἶναι λυπημένος ὅλη τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ὡς τὸ βράδυ.

“Ὅταν γύριζε στὸ σπίτι του ἦταν λιγώτερο χαρούμενος παρὰ ὅταν ἐρχόταν στὴν πόλη. Εἶναι κουρασμένος, δὲν τρέχει πιά, πηγαίνει σιγά-σιγά μὲ σκυφτὸ τὸ κεφάλι.

—Ντί! λέει ὁ γαλατὰς χτυπώντας τον μὲ τὸ μαστίγι.

—Τολμᾷ νὰ μὲ χτυπᾷ, σκέφτηκε ὁ Σταχτερούλης, ἔξακολουθώντας νὰ βαδίζη ἄργά.

—Ντί λοιπόν! εἶπε ὁ γαλατὰς χτυπώντας τον ξανά

‘Ὁ Σταχτερούλης στέκεται λίγο.

—Κι αὐτὸς εἶναι πεισματάρης σὰν τοὺς ἄλλους! εἶπε ὁ γαλατὰς σηκώνοντας ξανά τὸ καμτσίκι.

—Καλά! σκέπτεται ὁ Σταχτερούλης, ἀρχίζω τὴ ζωὴ τοῦ ταμπούρλου. Ἄλλὰ δὲν κουνιέται ἀπὸ τὴ θέση του. ‘Ὁ γαλατὰς λοιπόν κατεβαίνει νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπὸ τὸ χαλινάρι· ἀλλὰ τὴ στιγμή, ποῦ ἀκουμπᾷ τὸ πόδι του στὴ γῆ, ἐκεῖνος φεύγει καὶ τρεχάλα φτάνει στὸ σπίτι, πολὺ πρὶν ἀπ’ αὐτόν.

Ἦθελε νὰ πιῆ λίγο, γιατί ὁ δρόμος τὸν εἶχε πολὺ κουράσει καὶ δίψασε, τὸ νερὸ ὅμως, ποῦ τοῦ εἶχαν βάλει ἐκεῖ, δὲν εἶναι τόσο καθαρὸ, κι ὁ Σταχτερούλης, ὅπως καὶ ὅλα τὰ γαϊδούρια, δὲν πίνουν νερό, παρὰ ὅταν εἶναι πολὺ καθαρὸ.

‘Ὁ κύριός του φτάνει λαχανιασμένος· ἤθελε νὰ τὸν μαλώσῃ· ἀλλὰ σκέπτεται ὅτι εἶναι ἀκόμη μικρὸς καὶ ὅτι γιὰ πρώτη φορά, ποῦ τὸν ἔβαλε σὲ δουλειὰ δὲ φέρθηκε ἴσως καὶ πολὺ καλὰ καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν χτυπᾷ μὲ τὸ καμτσίκι. Τὸν μαζεύει, τοῦ δίνει νὰ

πιῆ νερό καθαρό, (ὁ Σταχτερούλης φρόντισε πολὺ νὰ μὴ βου-
τήξη τὴ μύτη του στὸ νερό), ἔπειτα τὸν φέρνει στὸ λιβάδι. Ἐκεῖ
ὁ Σταχτερούλης κυλιέται στὸ χορτάρι· εἶναι σὰ νὰ λήη στὸν
κύριό του: «Μιὰ καὶ δὲ μὲ βουρτσίζεις ἐσύ, βουρτσίζομαι κι ἐγὼ
ὅπως μπορέσω! Νά, ἔτσι πού βλέπεις!»

Ἄμα νύχτωσε, γυρίζει στὸ στάβλο του ὁ Σταχτερούλης, κοι-
μάται καὶ συλλογιέται τὴ μητέρα του καὶ τοὺς φίλους, πού εἶχε
στὸ χωριό.

Κι ὀνειρεύεται πὼς ξεκινᾶ νὰ πάη νὰ τοὺς κἀνη ἐπίσκεψη.

Ο ΚΑΗΜΕΝΟΣ

Στὸ λιβάδι ξεχασμένος
ἓνας γαῖδαρος βοσκοῦσε·
τίποτ' ἄλλο δὲ ζητοῦσε
ὁ καημένος.

Τὸ χορτάρι του μασοῦσε
κι ἦταν τρισευτυχισμένος
καὶ τὸ ξύλο λησμονοῦσε
ὁ καημένος

Καὶ τὴν τύχη εὐχαριστοῦσε,
πού δὲν ἦταν φορτωμένος,
καὶ τὰ δυὸ αὐτιά κουνοῦσε
ὁ καημένος.

Τοὺς ἐχθροὺς του συχωροῦσε
κι ἦτανε συχωρεμένος,
καὶ τὸν κόσμον ἀγαποῦσε
ὁ καημένος.

Τὸ Θεὸ παρακαλοῦσε
γιὰ νὰ μείνη ἐκεῖ δεμένος
καὶ νὰ βόσκη, ὅσο θὰ ζοῦσε,
ὁ καημένος.

3. Η ΜΥΓΑ.

—Βοήθεια ! Βοήθεια ! Πνίγομαι.

“Έτσι φώναζε μιὰ μύγα καὶ χτυπιόταν μέσα σ’ ἓνα δοχεῖο γεμᾶτο γάλα.

—“Έ ! κεί κάτω ! φιλενάδες, πού διασκεδάζετε μέσα στὴ ζα-

—Κακομοίρα μου, ἦρθα στὴν ὥρα !

ἡ μύγα, ἔρχεται κοντὰ στοῦ δοχεῖο μὲ τὸ γάλα.

—Πάλι ἀταξίες, εἶπε κοιτάζοντάς την. Κακομοίρα μου, ἦρθα στὴν ὥρα. “Ένα λεπτὸ ἀργότερα θὰ ἦσουν πεθαμένη. Καὶ πιάνοντας τὴ μύγα τὴ βάζει ἐπάνω στοῦ παράθυρο.

χαριέρα, ἔλατε λοιπὸν νὰ μὲ πιάσετε ἀπὸ τὸ πόδι. Καὶ σεῖς ἐκεῖ ψηλὰ στοῦ ταβάνι, βοηθήστε με, γιατί θὰ πεθάνω.

Οἱ φιλενάδες της, οἱ μύγες, δὲν ἀκούνε τίποτε. Εἶναι πολλὰ ὥραϊα πράματα ἐπάνω στοῦ τραπέζι, βούτυρο, μέλι, γλυκά· πρέπει νὰ τὰ δοκιμάσουν ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ μὴ χάσουν τὴν εὐκαιρία.

“Ένα κοριτσάκι, πού δὲν ἄκουσε τὴ φωνὴ τῆς μύγας, οὔτε ἤξερε τὴ γλώσσα της, γιὰ νὰ καταλάβῃ τί ζητοῦσε

—Τί άσχημα πού άρχίζει ή μέρα μου! άναστέναξε ή μύγα, ένώ σερνότανε με κόπο. "Α! τί βαριές πού είναι οί φτερουγες μου! Πώς νά στεγνώσω άπό τó γάλα πού είναι φορτωμένες! "Αν μόνο μιá από τις φιλενάδες μου έρχόταν έδώθε θά τήν παρακαλούσα νά τις βυζάξει λίγο με τήν προβοσκίδα της· αυτό και για κείνη θά ήταν ώραίο πρόγευμα και για μένα θά ήταν μεγάλη ύπηρεσία.

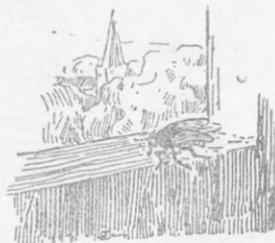

—Ζούμ, ζούμ, ζούμ!

—"Α! νά μιá σφήκα!

—"Ε! κυρά σφήκα! πλησίασε λιγάκι, λοιπόν, έχω κάτι νά σοϋ ζητήσω· βλέπεις σέ ποιά θέση είμαι. Δέ μπορείς νά με βοηθήσης νά καθαριστώ;

—"Αγαπητή μου, είπε ή σφήκα, λυποϋμαι πολύ πού δέ μπορώ νά σοϋ φανώ σήμερα χρήσιμη· γιατί στη σφηκοφωλιά μου έχω δώδεκα νιογέννητα, πού κάθε στιγμή και κάθε τόσο ζητάνε νά φάνε. "Αδύνατο νά σταθώ, ένώ σϋ έχεις στη διαθεσή σου όλη τήν ήμέρα νά κάμης τήν τουαλέτα σου. Γειά σου!

Σταυρώνοντας τά πισινά της πόδια ή σφήκα πέταξε.

Και σταυρώνοντας τά πισινά της πόδια ή σφήκα πέταξε.

—Δέν είναι διόλου περιποιητική, σκέφτηκε ή μύγα, αλλά νά μιá μέλισσα· οί μέλισσες έχουν βέβαια πιό καλή άνατροφή.

—"Ε! μέλισσα, έλα λοιπόν σέ μένα έδώ πέρα επάνω στο παράθυρο! Οϋτε με κοιτάζει· είναι ύπερήφανη! "Ισως γιατί αύτή έχει τέσσερες φτερουγες και όχι δύο, όπως έχομε έμεις οί άλλες μύγες. Πήγαινε, όμορφονιά μου. Μ' όλα σου τά έξι πόδια είσαι και σϋ έντομο, οϋτε καλύτερο οϋτε χειρότερο άπό μένα.

—Ζούμ, ζούμ, ζούμ, ζούμ.

Μιά χοντρή, γαλάζια σκούρα μύγα φτάνει πολύ συλλογισμένη κοντά στο παράθυρο.

—*Ε! Ξαδέρφη, έλα λοιπόν να με βοηθήσης να καθαριστώ.

—Για ίδές την σε τί ώραϊα χάλια είναι! είπε ή άλλη μύγα.

Τί ανοησία να πάη να πέση μέσα στο γάλα! Όσο για να σε βοηθήσω, τής λείει, δέν έχω καιρό.*Έχω πολλή δουλειά. Βιάζομαι να γεννήσω τ' αυγά μου, και δέν ξέρω ποϋ να τ' άκουμπήσω· μου είναι άδύνατο να βρω ένα κομμάτι κρέας.

Ός την ώρα αυτή σήμερα το πρωί έχω περάσει από πέντε κουζίνες, παντού όμως είναι κρυμμένο το κρέας με προσοχή.

—*Ε! Ξαδέρφη, έλα λοιπόν να με βοηθήσης!

—*Α!, λείει ή μύγα μας, δέ θα βρής κρέας, οϋτε μέσα σ' αυτό

το σπίτι. Η μαγειρίσσα το έβαλε πιά στη φωτιά.

—Λοιπόν φεύγω! πάω να ψάξω άλλοϋ, λείει ή γαλάζια μύγα πετώντας.

—Θαρρῶ πῶς πρέπει να κάμω τή δουλειά μου μόνη μου, ὅπως μπορῶ, είπε ή μύγα σκουπιζοντας τὰ πόδια της.

Άνασκουμπώθηκε με θάρρος και ρίχτηκε στη δουλειά. Καθάρισε τὸ κεφάλι και τὸ κορμί της προσεχτικά, έπειτα με τὰ πιασινὰ πόδια καθάρισε τις φτεροϋγες και τήν κοιλιά της. Η ράχη ήταν δυσκολώτερο να καθαριστή. Τὸ κατώρθωσε ὅμως και στο τέλος δέ βρισκόταν σ' ὄλο τὸ σῶμα της οϋτε ἴχνος ἀπὸ γάλα. Άνοιξε τότε τις φτεροϋγες της, τις ἄπλωσε μιὰ στιγμή στον ἥλιο και πέταξε.

—Τί δύσκολη ποϋ είναι για τή μύγα ή ζωή! ἔλεγε με τὸ νοϋ της. Άν θελήσω να περάσω τήν ἡμέρα μου στον καθαρό ἀέρα,

κινδυνεύω νά φαγωθῶ ἀπό κανένα χελιδόνι· τή νύχτα χωρίς ἄλλο θά μέ ροκανίση καμμιά νυχτερίδα. Ἐδῶ κάτω κινδυνεύω νά πνιγῶ κάθε στιγμή.

Συλλογισμένη κάθισε στή ράχη ἑνός ἀλόγου. Μιά ἄλλη μῦγα πού τή βρῆκε κεί, ὑποχρεώθηκε νάκούσῃ ὅλες τίς δυστυχίες της καί τοὺς φόβους της :

—Ἐχω καί γώ βέβαια ἄλλες δυστυχίες, εἶπε κι ἐκείνη· εἶχα γεννήσει ταῦγά μου σέ ἕνα θαυμάσιο φουσκί, γνωρίζοντας ὅτι τὰ μικρά μου θάβρισκαν ἐκεῖ τροφή ἄφθονη· ἦσαν πιὰ μεγάλα λευκά σκουλήκια καί σίγουρα θά γίνονταν δυνατὲς μῦγες. Ἐνα πρωί.....ἀλλὰ δῶ ἡ συγκίνηση ἔκοψε τὴν ὁμιλία τῆς μύγας.

—Ἐ! λοιπόν, εἶπε ἡ ἄλλη, τί ἀπόγιναν λοιπόν;

—Ἀλλοίμονο, εἶπε ἡ δυστυχισμένη, ὁ κόκορας καί οἱ κότες τὰ ἔφαγαν.

—Εἶναι ἀλήθεια πολὺ λυπηρό, ξαναεἶπε ἡ ἄλλη μῦγα. Καί καλὰ πού τὸ ἔμαθα· εἶχα κι ἐγὼ σκοπὸ νά πάω μιὰ μέρα ἀπ'αὐτὲς νά γεννήσω καί τὰ δικά μου ταῦγά σέ ἕνα φουσκί. Τώρα βέβαια δὲ θά τὸ κάμω.

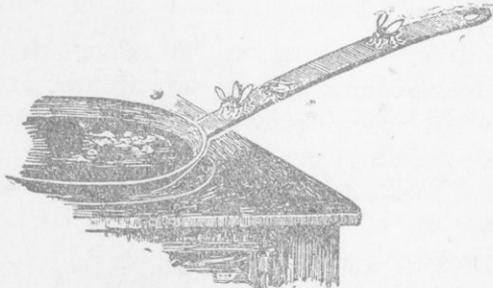
Τὴν ἴδια στιγμή τὸ ἄλογο χτύπησε τὴ ράχη του τόσο δυνατὰ μὲ τὴν οὐρά του, πού οἱ δύο μῦγες ἔπεσαν ἀναίσθητες στοῦ δρόμο.

Ἐνοίωσε πὼς ἦταν σέ πολὺ κακὴ κατάσταση. Ζήτησε νά βρῆ τὴ συντρόφισσά της, ἀλλὰ ἐκείνη ἦταν σκοτωμένη. Πόσο θά βασανίστηκε! Τὰ πόδια της ἦταν κουβαριασμένα! Ἡ μῦγα μας σύρθηκε ὡς τὸ φράχτη, πού ἔκλεινε τὸ δρόμο ἀπὸ τὸ πλάι. Ξεκουράστηκε λιγάκι ἐκεῖ, ξαναπῆρε δύναμη καί σέ λίγο πέταξε. Ἦρθε σέ μιὰ κουζίνα καί κάθισε στὴν ἄκρη τοῦ τηγανιοῦ. Σ'αὐτὸ τὸ καταμουτζουρωμένο μέρος ἔκαμε τίς πιὸ θλιβερὲς σκέψεις.

Στὸ ἴδιο χέρι αὐτοῦ τοῦ τηγανιοῦ ὀλόκληρο κοπάδι ἀπὸ ὁμοῖες της περίμενε νά κρῶσῃ τὸ βούτυρο, γιὰ νά πᾶνε νά φᾶνε ἕνα κομματάκι ἀπὸ πατατοκεφτέδες, πού εἶχε κολλήσει στὴ μέση

τοῦ τηγανιοῦ. Ἡ μῦγα πῆγε κι αὐτὴ ἐκεῖ καὶ βρῆκε ὅλο τὸ κοπάδι σὲ μεγάλη ταραχή.

— Πῶς! δὲν τὸ ξέρετε; εἶπε ἡ χοντρότερη ἀπὸ αὐτές. Εἶναι δύο μέρες, πού ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ ἔβαλε πάνω στοῦ τραπέζι ἕνα

πιάτο γεμάτο νερό. Στὸ νερὸ πλέκει ἕνα φύλλο χαρτί· πολλές ἀπὸ τὶς συντρόφισσές μας, ἀφοῦ δροσίστηκαν μέσα σ' αὐτὸ τὸ νερό, πέθαναν ξ α φ ν ι κ ά. Πολλές ἄλλες ἔπαθαν δυνατούς κοιλόπουνους.

Ἄλλη ἡ συντροφιά περίμενε νὰ κρῶσῃ τὸ βούτυρο.

Εἶμαι βέβαιη ὅτι μ' αὐτὸ ἤθελαν νὰ μᾶς

ἀφανίσουν. Λένε ὅτι χῶνομε παντοῦ τὴ μύτη μας καὶ γι' αὐτὸ μᾶς δηλητηριάζουν. Ὡστόσο δὲν κάνομε κακὸ σὲ κανένα καὶ τρώμε τόσο λίγο!

— Τί κακὸς πού εἶναι ὁ κόσμος!

— Ἄλλά, λέει μιὰ μικρούλα μυγίτσα, φαίνεται ὅτι εἴμαστε πολὺ ἐνοχλητικές. Σὲ εἶδα χτές, ἰδιαιτέρως ἐσένα, χοντρή μου φιλενάδα, νὰ περνᾷς καὶ νὰ ξαναπερνᾷς ἐπάνω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ κυρίου τοῦ σπιτιοῦ, ἐνῶ κοιμόταν. Σὲ κυνήγησε πολλές φορές καὶ σὺ ξαναῆρθες πάλι· στοῦ τέλος ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ σηκώθηκε· δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐπαναλάβω ἐκεῖνο ποῦ εἶπε, ἀλλὰ μίλησε μὲ τρόπο πολὺ ἄσχημο καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔβαλαν τὸ πιάτο αὐτὸ ἐπάνω στοῦ τραπέζι.

— Ἐγὼ λέω νὰ φῆσωμε αὐτὸ τὸ μαγερεῖο, λέει ἡ χοντρή μῦγα.

— Ἐγὼ θὰ μείνω, ξαναεἶπε ἡ μικρή. Πουθενὰ ἄλλοῦ δὲ θὰ βρίσκω τόσα ὠραῖα πράγματα νὰ τρώγω, ὅσο δὰ γιὰ τὸ πιάτο, ξέρομε πολὺ καλά, ὅτι καμιά ἀπὸ μᾶς δὲ θὰ πάη νὰ βρέξῃ οὔτε τὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ της. Ἄλλὰ ἔχομε καθῆκον νὰ εἰδοποιή-

σωμε όλες τις μύγες, πού θά μπούν ἐδῶ μέσα, καί νά τις προφυλάξωμε ἀπό τόν κίνδυνο αὐτόν.

—Ὁραῖα τὰ λέει, εἶπαν πολλές μύγες, καί ὅλη ἡ συντροφιά πῆγε πρὸς τὸ μέρος τοῦ πατατοκεφτέ.

Ἡ μύγα μας ἀποφάσισε ἔτσι νά μείνη σ' αὐτὸ τὸ σπίτι· ἡ μικρὴ μυγίτσα τῆς ἄρесе πολὺ, καί τῆς ἔδειξε μεγάλη φιλία καί ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα τις ἔβλεπαν μαζί.

—Ἀκουσε, εἶπε ἕνα πρωὶ στὴ φίλη της, ἔχω νά σοῦ ζητήσω μιὰ συμβουλή. Αἰσθάνομαι ὅτι ἤρθε γιὰ μένα ἡ στιγμή νά γεννήσω ταῦγά μου. Θά μποροῦσες νά μοῦ δείξης ἕνα ἤσυχο μέρος;

—Ἐνα μονάχα τέτοιο ξέρω, εἶπε ἡ μικρὴ μύγα· ἐκεῖνο δηλ. ὅπου γεννήθηκα κι ἐγώ· ἂν θέλεις θά σέ ὀδηγήσω ἐκεῖ.

—Εὐχαρίστως, εἶπε ἡ μύγα ἀκολουθώντας τὴν καί ἔφτασε στὸ βάθος ἑνὸς στάβλου.

Βλέπεις αὐτὸ τὸ φουσκί· ἐκεῖ ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τις δυὸ σανίδες ἡ μητέρα μου διάλεξε τὸ μέρος γιὰ νά γεννήσῃ ταῦγά της· πολλές μύγες ἔκαμαν σὰν αὐτή, γιατί ἐκεῖ βρίσκονται πολλὰ σκουλήκια. Νά κι ἕνα πολὺ μεγάλο· τί πηδημάτα κάνει! Αὐτὸ κουντεύει νά γίνῃ μύγα, τὸ δέρμα του εἶναι πιὰ σκοῦρο καί σκληρό, μοιάζει σὰν μικρὸ βαρέλι.

Θυμοῦμαι καλὰ πῶς ἔπαθα αὐτὴ τὴ μεταμόρφωση: Μιὰ μέρα ἤμουν σκουλήκι σὰν αὐτό, ἔχασα τὴν ὄρεξή μου, ἔνοιωσα τὸ δέρμα μου νά ξεκολλᾶ, ἔπειτα νά γίνεταί σκληρὸ καί κοιμήθηκα. Γιὰ νά εἶμαι πιὸ ἤσυχη, ἐφρόντισα νά χωθῶ στὴ γῆ.

Ὅταν ξύπνησα, ἤμουν ἀκόμα κλεισμένη στὸ παλιὸ σκοῦρο

—Κοίτα αὐτὸ τὸ φουσκί, ἀνάμεσα σ' αὐτὲς τις δυὸ σανίδες.

δέρμα. *Εσπρωχνα με τὸ κεφάλι μου ὅσο μπορούσα δυνατώ-
τερα κι ἔτσι ἄνοιξα μιὰ τρύπα στὸ δέρμα σὲ μιὰ ἄκρη του.

Βγήκα, τινάχθηκα λιγάκι καὶ ἤμουν πιὰ μῦγα.

Τώρα φλυάρησα ἀρκετά· σ' ἀφήνω νὰ γεννήσης ταυγά σου
καὶ ξαναγυρίζω στὸ μαγερεϊό· θὰ με ξαναβρῆς ἐκεῖ στὴ λαβὴ
τοῦ κοφινιοῦ πού ψωνίζουν.

*Ἡ μῦγα γέννησε πολλὰ μικρὰ ἄσπρα αὐγά· ἦταν τουλάχισ-
στο καμιὰ πενηνταριά· ἔπειτα ξανασυναντήθηκε με τὴ φίλη
της στὸ μαγερεϊό· ἐκεῖ ζοῦν ἀκόμα οἱ δυὸ μας μῦγες· λένε μά-
λιστα ὅτι περνοῦν ἐκεῖ πολὺ εὐτυχισμένα.

4. ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΚΕΡΑΣΙ

*Ἡ μητέρα μου εἶναι μιὰ ἐξαιρετὴ κερασιά, μεγάλη, δυνατὴ
καὶ καλοφτιασμένη· κατὰ τὴ γνώμη μου εἶναι τὸ ὠραιότερο δέν-
τρο τοῦ δεντρόκηπου. Ἀπὸ τὸ χοντρὸ κορμό της βγαίνουν τρεῖς

Εἶμαι ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ
αὐτῆς τῆς ὠραιᾶς κε-
ρασιάς.

μεγάλοι κλάδοι, πού ὑψώνονται πρὸς τὸν
οὐρανό. Αὐτοὶ οἱ μεγάλοι κλάδοι γεννοῦν ἄλ-
λους μικρότερους, πού ἔχουν φύλλα, κι ἀνά-
μεσα στὰ φύλλα αὐτὰ ἔρχονται καὶ κελα-
δοῦν τὰ πουλιά.

Εἶμαι ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτῆς τῆς ὠ-
ραιᾶς κερασιάς· εἶμαι ἓνα μικρὸ κεράσι
κρεμασμένο στὸ ψηλότερο κλαδί της. Δὲν
εἶμαι ἀκόμη ὄριμο· ἓνα ἀπὸ τὰ μάγουλά
μου ἔμεινε κάτασπρο.

Θὰ ἤθελα νὰ γίνω κατακόκκινο καὶ
ὠραῖο· κοιτάζω τὸν ἥλιο ὀλημερίς, γιατί εἶμαι βέβαιο πὼς
ἐκεῖνος θὰ με κάμη νὰ κοκκινίσω· ἀλλὰ ἓνα μεγάλο φύλλο στὴ
γειτονιά μου ἐμποδίζει ὀλότελα τὶς ἀκτίνες του νὰ φωτίσουν
τὴ δεξιὰ μου πλευρά. Δὲ θέλω νὰ πῶ κακὸ γι αὐτὸ τὸ φύλ-
λο, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι με λίγη καλὴ θέληση, θὰ μπο-

ρουσε να τραβηχτή λιγάκι δεξιά· τοῦ τὸ ἔχω ζητήσῃ πολλές φορές ὡς τώρα καὶ μοῦ ἀπαντᾷ πάντοτε, ὅτι τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ κρατηθῇ σὲ ἄλλη θέση.

Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχη στὸν κόσμο μητέρα καλὴ σὰν τὴ δική μου. Φροντίζει γιὰ ὄλα τῆς τὰ παιδιά μὲ τὴν ἴδια τρυφερότητα. Κανένα παιδί, κανένα πουλί, κανεὶς στὸν κόσμο δὲν ἔχει τόσο ὠραῖο κρεβατάκι σὰν ἐκεῖνο, ποῦ πέρασα τὰ πρῶτα μου παιδικὰ χρόνια. Τὰ σεντόνια μου ἦταν ἄσπρα καὶ ἀπὸ τὸ πιὸ λεπτὸ ὕφασμα· ἡ κουβέρτα ἦταν πράσινο ἀνοιχτὸ χρῶμα. Αὐτὸ τὸ κρεβατάκι ἦταν τὸ λουλούδι τῆς κερασιάς.

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ ἤμουν πολὺ μικρὸ, πιὸ μικρὸ ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς καρφίτσας· ἤμουν πολὺ εὐαίσθητο καὶ τὸ παραμικρὸ δροσερὸ ἀεράκι μὲ πείραζε.

Ἡ μητέρα μου, ποῦ ἤξερε πόσο οἱ νύχτες εἶναι δροσερὲς τὴν ἀνοιξη, μᾶς εἶχε βάλει καθένα στὸ βᾶθος τοῦ λουλουδιοῦ, ποῦ μᾶς χρησίμευε γιὰ κρεβάτι.

Τὶ γλυκὸ κρεβατάκι εἶναι ἓνα λουλούδι !

Τὶ γλυκὸ κρεβατάκι εἶναι ἓνα λουλούδι !

δὲ θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ ! Τώρα ξεσκίστηκε, ἀλλὰ δὲν ἔχω πιά τὴν ἀνάγκη του, εἶμαι δυνατὸ καὶ ζωηρό, δὲ φοβοῦμαι οὔτε τὸν ἀέρα οὔτε τὴ βροχή.

Ἦθελα πολὺ νὰ γίνω ὠραῖο κεράσι, γιατί ὑποσχέθηκα σ' ἓνα σπουργιτάκι γνωστὸ μου νὰ ἔρθῃ νὰ μὲ τσιμπήσει μὲ τὸ ράμφος του ὅταν θὰ ὠριμάσω. Αὐτὸ τὸ σπουργιτάκι μοῦ ἔκανε μιὰ μεγάλη εὐεργεσία αὐτὴ τὴ ἀνοιξη· χωρὶς αὐτὸ θὰ ἤμουν πεθαμένο ἢ πολὺ ἄρρωστο. Ποιὸς ξέρει ! Θὰ εἶχα ἴσως χαλασμένη τὴν καρδιά μου. Αὐτὸ τὸ δυστύχημα τὸ παθαίνουν πολλὰ ἀδερφάκια μου.

Ἐνα πρῶι ξυπνώντας εἶδα ἓνα κεφαλάκι στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ μου· αὐτὸ δὲ μὲ εὐχαρίστησε πολὺ, ἀλλὰ μ' ἔπιασε τρό-

μος μεγάλος, όταν τὸ ζῶο ὀλόκληρο μπῆκε μέσα στὸ λουλούδι, πού ἦταν τὸ κρεβάτι μου.

Ἦταν μιὰ φοβερὴ κάμπια! Εἶχε βέβαια σκοπὸ νὰ μὲ φάη· τὴν παρακαλοῦσα νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ ζήσω, ἀλλὰ δὲ μὲ ἄκουε· πεινοῦσε πολὺ. Τὴν ἴδια στιγμή τὸ σπουργιτάκι ἐκεῖνο ἔρχεται καὶ

—Εὐχαρίστως, εἶπε, παίρνοντάς την ἑλαφρὰ μὲ τὸ ράμφος του.

κάθεται στὸ κλαδί, ὅπου ἤμουν κι ἐγώ.

— Σὲ παρακαλῶ, τοῦ λέω, γλίτωσέ με ἀπὸ αὐτὴ τὴ φοβερὴ κάμπια. Θὰ μὲ φάη!

—Εὐχαρίστως, εἶπε, παίρνοντάς την ἑλαφρὰ μὲ τὸ ράμφος του. Κι ἐγὼ ἴσια ἴσια ἤρθα νὰ βρῶ καμιὰ κάμπια γιὰ τὸ πρωινὸ φαί τῶν μικρῶν μου.

Αὐτὸ τὸ σπουργιτάκι ξαναέρχεται κάθε μέρα καὶ μοῦ κάνει ἐπίσκεψη. Ἔφαγε ὅλες τὶς κάμπιες, πού ἦταν στὸ ἴδιο κλαδί κι ἀπὸ τὸν καιρὸ ἐκεῖνο εἶμαι ἤσυχο. Ἐνοιωθα μεγάλη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ σπουργιτάκι καὶ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ τοῦ προσφέρω κάτι.

—Σοῦ ἀρέσουν τὰ κεράσια; τὸ ρωτῶ μιὰ μέρα.

—Βέβαια, εἶπε, μοῦ ἀρέσουν πολὺ.

—Φίλε μου, τοῦ λέω, ἄλλοτε μοῦ εἶχες σώσει τὴ ζωὴ· τὸ θυμῶμαι κι ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου· δὲν μπορῶ νὰ τὸ κάνω ἀλλιῶς παρὰ νὰ σὲ καλέσω νὰ ἔρθῃς νὰ μὲ τιμηπῆσης, ὅταν θὰ εἶμαι ὠριμο.

Τὸ σπουργιτί συγκινήθηκε πολὺ· τὸ δέχθηκε ὡστόσο μὲ εὐχαρίστηση.

“Αν όμως αυτό το μεγάλο φύλλο ήταν μακριά, συλλογίζομαι κάθε στιγμή, το δεξί μου μάγουλο θα ήταν κι όλες κόκκινο· αλλά δεν τολμούσα τίποτε να τοῦ ξαναπῶ, γιατί φαινόταν ἄρρωστο και κάθε μέρα γινόταν ὠχρότερο.

“Ένα πρωί ξύπνησα ἀπὸ μιὰ ζέστη ἀσυνήθιστη. Τὸ ἄσπρο μου μάγουλο ἔκαιε. Κοίταξα γύρω μου και δὲν εἶδα πιά τὸ μεγάλο φύλλο:πέθανε κι ἔπεσε κάτω τὴ νύχτα. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τί ἔνοιωσα· χαιρόμουν και λυπόμουν μαζί.

Λησμόνησα νὰ σᾶς πῶ γιὰ τις ρίζες τῆς μητέρας μου. Ἔχει δὲ πελώριες ρίζες. Λένε ὅτι εἶναι πολλές, ὅσες και τὰ φύλλα τῆς· ἔχει κι ἄλλες ἀκόμη πολὺ μικρές. Αὐτὸ εἶναι περίεργο θέαμα, ἀλλὰ δὲ θὰ τις ἰδῶ ποτέ, γιατί εἶναι ὅλες κρυμμένες στὴ γῆ. Φαίνεται ὅτι ἡ μητέρα μου χρησιμοποιεῖ τις ρίζες τῆς γιὰ νὰ παίρνη τὴν τροφή τῆς ἀπὸ τὴ γῆ· δὲν μπορεῖ κανένας νὰ ξέρη ἀκριβῶς τί τρῶει· ἄλλοι λένε ὅτι βρίσκονται στὴ γῆ πολλὰ πράγματα πού τὰ παίρνει μαζί μὲ τὸ νερό. Πρέπει νὰ πιστέψωμε ὅτι ἐκεῖ βρίσκει ἀφθονή τροφή.

Αὐτὴ τὴν ἀνοιξη θὰ εἶχε μεγάλη ὄρεξη, γιατί σὲ μιὰ βδομάδα σκεπάστηκε μὲ φύλλα και μὲ λουλουδία· εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι ἀναπαύτηκε ὅλο τὸ χειμῶνα.

Δεκαπέντε μέρες μετὰ τὸ φίλημα, πού ἔκανα στὸ σπουρ-

“Ο χωρικός ἦρθε νὰ μαζέψη τὰ κεράσια.

γιτάκι, ώρίμασε όπως και όλα τ'αδέρφια μου. Ό χωρικός ήρθε νά μαζέψη τ'α κεράσια με τ'α παιδι'α του στήριξε μι'α μεγάλη σκάλα στ'ην κερασιά και ανέβηκε πάνω.

Δυ'ο πανέρια γέμισαν σ'ε λιγάκι· στ'ο διάστημα αυτ'ο πολλ'α κεράσια πήγαν στ'ο στόμα τ'ου χωρικ'ου και τ'ων παιδι'ων του· ήταν αλήθεια τ'ο θέσμα λυπητερό. Νά κοπι'αζ'η κανέννας τ'όσο για ν'α ώριμ'αση και ν'α έχη τέτοι'ο τέλος θλιβερό !

Δ'ε φοβ'ομουν δι'όλου για τ'ον έαυτ'ο μου, γιατί ήμουν βαλμένο τ'όσο ψηλ'α και σ' ένα κλαδι τ'όσο λεπτό, π'ου μόν'ο ένα πουλι μποροΐσε ν'α με ιδ'η και ν'α με κόψη.

Δ'ε λυπ'ομουν για τ'ο φίλεμα, π'ου έκαμα στ'ο φίλο μου τ'ο σπουργιτάτι, αλλ'α από κ'είνη τ'ην ήμερα, τ'ο π'ηρα απόφαση π'ώς θ'α

Πήγε ν'α τ'ο φυτέψη στ'ο φράχτη.

πεθάνω και συλλογιζ'ομουν νύχτα και μερα τί θ'απογίνω.

—Φίλε μου, λέω μι'α μερα στ'ο σπουργιτή, νοι'ώθω π'ώς είμαι πι'α όλ'οτελα ώριμο· αν θέλ'ης ν'α με φ'ας σ'ήμερα, κάνε τ'ο τ'ώρα άμέσως. Έχω όμως α'κόμη μι'α χάρη ν'α σοΐ ζητήσω. Λυποΐμαι πολ'ύ, άμα συλλογιζ'ομαι π'ώς θ'α πεθάνω.

Όταν θ'α φ'ας τ'η

σάρκα μου, θ'α μείνη α'κόμη τ'ο κουκούτσι. Ζέρω π'ώς κάτι έχει μέσα του, π'ου θ'α μποροΐσε ν'α ζήση και ν'α γίν'η κερασιά· πάρε το, σ'ε παρακαλώ, και π'ηγαινε ν'α τ'ο φυτέψ'ης στ'ο δεντροκ'ηπο.

—Δ'ε θ'α μπορέσης ν'α μεγαλώσης στ'ο δεντροκ'ηπο! είπε τ'ο

σπουργίτι, γιατί θα σέ κόβουν κάθε φορά που θα θερίζουν το χορτάρι. αλλά ξέρω μια θεσούλα κοντά στο φράχτη, όπου θα είσαι θαυμάσια.

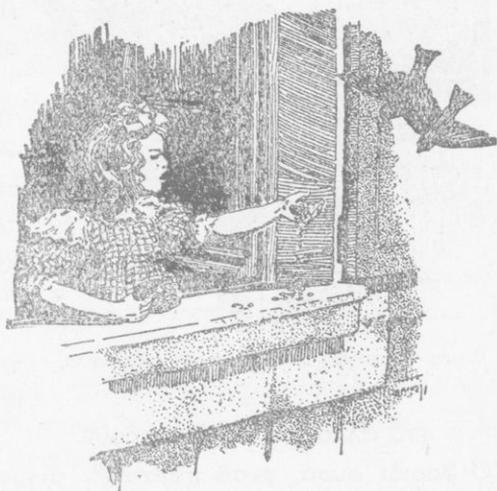
—“Ε! καλά! κάνει όπως ξέρεις καλύτερα, είπε το κερασάκι δείχνοντας τα ωραία κόκκινα μάγουλά του στο σπουργιτάκι. Έκείνο το έφαγε με λεπτότητα, έπειτα παίρνοντας το κουκούτσι στο ράμφος του, πήγε να το φυτέψει στο φράχτη.

Έκει ή μικρή κερασιά, που βρίσκεται μέσα στο κουκούτσι περιμένει ύπομονετικά να την κάνουν ο ήλιος και η βροχή να βγει από τη γη· εκεί φαίνεται επίσης κάθε πρωί να χοροπηδά ένα σπουργιτάκι· περιμένει δίχως άλλο να φυτρώσει το κουκούτσι και να βγῆ το μικρό δέντρο. ✓

5. ΤΑ ΔΥΟ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΑ.

Είναι χειμώνας. Τι κρύο που κάνει! Ο βοριάς φυσά πολύ δυνατά, και άνασηκώνει τις φτεροῦγες τῶν δυο μικρῶν σπουργιτιῶν, που κάθονται στην ἄκρη μιᾶς στέγης. Ἄνατριχιάζουν τὰ κακόμοιρα! Πότε πότε τινάζουν τὰ ναρκωμένα πόδια τους, κοιτάζονται καὶ φαίνονται σαν νὰ λένε: «Ἄς κάνουμε ὑπομονή, ὡς περιμένουμε ἀκόμη μιὰ στιγμή!»

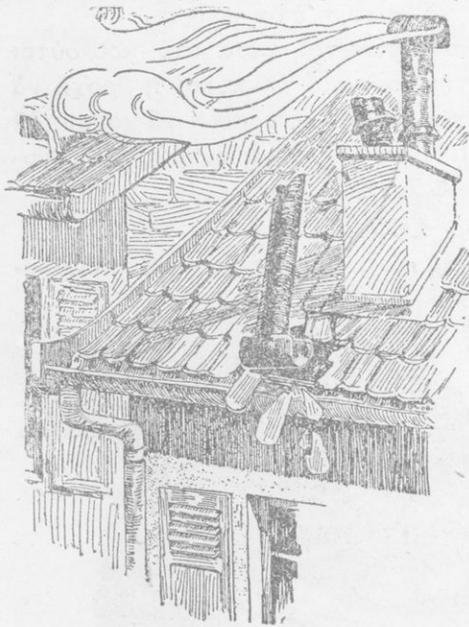
Τὰ μικρά τους σκουῖρα μάτια γυρίζουν δεξιά κι ἄριστερά, κοιτάζουν σ' ὅλα τὰ παράθυρα. Κανένας δὲν τὰ φωνάζει καὶ δὲν τοὺς ρίχνει ψίχαλα.

Μικρά, μικρά, μικρά!

Τέλος ένα κεφάλι μικροῦ κοριτσιοῦ φαίνεται πίσω ἀπὸ ἕνα τζάμι· τὸ παράθυρο ἀνοίγει καὶ σὲ λίγο ἀκοῦν μιὰ φωνὴ πολὺ γνωστὴ νὰ φωνάζη: «Μικρά, μικρά, μικρά!» Τα δυὸ σπουργίτια βγάδουν μιὰ φωνὴ χαρᾶς, τὰ μάτια τους λάμπουν χτυποῦν τὶς φτεροῦγες τους καὶ πετοῦν. Τί εὐχάριστο πρόγευμα!

Μερικὰ σπουργίτια τῆς γειτονιάς ὀρμοῦν ἀμέσως νὰ μὴ χά-

Ἐκείνη τὴ στιγμή μιὰ καπνοδόχη κατρεκυλᾷ.

σουν τὴν καλὴ αὐτὴ εὐκαιρία· ἔτσι τὰ ψίχαλα, πού ἡ μικρὴ κόρη ἔβαλε στὴν ἄκρη τοῦ παραθυριοῦ, φαγώθηκαν σὲ λίγο. «Πί, πί, πί», λένε φεύγοντας. «Εὐχαριστοῦμε, μικρὴ μου κοπελίτσα· εἶσαι πολὺ καλὴ πού συλλογίσθηκες καὶ μᾶς».

Τὰ δυὸ μας σπουργίτια μπαίνουν στὴ φωλιά τους. Ἡ φωλιά εἶναι κάτω ἀπὸ τὴ στέγη, στὴν τρύπα ἑνὸς παλιοῦ τοίχου· ἕνα κεραμίδι τὴν προστατεύει.

Τὰ καημένα τὰ μικρά, τρεμουλιασμένα ἀπὸ τὸ κρύο, σφίγγονται τὸ ἕνα

κοντὰ στὸ ἄλλο γιὰ νὰ ζεσταθοῦν.

Ἡ βοριάς φυσᾷ, φυσᾷ πάντοτε· ἀνεμοστρόβιλοι ἀπὸ σκόνη σηκώνονται πολὺ ψηλὰ στὸν ἄνεμο· ὁ καπνὸς ἀπὸ τὰ τζάμια φεύγει μὲ γρηγοράδα· οἱ ἄνθρωποι πού περνοῦν στὸ δρόμο μοιάζουν σὰν μικρὰ δέματα διπλωμένα μὲ σάλι.

—Δὲν ἔχω ἰδῆ ποτέ μου τέτοιο βοριά, εἶπε ἕνα ἀπὸ τὰ σπουρ-

γίτια, βγάζοντας τὸ μικρὸ του κεφάλι, γιὰ νὰ κοιτάξῃ ἔξω· ἀλλὰ τί ἀκούω, τὸ σπίτι γκρεμίζεται, νομίζω!

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ μιὰ καπνοδόχη κατρακυλᾷ μὲ μεγάλο κρότο καὶ σπάζει τὴν ἄκρη τῆς στέγης, παίρνοντας στοὺς δρόμο τῆς τὸ κεραμίδι ποὺ σχηματίζει τὸ ταβάνι τῆς φωλιᾶς.

Τὰ καημένα τὰ πουλιά, μισοπεθαμένα ἀπὸ τὸ φόβο, δὲν τολμοῦν νὰ κινηθοῦν. Τέλος τὸ ἓνα ἀπὸ αὐτὰ ἀνοίγει τὰ μάτια καὶ βλέπει ἀπὸ πάνω του τὸ γαλάζιο οὐρανό. Σηκώνεται, στρέφει τὸ κεφάλι, τινάζει τὶς φτεροῦγες καὶ τὴν οὐρὰ, ἀπορεὶ πῶς εἶναι ἀκόμα στὴ ζωῆ, ὕστερα ἀπὸ τέτοια καταστροφή.

—Ἐμπρός, λέει στὴ γυναῖκα του, γιὰ νὰ κάθῃσαι ἔτσι μαζεμένη στοὺς βᾶθος τῆς φωλιᾶς μας; Ἄφοῦ δὲν ἔχομε πιά στέγη πρέπει νὰ ἀφήσωμε αὐτὴ τὴ φωλιά. Ἐλα λοιπόν, ἐλπίζω πῶς δὲν ἔχεις πάθει κανένα κακό.

—Ὅχι, εἶπε ἀκουμπώντας μὲ τρεμούλα στοὺς ὕδρωσολῆνα τῆς στέγης.

—Καιρὸς νὰ φύγωμε, ξαναεἶπε τὸ σπουργίτι, ἀκολούθη με· ξέρω ἓνα μέρος, ὅπου θὰ ἦμαστε πολὺ καλά.

Νὰ τα ποὺ ἔτσι ἦρθαν στοὺς γειτονικὸ δρόμο καὶ κάθονται σ' ἓνα ραβδί ἀκουμπισμένο κοντὰ σ' ἓνα παράθυρο.

—Δὲν πιστεύεις ὅτι θὰ εἶμαστε πολὺ καλά βαλμένα μέσα σ' αὐτὴ τὴ φωλιά τῶν χελιδονιῶν; εἶπε ὁ σπουργίτης.

—Μέσα σ' αὐτὴ τὴ φωλιά; ρώτησε ἡ σπουργίταινα, μὰ τί σκέπτεσαι; Τί θὰ ποῦν τὰ χελιδόνια, ὅταν γυρίσουν; Βέβαια θὰ λυπηθοῦν πολὺ.

—Ὅσο νὰ ἔρθουν θὰ ἔχομε τὸν καιρὸ νὰ βροῦμε μιὰ ἄλλη φωλιά, ἀπαντᾷ ὁ ἄντρας τῆς, ἀλλὰ τώρα δὲ κάνει πολὺ κρύο· βλέπεις πῶς τρέμω; ἔλα ἄς μποῦμε!

Λέγοντας αὐτὰ πηδᾷ μέσα στὴ φωλιά μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του.

—ὦ! εἶπε, ξαφνιάζομαι νὰ βλέπω αὐτὴ τὴ φωλιά ἀδειανή· συνήθως τὰ χελιδόνια βάζουν μέσα χίλια δυὸ πράγματα μαλακά· πήγαινε, εἶπε στοὺς ἄντρα τῆς, νὰ πάρῃς τὸ ψαθὶ καὶ τὸ χορτάρι

πού ήταν στρωμένη ή παλιά μας φωλιά, θά τὰ βάλωμε μέσα σ'αυτή και θά ἔχωμε περισσότερη ζέστη. Μὴ λησμονήσης τὸ κομματάκι ἀπὸ κόκκινο μαλλί, πού εἶναι στὴ δεξιά ἄκρη, οὔτε τὶς τρίχες τῆς γάτας πού βρήκαμε στὶς στέγες.】

Τὸ σπουργίτι φεύγει· ἡ κυρὰ σπουργίταινα καθαρίζει λίγο αὐτὴ τὴν καινούργια κατοικία καὶ ἐξετάζοντάς τὴν λέει\ «Τὰ χελιδόνια εἶναι δίχως ἄλλο πολὺ ἐπιδέξια, καὶ θαυμάζω πῶς μποροῦν καὶ χτίζουν τὴ φωλιά ἀπὸ χῶμα μόνο καὶ τὴ στηρίζουν σ'ένα τοῖχο· βέβαια μὲ τὸ χοντρό μας ράμφος ἐμεῖς τὰ σπουργίτια δὲ θά μπορέσουμε νὰ κάνουμε τέτοια φωλιά. Κατὰ τὴ γνώμη μου ὅμως ἄδικα κοπιάζουν τόσο. Ἄν ἔκαναν τὴ φωλιά τους σὰν κι ἐμᾶς, μέσα σὲ μιὰ τρύπα τοῦ τοίχου, καὶ τότε τὰ μικρὰ τους θά γίνονταν ὠραία. Ἄλλὰ γιατί δὲν ἐπιστρέφει ὁ ἄντρας μου; Τί μπορεῖ νὰ κάνη τόση ὠρα; Ἄ! νάτος· τί φέρνει; Ἔνα κομματάκι χαρτί· αὐτὸ δὲν ἀξίζει τὸν κόπο».

—Εἶμαι πολὺ στενοχωρημένος πού σὲ ἔκανα νὰ περιμένης, λέει ὁ σπουργίτης μπαίνοντας στὴ φωλιά, ἀλλὰ νὰ τί μοῦ συνέβη; Περνοῦσα μπροστὰ ἀπὸ τὴ φωλιά τῆς ξαδέρφης, κι ἄκουσα πῶς φιλονικοῦσε μὲ τὸν ἄντρα της. «Ἄ! εἶσαι ὁμορφος, τοῦ ἔλεγε, μὲ τὴν ὠραία σου ράχη πού ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ παλιοῦ σκουριασμένου ἀνεμοδείχτη· θά ἦσουν πιὸ ὁμορφος ἂν εἶχες καὶ μαῦρες γραμμές».

—Νὰ μὴ νομίζης πῶς ἐσὺ εἶσαι πιὸ ὁμορφη ἀπὸ μένα; Ξαναεἶπε ὁ ξάδερφος· βέβαια, ἂν δὲν εἶχες γραμμές μαῦρες σὰν κι ἐμένα, τὸ ἀνοιχτὸ κοκκινωπὸ χρῶμα σου δὲ θά φαινόταν διόλου. Ἔπειτα ἐπὶ τέλους μὲ στενοχωρεῖς μὲ τὶς γκρίνιες σου· ὅλος ὁ κόσμος ξέρει ὅτι ἐμεῖς οἱ σπουργίτες εἶμαστε πιὸ ὁμορφοὶ ἀπὸ τὶς γυναῖκες μας.

—Ἐχεις μαῦρο λαιμό;

—Ὅχι.

—Ἐχεις μιὰν ἄσπρη γραμμὴ ἐπάνω στὶς φτεροῦγες;

—Ὅχι.

—'Ε λοιπόν! σώπα.

Ἡ ξαδέρφη δὲν ἀπάντησε διόλου, βγήκε ἀπὸ τὴ φωλιά πολὺ λυπημένη καὶ βλέποντάς με πάνω στὴ στέγη, μοῦ διηγήθηκε τὶς λύπες τῆς. Γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσω τῆς εἶπα ὅτι μπορεῖ καὶ ὁ ἄντρας τῆς νὰ εἶχε δίκιο, ἀλλὰ ὑπάρχει ὡστόσο κάτι, εἶπα, πού τὸ βρίσκω πολὺ ὁμορφο καὶ γιὰ τὶς σπουργίταινες. Εἶναι ἡ μικρὴ κίτρινη γραμμὴ, πού ἔχουν στὸ μέτωπο.

Στὸ τέλος ἔφερα τὴν ξαδέρφη μου στὴ φωλιά καὶ τὴ συμφιλίωσα μὲ τὸν ἄντρα τῆς. Πῆγα κατόπιν στὴν παλιά μας φωλιά τοῦ τοίχου, πῆρα στὸ ράμφος μου ὅ,τι μποροῦσα νὰ κρατήσω, ἀλλὰ ἔφερα μόνο αὐτὸ τὸ κομματάκι τὸ χαρτί, τὰ ἄλλα τὰ πήρε ὁ βε-
ριας. Τώρα κρυώνω: ἄς πλαγιάσωμε καὶ θὰ τα-
χτοποιήσωμε τὴ φωλιά
μας αὔριο.

Καὶ οἱ δύο ἀποκοιμήθηκαν.

Λέγοντας αὐτὸ πλάγιασε δίπλα στὴ γυναῖκα του καὶ σὲ λίγο κι οἱ δύο τους ἀποκοιμήθηκαν.

Ὁ χειμῶνας πέρασε πολὺ καλὰ γιὰ τὰ δύο μας σπουργίτια· κάθε πρωὶ πήγαιναν νὰ προγευματίσουν ἐπάνω στὸ παράθυρο τῆς μικρῆς φιλενάδας τους, κι ὅταν ὁ καιρὸς ἦταν ἄρκετὰ καλός, ἔκαναν ἓνα μικρὸ περίπατο στὰ περὶχωρα.

Ἔτσι συχνὰ τὰ ἄκουαν νὰ φλυαροῦν ἐπάνω στὶς στέγες καὶ τὶς καπνοδόχες· δίχως ἄλλο μιλοῦσαν γιὰ τὴν ἐπιστροφή τῆς ἀνοιξης μὲ τὰ σπουργίτια τῆς γειτονιάς.

II.

Ἦρθε ὁ Μάρτης: Τὰ δυὸ μας πουλιά εἶναι πολὺ στενοχωρημένα· πηγαίνουν, ἔρχονται, μιλοῦν ἀδιάκοπα, κάνουν χίλιους περιπάτους σὲ μιὰ μέρα καὶ δὲ γυρίζουν ποτὲ χωρὶς νὰ φέρουν στὸ ράμφος τους πότε κανένα κομματάκι μαλλί, πότε μιὰ φτερουγίτσα.

—Μά, ἀγαπητή μου, εἶπε ὁ σπουργίτης, δὲ νομίζεις ὅτι τὰ μικρά μας θὰ εἶναι πολὺ καλὰ ἐκεῖ μέσα; Χαίρομαι νὰ τὰ βλέπω μὲ τὰ μικρά τους μυτερὰ ράμφη. Πόσο θὰ εἶμαι εὐτυχής, ὅταν θὰ μπορέσουν νὰ μοῦ ποῦν: μπαμπᾶ! Καὶ σὺ δὲ θὰ εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένη; Τώρα ἄς ἀναπαυθοῦμε λιγάκι· νοιώθω ὅτι εἶμαι πολὺ καυρασμένος.

Εἶναι πρωί· ἡ μαμὰ τῶν σπουργιτιῶν εἶναι μέσα στὴ φωλιά, ἐνῶ ὁ ἀντρας τῆς χοροπηδᾷ ἐπάνω στὸν ξύλινο φράχτη. Πόσο φαίνεται χαρούμενος! Πλησιάζει τὴ γυναίκα του.

—Δεῖξε μοῦ το ἀκόμη μιὰ φορά, τῆς λέει. Ἀμέσως ἡ μαμὰ ἀνασηκώνεται καὶ ἀφίνει νὰ δῆ τὸ ἄσπρο μικρὸ αὐγουλάκι μὲ στίγματα κοκκινωπὰ πού γέννησε τὴ νύχτα.

—Τί ὁμορφο πού εἶναι! εἶπε. Τώρα σκέπασέ το γρήγορα γιὰ νὰ μὴ κρυώσει.

Ὁ πατέρας πῆγε ἀμέσως καὶ κάθισε στὸν ὑδροσωλῆνα μιᾶς στέγης τραγουδώντας πὶ! πὶ! πὶ! ἔχω ἓνα αὐγό! πὶ! πὶ! πὶ! ἔχω ἓνα αὐγό!

Ὅλοι οἱ φίλοι του ἦρθαν νὰ τὸν συγχαροῦν καὶ νὰ τοῦ εὐχηθοῦν ἓνα καλὸ σπουργιτάκι.

Τὴν ἄλλη μέρα καινούργια εὐτυχία τοὺς ἦρθε, γιατί ἡ σπουργιταῖνα εἶχε γεννήσει ἓνα αὐγό ἀκόμη μέσα στὴ φωλιά.

Ἄκουε λοιπὸν κανεὶς τὸν πατέρα νὰ τραγουδᾷ πάνω στὴν ψηλότερη καπνοδόχη

Πί, πί, πί, πί, πί!

Ἔχω δυὸ ὠραῖα αὐγά.

Μιά βδομάδα όλόκληρη ή μαμά κλωσσοῦσε τέσσερα ὄμορφα αὐγά· δὲν τὰ ἄφηνε καθόλου, παρὰ μόνο γιὰ νὰ πάη νὰ πάρη λίγο φαί. Στὸ διάστημα αὐτὸ ὁ ἄντρας τῆς τῆς κρατοῦσε συντροφιά, τραγουδώντας κάποτε, διηγώντας τῆς συχνότερα τί γινόταν ὀλόγυρα. "Ἐνα πρωὶ νωρὶς τὸν φώναξε ή σπουργίταινα.

—"Ἀκουσε, τοῦ εἶπε, μοῦ φαίνεται ὅτι ἄκουσα ἕνα μικρὸ θόρυβο μέσα στὸ πρῶτο μου αὐγὸ· νομίζω πῶς τὸ παιδί μας χτυπᾷ μὲ τὸ ράμφος του τὸ τσῶφλιο· μήπως θέλει νὰ βγῆ;

Εἶδε σὲ λίγο νὰ φαίνεται ἕνα ράμφος

Τὴν ἴδια στιγμή τὸ τσῶφλιο ράγισε καὶ ή μαμά βοηθώντας τὸ σπάσιμό του εἶδε σὲ λίγο νὰ φαίνεται ἕνα ράμφος, ἔπειτα ἕνα κεφάλι καὶ στὸ τέλος ἕνα μικρὸ σπουργιτάκι ὀλόγυμνο, πού κοίταζε τοὺς γονεῖς του ξαφνιασμένο.

—Δὲ νοιώθω γιὰτί δὲν ἔχει φτερά! εἶπε ὁ πατέρας.

—Κι ἐγὼ εἶμαι κατατρομαγμένη πού τὸ βλέπω μὲ κλειστὰ μά-

τια, εἶπε ή μητέρα του. Μήπως εἶναι ἄρρωστο; Πήγαινε σὲ παρκαλῶ νὰ φωνάξης τὴ γιαιγιά μου· ἔχει περισσότερη πείρα ἀπὸ μᾶς καὶ θὰ μπορέση νὰ μᾶς δώση μιὰ καλὴ συμβουλή.

Ὁ πατέρας ἔφυγε καὶ ξαναγυρίζει σὲ λίγο μαζί μὲ τὴ γριὰ σπουργίταινα.

—'Ας δοῦμε αὐτὸ τὸ μικρό, εἶπε. ὦ! αὐτὸ εἶναι ἔκτακτο παιδί! Δὲν ξέρω ἀλήθεια, γιατί παραπονιέστε· ὅλα τὰ σπουργίτια ἔτσι εἶναι, ὅταν βγαίνουν ἀπὸ τὸ αὐγό. Ἀπὸ σήμερα τὰ φτερά του θὰ ἀρχίσουν νὰ μεγαλώνουν καὶ σὲ ὀχτῶ μέρες θὰ ἀνοίξη τὰ μάτια του. Δόστε του μονάχα πολὺ νὰ φάη καὶ θὰ δῆτε, ὅτι αὐτὸ τὸ ἀγόρι θὰ σᾶς κάμη εὐτυχισμένους.

Πέρασαν μερικὲς μέρες, τὰ σπουργιτάκια βγῆκαν ὅλα ἀπὸ τὸ αὐγό· τώρα εἶναι σκεπασμένα μὲ ὠραῖα φτερά· κάθε στιγμή τῆς ἡμέρας φωνάζουν: «Πεινάω! Πεινάω!».

Μόλις ἡ μαμὰ ἀκούει αὐτὴ τὴ φωνή, πετᾶ, γιατί δὲ θέλει νὰ πεινάσουν ποτὲ τὰ ἀγαπημένα μικρά της. Κάθε σπουργιτάκι λοιπὸν παραφυλᾶ τὴ στιγμή πού θὰ γυρίση πίσω ἢ μαμὰ, σπρώχνονται, σκαρφαλώνει τὸ ἓνα πάνω στὸ ἄλλο καὶ ἄμα ἢ μαμὰ φτάση κρατώντας στὸ ράμφος της μιὰ μικρὴ κάμπια, φωνάζουν ὅλα: «Σὲ μένα! σὲ μένα!» ἀνοίγοντας τὰ ὠραῖα ράμφη τους, πού εἶναι σκεπασμένα μὲ κίτρινο χρῶμα. Ἀλλὰ ἓνα μόνο σερβιρίστηκε· ὁ εὐτυχισμένος τῆς στιγμῆς κλείνει τὰ μάτια καὶ φαίνεται σὰν νὰ θέλῃ νὰ κοιμηθῇ· ἔπειτα ὅταν ἡ μαμὰ ξαναγυρίζη, φωνάζει κι αὐτὸς σὰν τὰ ἄλλα ζητώντας πάλι φαί.

Τί ταξίδια κάνουν λοιπὸν οἱ γονεῖς καὶ ποιὸς θὰ μπορούσε νὰ πῆ πόσες κάμπιες καταστρέφουν σὲ μιὰ μονάχα μέρα! Τέλος τὰ μικρά εἶναι χορτασμένα, κοιμοῦνται! εἶναι ἡ στιγμή πού οἱ γονεῖς ἀναπαύονται καμαρώνοντας τὰ μικρά τους. Ὁ μπαμπὰς κοιτάζει μὲ εὐχαρίστηση τὰ τρία του χοντρά ἀγοράκια, ἀλλὰ θαυμάζει ἀκόμη πλιότερο τὴν κόρη του, τὴ μικρὴ Ἀχτινούλα, (τὴν ὠνόμασαν ἔτσι γιὰ ἀνάμνηση μιᾶς ἀχτίνας τοῦ ἡλίου πού φώτισε τὴν ὥρα, πού ἔβγαине ἀπὸ τὸ αὐγό).

Ἐνα πρωί, πού τὰ δυὸ μας πουλάκια ἄργησαν κάτι περισσότερο ἀπὸ τὴ συνήθειά τους γιὰ νὰ ζητοῦν ἔντομα, βρῆκαν στὸ γυρισμό τους τὰ μικρά σπουργίτια κατατρομαγμένα, χωμένα στὸ βάθος τῆς φωλιάς καὶ κανένα τους δὲν τολμοῦσε νὰ κουνηθῇ.

—Μπαμπᾶ! μπαμπᾶ! εἶπε ἡ Ἀχτινούλα, ὦ! νὰ ἤξερες! Δυὸ

πουλιά, πού δὲ σᾶς μοιάζουν διόλου, ἦρθαν καὶ μᾶς μίλησαν ἄγρια· εἶμαι βέβαιη ὅτι ἦταν πολὺ θυμωμένα.

— Ἴσως εἶναι τὰ χελιδόνια, εἶπε ὁ πατέρας πολὺ ἀνήσυχος. θυμᾶστε τὸ χρῶμα αὐτῶν τῶν πουλιῶν, παιδιά μου;

— Εἶχαν τὴν κοιλιά τους σχεδὸν ἄσπρη, εἶπε ἡ Ἀχτινούλα.

— Καὶ τὴ ράχη μπλὲ καὶ μαύρη, εἶπε ἓνα ἄλλο σπουργιτάκι.

— Καὶ τὸ λαιμὸ ξανθοκόκκινο, εἶπε ἓνα ἄλλο.

— Βέβαια αὐτὰ εἶναι! εἶπε ὁ πατέρας. Θεέ μου! τί θὰ γίνωμε; Τὰ μικρά μου δὲν ξέρουν ἀκόμη νὰ πετοῦν! Τὰ χελιδόνια ἦρθαν νωρίτερα ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ λογάριαζα, γιατί εἶμαστε μόλις στὶς πρῶτες μέρες τοῦ Ἀπρίλη.

— Στενοχωριέσαι γιὰ τὸ τίποτε! τοῦ εἶπε ἡ μητέρα· τὰ χελιδόνια εἶναι πολὺ εὐγενικὰ καὶ ξέρουν τί θὰ πῆ ἀνατροφή μιᾶς οἰκογένειας· εἶμαι βέβαιη, ὅτι θὰ δεχτοῦνε νὰ μᾶς ἀφήσουν τὴ φωλιά ἀκόμη μερικὲς μέρες.

— Ἀμφιβάλλω, εἶπε ὁ πατέρας· ἀλλὰ τώρα σὲ λιγάκι πού θὰ ξανάρθουν, θὰ σταθῶ νὰ τὰ ὑποδεχθῶ, ἐνῶ σὺ θὰ πᾶς νὰ ζητήσης φαί γιὰ τὰ μικρά μας· θὰ βρῆς πολὺ ὁμορφες μικρὲς κάμπιες πράσινες ἐπάνω σὲ μιὰ μηλιά, πού εἶναι πίσω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία.

Ὅταν ἡ μαμὰ ἔφυγε, ὁ μπαμπὰς στάθηκε κοντὰ στὰ μικρά του, σήκωσε τὰ φτερά του καὶ περίμενε μὲ θάρρος τὰ χελιδόνια.

Ἐνας ἑλαφρὸς θόρυβος ἀπὸ φτεροῦγες ἀκούστηκε σὲ λίγο καὶ δύο πουλιά ἦρθαν καὶ στάθηκαν πάνω στὸν ξύλινο φράχτη.

— Εἶμαι πολὺ χαρούμενος, πού σᾶς βρίσκω ἐδῶ, εἶπε ὁ πατέρας χελιδόνος στὸ σπουργίτι, γιατί ἔχω κάτι νὰ σᾶς πῶ. Ἐχω ἀκούσει συχνὰ νὰ διηγοῦνται οἱ φίλοι μου, ὅτι τὰ σπουργίτια ἀρπάζουν κάποτε τὶς φωλιές τῶν χελιδονιῶν, ἀλλὰ δὲν ἤθελα ποτὲ νὰ τὸ πιστέψω, γιατί νόμιζα πῶς τὰ σπουργίτια εἶναι τίμια πουλιά. Τώρα βλέπω, κύριε, ὅτι δὲν δυσκολευτήκατε διόλου νὰ ἔλθετε νὰ κατοικήσετε τὴ φωλιά μου ὅταν ἀπουσίαζα, καὶ ἐπειδὴ δεῖ θέλωμε νὰ χτίσουμε ἄλλη φέτος, σᾶς παρακαλῶ νὰ μᾶς τὴν ξαναδώσετε τὸ γρηγορώτερο. 41

—Θα τὸ κάμω εὐχαρίστως, εἶπε ὁ πατέρας σπουργίτης, λιγάκι ταραγμένος, γιατί μπήκα στή φωλιά σας, ὕστερα ἀπὸ ἓνα πολὺ δυνατὸ βοριά, πὺν εἶχε γκρεμίσει τὴ δική μου· ἀλλὰ βλέπεις

Δυὸ πουλιά ἦρθαν καὶ στάθηκαν ἐπάνω
στὸν ξύλινο φράχτη.

μόνος σου, τὰ μικρὰ μου δὲ μποροῦν νὰ φύγουν τώρα, γιατί δὲν ξέρου ἀκόμη νὰ πετοῦν.

—Ἄς περιμένω μερικὲς μέρες, εἶπε ἡ μαμὰ χελιδόνα, πὺν συγκινήθηκε ἅμα εἶδε τὰ μικρὰ σπουργιτάκια χωμένα στή φωλιά.

Τὰ χελιδόνια εἶπαν μεταξύ τους ἀκόμη μερικὲς λέξεις σὲ μιὰ

γλῶσσα πὺν ὁ σπουργίτης δὲν καταλάβαινε (ἴσως στήν ἀφρικανική γλῶσσα) κι ἔπειτα ἔφυγαν.

Ὁ μπαμπὰς τραγοῦδησε πολλὰ πὶ! πὶ! πὶ! πὶ! ἀπὸ εὐχαρίστηση· τὰ μικρὰ στριμωγμένα στὸ βάθος τῆς φωλιάς τὸν βοήθουσαν στὸ τραγοῦδι του.

Ἡ Ἀχτινούλα ἄνοιξε τὰ μάτια της, πὺν τὰ κρατοῦσε κλειστὰ ὅλη τὴν ὥρα, πὺν ὁ πατέρας της μιλοῦσε μὲ τὰ χελιδόνια κι ὅταν ἡ μαμὰ ἦρθε, ἄνοιξαν ὅλα μαζί τὰ μικρὰ τους ράμφη, ὅπως πάντα.

III.

Εἶνε πρῶι· ὁ ἥλιος μόλις πρόβαλε· τὰ μικρὰ σπουργιτὰ κοιμοῦνται ἀκόμη βαθιά· ὡστόσο ὁ μπαμπὰς καὶ ἡ μαμὰ εἶχαν ἀρχίσει τὴν ὀμιλία ἀπὸ πολλὴ ὥρα.

—Σὲ βεβαιώνω, ἀγαπητή μου, λέει ὁ μπαμπάς, ὅτι σήμερα μποροῦν τὰ μικρά μας νὰ μάθουν πολὺ καλά νὰ πετοῦν.

—Δὲν ξέρω, ἀλήθεια, τί σκέπτεσαι, λέει ἡ μαμά· οἱ φτεροῦγες τους εἶναι ἀκόμη πολὺ ἀδύνατες· εἶμαι βέβαιη ὅτι ἡ Ἀχτινούλα θὰ ἔπεφτε ἀμέσως στὴν αὐλὴ καὶ θὰ τὴν ἔτρωγαν οἱ γάτες. ὦ! σὲ παρακαλῶ, ἄς περιμένουμε ἀκόμη μερικὲς μέρες.

—Ὅχι! ὄχι! ὄχι! εἶπε ὁ πατέρας, τὸ ἀποφάσισα· θὰ πάρουν σήμερα τὸ πρῶτο τους μάθημα· πρέπει φυσικὰ νὰ ἀφήσουμε αὐτὴ τὴ φωλιά.

Τὰ μικρὰ σπουργιτάκια ζύπνησαν ἐνόςω μιλοῦσαν οἱ γονεῖς τους. Τὰ μάτια τους λάμπουν ἀπὸ εὐχαρίστηση, γιατί τὸ νὰ μάθουν νὰ πετοῦν, εἶναι ἡ ἐπιθυμία κάθε σπουργιτιοῦ, μόλις σκεπαστῆ με λίγα φτερά.

Τὸ χοντρότερο βγαίνει ἀπὸ τὴ φωλιά. Νὰ το στὸ φράχτη πῶς τρεμουλιάζει! Κοιτάζει στὴν αὐλὴ. ὦΑ! τί βαθιὰ πού εἶναι! Φοβᾶται φωνάζει! Ἡ μαμά τρομαγμένη φωνάζει κι αὐτὴ καὶ τὰ μικρὰ φωνάζουν πιὸ δυνατὰ ἀκόμη.

—Δὲν εἶναι τίποτε, δὲν εἶναι τίποτε! λέει ὁ πατέρας. Κουράγιο, παιδί μου! Κοίτα ψηλά! Κρα-

τήσου καλὰ στὸν ξύλινο φράχτη! Βάλε τρία δάχτυλα μπρὸς κι ἓνα πίσω· τώρα θὰ πᾶμε μαζί πάνω σ'αὐτὴ τὴ μικρὴ στέγη, πού βλέπεις ἐκεῖ κάτω.

—Κάνε σὰν κι ἐμένα, εἶπε ὁ μπαμπάς, καὶ τεντώνει τὸ λαιμό του· τὸ μικρὸ σπουργιτάκι τεντώνει ἐπίσης τὸ δικό του· ὁ μπαμπάς ἀνοίγει τίς φτεροῦγες του, τὸ μικρὸ σπουργιτάκι ἀνοίγει κι αὐτὸ

—Κάνε σὰν κι ἐμένα, εἶπε ὁ μπαμπάς.

τις δικές του· ὁ μπαμπὰς φεύγει ἀλλά..... τὸ μικρὸ σπουργιτάκι μένει.

Τότε ὁ μπαμπὰς θυμωμένος, ξαναέρχεται στὸν ξύλινο φράχτη· ἔβαλε τὸ γιό του νὰ μπῆ μέσα στὴ φωλιά του καὶ ξανάρχισε τὸ μάθημα μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ του. Ἀλλὰ κι αὐτὰ ἦσαν πολὺ δειλὰ καὶ μόνο ἡ μικρὴ Ἀχτινούλα τόλμησε νὰ πάη στὴν ἄκρη τῆς στέγης.

Τὴν ἄλλη μέρα καὶ τὶς ἀκόλουθες, μὲ τὰ γυμνάσματα πῆραν στὸ τέλος θάρρος· πέταξαν σὲ λίγο ἐδῶ κι ἐκεῖ καὶ στὸ διάστημα μιᾶς βδομάδας, μπόρεσαν πιά νὰ κάμουν μακρινούς περιπάτους μὲ τοὺς γονεῖς τους.

Τέλος ὁ μπαμπὰς σπουργίτης ἀποφάσισε, γιὰ νὰ δυναμώσουν τὰ παιδιὰ του, νὰ τὰ ὀδηγήσῃ νὰ περάσουν τὸ καλοκαίρι στὴν ἐξοχή. Τὴν Κυριακὴ τὸ πρωὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια ἦρθε νὰ εὐχαριστήσῃ τὰ χελιδόνια γιὰ τὴν καλωσύνη ποὺ εἶχαν νὰ τοὺς ἀφήσουν τὴ φωλιά γιὰ λίγες μέρες· ἔπειτα ἔφυγαν.

Ὅταν ἔφθασαν σ' ἓνα χωριό, ὁ σπουργίτης ἔκανε νόημα νὰ σταθῇ ἡ οἰκογένεια πάνω στὴ στέγη μιᾶς ἐκκλησίας. Ἀπὸ κεῖ ἔβλεπαν ὀλόγυρά τους μιὰ μαγευτικὴ θέα· ὅλη ἡ χώρα ἦταν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους.

—Βλέπετε, τοὺς λέει, αὐτὰ τὰ χωράφια τοῦ σιταριοῦ, αὐτοὶ οἱ κῆποι, αὐτοὶ οἱ δεντρόκηποι μὲ τὰ ὀπωροφόρα δέντρα τους, ὅλα αὐτὰ δικὰ σας· θὰ βρῆτε κεῖ χίλιων εἰδῶν σπόρους, εἶναι φροῦτα καὶ ἔντομα. Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὸ γεράκι! γιὰτὶ κυνηγᾷ πολὺ τὰ μικρὰ σπουργιτάκια καὶ τὰ τρώγει. Προσέχετε καὶ τοὺς χωρικούς, δὲ μᾶς ἀγαποῦν διόλου.

—Ἀλήθεια, λέει ἡ Ἀχτινούλα, καὶ γιὰτί;

—Γιὰτί; λέει ὁ πατέρας· γιὰτί τρῶμε μερικὰ σπειριὰ σιτᾶρι καὶ μερικὰ κεράσια· λησμονοῦν ὅτι, ἂν τὰ σπουργίτια δὲν κατὰστρεφαν αὐτὴ τὴν ἀνοιξη τίς κάμπιες ποὺ ἔτρωγαν τὰ καρποφόρα δέντρα τους, δὲ θὰ ἔκαναν διόλου φροῦτα τώρα. Ἀλλὰ τί βλέπω; δίνουν φαί στίς κόττες ἐκεῖ κάτω στὴν αὐλὴ τοῦ τσιφλι-

κιοῦ ἐκείνου! Ἐλάτε, παιδιά μου, θά πεινάτε, βέβαια· οἱ κότες εἶναι γενναϊόδωρες, θά μᾶς ἀφήσουν εὐχαρίστως νά τσιμπήσωμε μερικούς σπόρους.

Καί ὅλη ἡ οἰκογένεια πέταξε.

Φαίνεται ὅτι ἡ διαμονή στήν ἐξοχή ἔκαμε πολὺ καλὸ στὰ μικρὰ σπουργίτια. Μερικοὶ φίλοι ἀπὸ τὴν πόλη τοὺς ἔκαμαν ἐπίσκεψη καὶ ἔλεγαν ὅτι οἱ μικροὶ μεγάλωσαν καὶ χόντραιναν μιὰ χαρά!

Ἡ μαμὰ κλωσσοῦσε τὴ δεύτερη γέννα της, πού φαινόταν ὅτι θά ἔβγαζε ἕκτακτα παιδιά.

—Τὰ σπουργιτάκια ἔλεγαν: «Δὲν εἶναι παράξενο σὲ μιὰ τόσο ὠραία χώρα νὰ βρίσκωμε τόσο ἄφθονη τροφή! Βρίσκομε ἐδῶ σιτάρι, κριθάρι, καννάβι, ἄρκετὰ ἔντομα καὶ μικρὲς κάμπιες, πού ἔχουν τόσο νόστιμο κρέας!

Ὅλα αὐτὰ τὰ χαρίσματα, ἔκαμαν νὰ ἀποφασίσουν πολλοὶ γέροι σπουργίτες νὰ περάσουν ὡς τὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ στήν ἐξοχή.

Στὸ πρῶτο φύσημα τοῦ φθινοπώρου γύρισαν ὅλα μαζί στὴν πόλη, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι πολλὰ μικρὰ παιδιά θά τοὺς ἔρριχναν ψίχσала γιὰ νὰ περάσουν τὸ χειμῶνα τους.

ΤΣΙΡΙΤΡΟ.

Σὲ μιὰ ρόγα ἀπὸ σταφύλι
ἔπεσαν ὄχτῶ σπουργίτες
καὶ τρωγόπιναν οἱ φίλοι.....

τσίρι—τίρι τσιριτρό
τσιριτρι
τσιριτρό!

Ἐχτυπούσανε τὶς μύτες
καὶ κουνούσαν τὶς οὐρὲς

κι είχαν γέλια και χαρές
 τσίρι—τίρι τσιριτρό
 τσιριτρι
 τσιριτρό.

Πώπω πώπω σὲ μιὰ ρόγα
 φαγοπότι και φωνή!
 τὴν ἀφήκαν ἀδειανή
 τσίρι—τίρι τσιριτρό
 τσιριτρι
 τσιριτρό.

Καὶ μεθύσαν κι ὅλη μέρα
 πᾶνε δῶθε, πᾶνε πέρα
 τραγουδώντας στὸν ἀέρα:
 τσίρι—τίρι τσιριτρό
 τσιριτρι
 τσιριτρό.

6. ΕΝΑΣ ΣΠΟΡΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ.

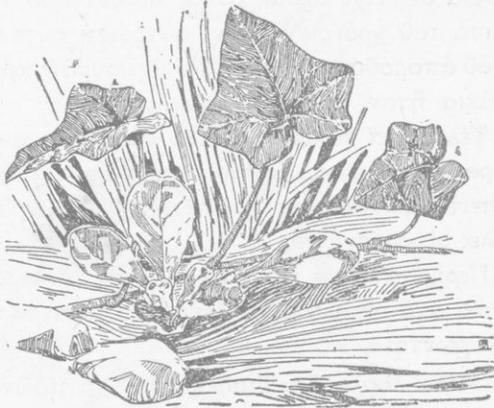
Ἐνα ἑλαφρὸ ἀεράκι περνοῦσε μιὰ μέρα τρέχοντας ἕνα μεγάλο λιβάδι σπαρμένο ἐδῶ κι ἐκεῖ μὲ ἀρκετὰ ὄμορφα λουλούδια. Τὸ μικρὸ ἀεράκι ἀγαποῦσε τὰ λουλούδια πολὺ καὶ πηγαίνοντας στὸ δρόμο του κουβαλοῦσε εὐχαρίστως τοὺς σπόρους τοὺς ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος στὸ ἄλλο.

Σήκωσε καὶ ἕνα σπόρο μαργαρίτας, ποὺ βρέθηκε στὸ πέρασμά του, ἔπειτα τὸν κουβάλησε ἀνάμεσα στοὺς ἀγρούς, ὡς τὴ στιγμή, ποὺ ἐξαντλημένο ἀπὸ τὸ δρόμο τὸ ἀεράκι, τὸν ἀφήσε νὰ πέση στὴν ἄκρη ἐνὸς ποταμιοῦ. Ἔτσι ἔμεινε καθισμένος ὁ σπόρος πολλὴ ὥρα ἐπάνω σ'ἕνα φύλλο κισσοῦ· ἀλλὰ φύσηξε ἕνας δυνατὸς ἄνεμος, καὶ ἐκούνησε τόσο πολὺ τὸ καημένο τὸ φύλλο

πού ὁ μικρὸς σπόρος ἔπεσε στὴ γῆ. Ἐκεῖ λίγο-λίγο βυθίστηκε ὀλότελα κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα. Κοιμήθηκε τόσο βαθειά, ὥστε δὲν ἔνοιωσε ὅλες τὶς μεταβολές πού ἔγιναν στὸ μεταξύ.

Ὁ χειμῶνας ἦρθε καὶ σὲ λίγο ἓνα μεγάλο στρῶμα χιόνι κράτησε σὲ ζέστη ὅλους τοὺς μικροὺς σπόρους. Ὑστερα ἀπὸ τέσσερες ὀλόκληρους μῆνες ὕπνου, ἡ ἀνοιξη τοὺς ξύπνησε· μιὰ γλυκιά ζέστη ἐνωμένη μὲ τὴν ὑγρασία τῆς γῆς, ἔκαμε σὲ λίγο νὰ χουτρήνη ὁ σπόρος τῆς μαργαρίτας.

Τὸ φόρεμά του εἶναι πολὺ στενό, σκίστηκε καὶ τὸ μικρὸ φυτὸ ἔδειξε τὸ κεφάλι του στολισμένο μὲ δυὸ ὁμορφα πράσινα φύλλα.

Ἔτσι ὁ σπόρος τῆς μαργαρίτας βρέθηκε μεταμορφωμένος σ' ἓνα φυτό.

Σὲ λίγες μέρες, ἄλλα φύλλα φάνηκαν· ἔτσι ὁ σπόρος τῆς μαργαρίτας βρέθηκε μεταμορφωμένος σ' ἓνα χαριτωμένο μικρὸ φυτὸ. Ἔκαμε γνωριμία μὲ τὶς γειτόνισσές του πού ἦσαν πιά ἀνθισμένες.

Δεξιὰ ἓνα φυτὸ βιολέτας ἦταν λυπημένο καὶ δυσαρεστημένο καὶ παραπονοῖταν γιὰ τοὺς διαβάτες, πού τοῦ ἔκοβαν ὅλα του τὰ ἄνθη.

Μπροστά της μιὰ μεγάλη οἰκογένεια ἀπὸ ἀνεμῶνες καὶ ἀμάραντα ἀργοκινουσαν δεξιὰ κι ἀριστερὰ τὰ κεφάλια τους, πάνω στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ.

Ἄλλὰ ἡ πιὸ κοντινὴ γειτόνισσά του ἦταν ἓνα κλαδί ἀπὸ κισσό, γέρικο πιά, πού περνοῦσε ὅλους τοὺς χειμῶνες στὸ ὕπαι-

θορο, βλέποντας πολλά πράγματα, πού διηγόταν έπειτα στα νιό-βγαλτα γειτονικά φυτά.

Αυτό τὸ κλαδί τοῦ κισσοῦ διηγήθηκε στὴ μαργαρίτα πῶς τὸ ἀεράκι τὴν εἶχε φέρει καὶ τὴν εἶχε τοποθετήσει στὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ.

Ἡ μαργαρίτα θὰ ἦταν εὐτυχισμένη μὲ τόσο καλὴ συντροφιά, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀκόμη ἄνθη, πρᾶμα πού τὴ λυποῦσε πολὺ. Στὰ μισὰ τοῦ χρόνου δὲν εἶχε φυτρώσει οὔτε ἓνα. Τὸ κλαδί τοῦ κισσοῦ ἀποροῦσε πού αὐτὸ δὲν εἶχε συμβῆ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα λουλουδάκια ἦταν γι' αὐτὸ πολὺ λυπημένα.

Τέλος ἓνα πρωὶ εἶδαν νὰ φανῆ ἓνα μικρὸ μπουμπούκι· χόντρανε λίγο-λίγο, ἀφήνοντας νὰ φαίνεται μιὰ μικρὴ ἄκρη ρόδινη· ἔπειτα φάνηκε μιὰ χαριτωμένη μαργαρίτα πού τὴ θαύμασαν ὅλες οἱ γειτόνισσες.

Περίμεναν ὅλες τότε νὰ φυσήξῃ τὸ ἀεράκι νὰ τὶς σπρώξῃ λιγάκι στὸ πλάι, γιὰ νὰ βλέπουν καλύτερα τὸ νέο λουλούδι καὶ νὰ χαίρωνται.

Ἄλλα λουλούδια διαδέχτηκαν τὸ πρῶτο κι ἔτσι τὸ φυτὸ μας ἦταν πολὺ εὐτυχισμένο.

Ἐνα ὥραϊο πρωί, μιὰ μικρὴ κόρη φτάνει τρέχοντας στὴν ἄκρη τοῦ ποταμοῦ καὶ ἔπειτα φωνάζει:

—Πατέρα! πατέρα! ἔλα νὰ δῆς τί ὥραϊες μαργαρίτες! Εἶναι δέκα στὸ ἴδιο φυτὸ, ἔχουν ὅλες μιὰ ὥραϊα ἄκρη ρόδινη. ὦ! πῶς θὰ ἤθελα νὰ τὶς πάρω!

Ὁ πατέρας τὶς βρίσκει κι αὐτὸς πολὺ ὥραϊες· παίρνει τὸ μαχαίρι του, σκάβει γύρω στὸ φυτὸ γιὰ νὰ τὸ βγάλῃ μὲ λίγο χῶμα καὶ τὸ βάζει μέσα σ' ἓνα πανέρι. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν τόσο γρήγορα, πού ἡ μαργαρίτα δὲ βρῆκε καιρὸ νὰ πῆ οὔτε ἓνα ἀστεῖο στὶς μικρές τῆς φιλενάδες.

Κακόμοιρα λουλουδάκια! ἄφησαν γιὰ πάντα τὸ ὁμορφο ποτάμι πού γεννήθηκαν! Νάτες! τώρα κλεισμένες μέσα σ' ἓνα πανέρι μὲ ἄλλα λουλούδια, πού δὲν τὰ γνωρίζουν καὶ μὲ ὅλη τὴ

φροντίδα που λαβαίνει ή μικρή κόρη για να τις κρατήσει στη σκιά, υποφέρουν πολύ από τη ζέστη και από τη δίψα. Τα μικρά

Ο πατέρας τις βρίσκει κι αυτός πολύ ώρατες.

κεφάλια τους σκύβουν, τὸ ἓνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ φαίνονται σὰν νὰ λένε: «Εἶμαστε πολὺ δυστυχισμένες!»

Ὑστερα ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα, ἡ μικρὴ κόρη ἔφτασε στὸ σπίτι κι ἔβαλε τὸ πανέρι ἐπάνω σ' ἓνα τραπέζι.

Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ φίλοι τους. Ἔκδ. 4.

—Ω! τί ωραίες μαργαρίτες! λέει ένα μικρό αγοράκι σηκώνοντας τὸ σκέπασμα τοῦ πανεριοῦ· μοῦ τις δίνεις, Σοφία; Θά εἶναι τόσο καλά στὸν κήπο μου!

—Μοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ τις βάλω στὸ δικό μου κήπο, εἶπε ἡ μικρὴ ἀδελφή, ἀλλὰ ἐὰν τὸ θέλεις μπορεῖς νὰ τις πάρης.

—Ἀλλά, λέει ὁ Γιάννης, θά μπορούσε νὰ τις βάλωμε ἀνάμεσα στὸν κήπο μου καὶ στὸ δικό σου, ἔτσι θάχωμε καὶ οἱ δυὸ τὸ φυτὸ τῆς μαργαρίτας.

—Τί ωραία ἰδέα! ἐφώνασε ἡ μικρὴ ἀδερφή· πάρε τις μαργαρί-

*Ἀφοῦ ἔβαλαν τὴ μαργαρίτα κάτω ἀπὸ μιὰ τριανταφυλλιά, τὴν ἐπότισαν.

τες μὲ πολλὴ προσοχή, καὶ πᾶμε ἀμέσως νὰ τις φυτέψωμε.

Τὰ δυὸ παιδιὰ ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὸν κήπο· ἔπειτα ἀφοῦ ἔβαλαν τὴ μικρὴ μαργαρίτα κάτω ἀπὸ μιὰ τριανταφυλλιά, τὴν ἐπότισαν.

Οί ρίζες ήπιαν πολύ γρήγορα τὸ νερὸ πὸν ρουφοῦσε ἡ γῆ, γιὰ τὸ φυτὸ τῆς μαργαρίτας διψοῦσε πολὺ· δὲν εἶχε πιῆ διόλου νερὸ ἀπὸ τότε πὸν ἄφησε τὸ ποτάμι. Μόνον πρὸς τὸ βραδάκι τὰ μικρὰ τους λουλούδια ἄρχισαν νὰ σηκώνουν τὸ κεφάλι· ἐπειδὴ ἦταν πολὺ κουρασμένα, ἐκλείσαν τὰ φύλλα τους καὶ ἀποκοιμήθηκαν ἀμέσως.

.....

Τὸ πρῶν οἱ μικρὲς μαργαρίτες ξύπνησαν καὶ κοιτάζουν μὲ θαυμασμὸ τὰ ὠραῖα φυτὰ πὸν εἶναι γύρω τους.

—Καλῶς ὠρίσατε! χαριτωμένα λουλούδια τοῦ ἀγροῦ, εἶπε ἓνα ἄσπρο τριαντάφυλλο σκυμμένο ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους. Ἐπὶ χτὲς ζητοῦσα νὰ σᾶς χαιρετίσω, ἀλλὰ σᾶς εἶδα τόσο κουρασμένα, πὸν δὲν τόλμησα νὰ σᾶς ἀνησυχίσω· εἶστε καλύτερα σήμερα;

—ὦ! ναί, εἶπαν ντροπαλὰ οἱ μικρὲς μαργαρίτες.

—Εἶμαι τὸ γεροντότερο ἄνθος τοῦ κήπου, ἐξακολούθησε τὸ τριαντάφυλλο· εἶναι μιὰ βδομάδα πὸν ἄνοιξα, ἂν τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ σᾶς παρουσιάσω στὶς φίλες μου, πὸν θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχισμένες νὰ κάνουν τὴ γνωριμία σας.

Ἄς ἀρχίσωμε ἀπὸ αὐτὸ τὸ κόκκινο λουλούδι πὸν εἶναι στὰ δεξιά σας· εἶναι τὸ νυχτολούλουδο· ἂν δὲν εἶχατε ξυπνήσει νωρίς, δὲ θὰ μπορούσα νὰ σᾶς τὸ παρουσιάσω, παρὰ μόνον ἀπόψε τὸ βράδυ. Τὸ νυχτολούλουδο ἔχει μιὰ παράξενη συνήθεια· τὴ στιγμή πὸν βγαίνει ὁ ἥλιος καὶ ξυπνοῦμε, γιὰ νὰ ἔχωμε τὴν εὐτυχία νὰ τὸν ἰδοῦμε, τὸ ἀκοῦμε νὰ λέη πολὺ σιγά: «Ἄ! τί νύστα πὸν ἔχω!» Ἐπειτα κοιμᾶται· ἔτσι δὲν μπορούμε νὰ μιλήσωμε μαζί του παρὰ πολὺ λίγο, γιὰ τὸ δὲ θὰ ξυπνήσει παρὰ μόνον ἅμα ἀρχίσει νὰ νυχτώνη. Πίσω του εἶναι ὁ πανσῆς, πὸν ἔχει πάντα ὕψος λυπημένον, ἐνῶ ὁ γείτονάς του ὁ καπουτσίνος, μᾶς διασκεδάζει πολὺ στὶς μακριῆς ὥρες τοῦ δειλινοῦ, γιὰ τὸ εἶναι πολὺ εὐθυμος.

Τὰ λουλούδια αὐτά, ἀφοῦ συστήθηκαν ἔτσι ἀπὸ τὸ τριαντά-

φυλλο, χαιρέτισαν με τὸ χαριτωμένο κεφαλάκι τους ἕνα ἕνα τὴν καινούργια γειτόνισσά τους· οἱ μικρὲς μαργαρίτες ἔκαμαν τὸ ἴδιο καὶ ἄρχισαν νὰ φλυαροῦν με τὶς νέες φίλες τους.

Ὅταν ὁ Γιάννης καὶ ἡ Σοφία ἔφτασαν κοντὰ στοὺς κήπους τους, περιποιηθήκαν τόσο καλὰ τὸ φυτὸ τῆς μαργαρίτας πού ἔγινε πολὺ γρήγορα ὁμορφο καὶ ἔδινε ἀνθη ὅλο τὸ καλοκαίρι.

Τὸ ἀεράκι περνώντας μιὰ μέρα μέσα ἀπὸ τὸν κήπο, πῆρε ὅλους τοὺς ὄριμους σπόρους καὶ τοὺς ἔφερε σ' ἕνα γειτονικὸ λιβάδι, ὅπου βγήκαν τὸ ἐρχόμενο ἔτος πολλὲς ρίζες φυτῶν μαργαρίτας.

7.) ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ.

Στὴν πιὸ σκοτεινὴ γωνιά ἑνὸς ὑπογείου, πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο βαρέλι, ἡ κυρὰ ποντίκαινα ἔκαμε τὴν φωλιά της. Ἐκεῖ πάνω σὲ κάτι κουρέλια ἀπὸ χαρτιά, πανιά, μαλλιά καὶ χίλια δυὸ ἄλλα πράματα μαλακά, ἀναπαύονται τὰ ὀχτῶ μικρὰ παιδιὰ της.

Τὰ ποντικάκια πού γεννήθηκαν χτὲς τὸ πρωί, εἶναι μεγάλα σὰν ἕνα φουντούκι· τὰ μάτια τους εἶναι ἀκόμη κλειστὰ, καὶ ἂν καὶ δὲν ἔχουν διόλου τρίχες, ἡ μαμὰ ποντίκαινα τὰ βρίσκει πολὺ ὁμορφα.

Τὰ μάτια της λάμπουν ἀπὸ εὐχαρίστηση, ὅταν τὰ κοιτάζῃ· τοὺς δίνει νὰ πιοῦν ἀπὸ τὸ γάλα της, τὰ χαϊδεύει καὶ τὰ μετρᾷ κάθε στιγμή, γιατί ἂν ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ἔλειπε, θὰ λυπόταν πολὺ.

Τὰ ποντικάκια ἐπάχαιναν πολὺ σύντομα, γιατί εἶχαν πολλὴ ὄρεξη· στὸ διάστημα μιᾶς βδομάδας, σκεπάστηκαν με ὠραῖες σταχτιῆς τρίχες καὶ τὴ δεκάτη τρίτη μέρα τῆς ζωῆς τους ἀνοιξαν τὰ ματάκια τους.

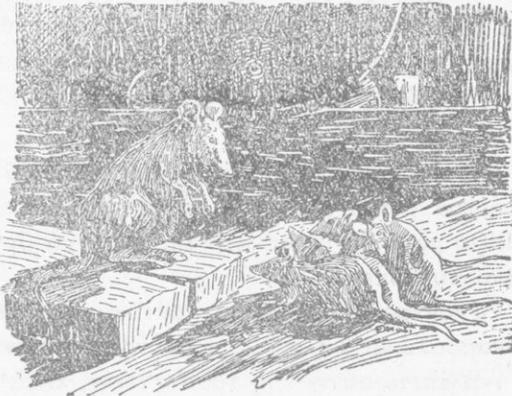
Αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη μέρα τῆς μητέρας τους· ἔτρεξε γρήγορα στὸ κελάρι τῆς κουζίνας νὰ τοὺς βρῇ ἕνα κομμάτι τυρί.

Τὰ ποντικάκια τὸ βρῆκανε τόσο νόστιμο, πού δὲ θέλησαν

πιά νά πιοῦν γάλα· ἔτσι ἡ κυρά ποντίκαινα ἔπρεπε νά τρέχη ὅλη τή μέρα ἀπό τὸ ὑπόγειο στή σιταποθήκη, γιά νά τοὺς βρῖσκη τροφή.

Ἔνα πρωί, νωρίς, ἔβγαλε τὰ παιδιὰ της ἀπὸ τὴ φωλιά, τὰ ἔφερε γύρω της, κάθισε στὰ πισινὰ της πόδια καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἀγαπητά μου παιδιὰ, σήμερα γι- νήκατε 16 ἡμερῶν· ὡς τώρα σᾶς περι- ποιήθηκα σάν μιὰ καλή μάνα· σᾶς ἔθρε- ψα μὲ τὸ γάλα μου, καὶ μόλις τὰ δόντια σας ἔγιναν ἄρκετὰ δυνατὰ — καθὼς εἴ- δατε — τὰ φουντού- κια, τὰ γαλετάκια, τὰ καρόττα δὲ σᾶς ἔλειψαν ποτέ· ἀλλὰ

Κάθισε στὰ πισινὰ της πόδια καὶ τοὺς εἶπε....

τώρα ἐγίνατε ποντικοὶ γνωστικοί, καὶ εἶστε πιά ἄρκετὰ μεγά- λοι γιά νά κανονίζετε μοναχοὶ σας τὶς ὑποθέσεις σας. Σεῖς, ἀγό- ρια μου, νά εἶστε πάντα καλοὶ καὶ περιποιητικοὶ γιά τὶς ἀδερ- φές σας. Καὶ σεῖς, κορίτσια μου, ἂν καμιὰ φορὰ κάνετε παιδιὰ, νά τὰ περιποιηθῆτε ὅπως ἐγὼ σᾶς περιποιήθηκα.

Ἡ ζωὴ τῶν ποντικιῶν εἶνε γεμάτη ἀπὸ κινδύνους· ἔτσι πρέπει πάντοτε νά εἶστε προσεχτικοί. Κάθε στιγμή τῆς ἡμέρας νά ἔχετε τεντωμένα τὰ μάτια σας καὶ ταῦτιά σας. Πλησιάστε τώρα, θὰ σᾶς δεῖξω πῶς ἡ μαγεῖρισσα πιάνει τοὺς ποντικούς πού τὴν ἐνο- χλοῦν. Βλέπετε αὐτὸ τὸ μικρὸ σπίτι μὲ τὰ πέντε στρογγυλὰ δωμάτια γεμάτα ἀπὸ ὠραῖα πράγματα; Εἶναι μιὰ ποντικοπα- γίδα· ἂν μπῆτε κεῖ μέσα θὰ πνιγῆτε.

Σ'αὐτὰ τὰ λόγια τὰ μικρὰ ποντίκια ἔφυγαν τρομαγμένα.

Ἡ κυρὰ ποντίκαινα τὰ μάζεψε πάλι μὲ μεγάλο κόπο καὶ ἐξακολούθησε:

—Τὸ ψημένο τυρὶ ἔχει πολὺ νόστιμη μυρωδιά, πού θὰ σᾶς τραβήξῃ δίχως ἄλλο, ἀλλὰ ἐδῶ μέσα στὸ ὑπόγειο νὰ μὴ φάτε ἀπὸ αὐτὸ ποτέ, γιατί τὸ βάζουν ἐκεῖ γιὰ νὰ σᾶς πιάσουν. Τώρα ἂν κατὰ τύχη συναντήσετε ἕνα ζῶο πολὺ πιὸ χοντρὸ ἀπὸ σᾶς μὲ κίτρινα μάτια, μὲ ὠραία μουστάκια, θὰ κρυφτῆτε γρήγορα, γιατί εἶναι γάτος καὶ θὰ σᾶς ροκανίσῃ ἀμέσως. Εἶναι ὁ χειρότερός μας ἐχθρός. Ἐκεῖνος ἔπιασε καὶ τὸν κακομοῖρη τὸν πατέρα σας.

Θὰ εἶχα ἀκόμη πολλὰ νὰ σᾶς πῶ, ἀλλὰ θὰ τὸ κάνω αὔριο. Σήμερα αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου πολὺ κουρασμένο, θὰ σᾶς δείξω μόνο τὸ μέρος πού μπορεῖτε νὰ βρῖσκετε τὴν τροφή σας· ἀκολουθήστε με.

Λέγοντας αὐτὰ ἡ κυρὰ ποντίκαινα πηδᾷ ἐπάνω σ' ἕνα βαρέλι, σκαρφαλώνει ψηλὰ σ' ἕνα δοκάρι καὶ στέκεται.

—Βλέπετε αὐτὴ τὴν τρύπα; εἶπε, εἶναι τὸ ἔμπασμα ἑνὸς διαδρόμου τῶν ποντικιῶν πού βγαίνει στὸ κελάρι τῆς κουζίνας. Αὐτὸ τὸ διάδρομο ἔσκαψαν ὁ προπαπούς καὶ ἡ γιαγιά σας· πρέπει γι αὐτὸ νὰ τοὺς χρωστᾶτε χάρη.

Τὰ μικρὰ ποντίκια ἀκολουθᾶνε μὲ μεγάλο κόπο τὴ μητέρα τους, γιατί ὁ διάδρομος εἶναι σκοτεινὸς καὶ εἶχε πολλὰ γυρίσματα. Νὰ τους! ἔφθασαν ἐπὶ τέλους! Τί ὠραία μυρωδιὰ παίρνει κανεῖς ἐκεῖ μέσα! Νὰ μάλιστα πού ἔχει καὶ χοιρομέρι.

—Φάτε ἀπὸ αὐτό, εἶπε ἡ μάνα, κάνει καλὸ στοὺς ποντικούς.

Πιὸ πέρα βρίσκονταν κρέας, γλυκίσματα, ζάχαρη.

—Εἶναι πολὺ γλυκά, λένε τὰ μικρὰ ποντίκια, πηδώντας σ' ὅλες τὶς πιατέλες· θὰ ξαναερχόμαστε συχνὰ νὰ τρῶμε ἐδῶ.

Ἐξαφνα μιὰ μικρὴ φωνὴ ἀκούστηκε στὸ βάθος τοῦ ντουλαπιοῦ. Ἡ μάνα ποντίκαινα τρέχει σ' αὐτὴ τὴν πλευρά, σκαρφαλώνει σ' ἕνα ψωμί καὶ τί διακρίνει; Ἐνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς νὰ προσπαθῇ νὰ βγῇ μέσα ἀπὸ ἕνα δοχεῖο μὲ γάλα. Τὸ φωνάζει, πηδᾷ στῆ

λαβή, τοῦ ἀπλώνει τὸ πόδι της, ἐπιθυμῆ νὰ τὸ βοηθήσῃ νὰ ξαναεβῆ ἀλλὰ γλυστρᾶ καὶ αὐτὴ καὶ μάταιες εἶναι οἱ προσπάθειες.

Σὲ λίγο τὸ μικρὸ ποντικάκι πέθανε ἀπὸ ἐξάντληση· τὸ μικρὸ

*Ἡ ποντικάκινα ἐπιθυμῆ νὰ τὸ βοηθήσῃ νὰ ξαναεβῆ.

του σώμα ἀναπαύεται στὸ βάθος τοῦ δοχείου. Ἡ μάνα ποντικάκινα, με δάκρυα στάματα, φωνάζει τὰ

ἄλλα της παιδιὰ καὶ ξανακατεβαίνει λυπημένη στὸ ὑπόγειο.

—Εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη, τοὺς λέει, δὲν τολμῶ νὰ σᾶς ἀφήσω νὰ τρέχετε μόνα, γιατί δὲν ἔχομε κάνει παρὰ ἓνα μόνο περι-

πατο καὶ ἔχασα κι ὅλα ἓνα ἀπὸ σᾶς.

—ὦ! μὴ φοβᾶσαι, εἶπαν τὰ μικρὰ ποντικάκι, θὰ εἶμαστε πολὺ γνωστικά.

—Ἐ, καλὰ! πηγαίνετε, εἶπε ἡ μητέρα, καὶ μακάρι τὸ πάθημα τῆς ἀδερφοῦλας σας νὰ σᾶς γίνῃ μάθημα.

Νὰ τα πού τρέχουν, πηδοῦν, ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ, δεξιὰ καὶ ἀριστερά· θέλοντας νὰ τὰ δοῦν ὅλα χώνουν παντοῦ τὰ μουσούδια τους.

Ἄλλὰ βλέπουν ἐδῶ κάτι καινούργιο, μιὰ σειρὰ ἀπὸ μποτίλιες ἄδειες.

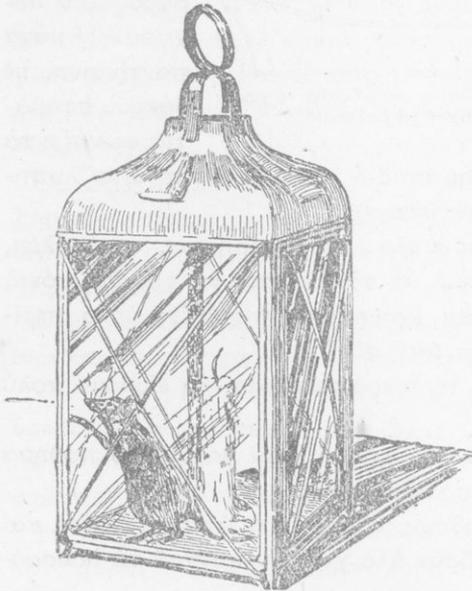
—Τί εἶναι αὐτό; λέει ἓνα ποντικάκι, βάζοντας τὸ κεφάλι του στὸ στόμα μιᾶς ἀπ'αὐτές. Οὐφ! εἶναι κατασκότεινα, μὴ πᾶμε κεῖ!

—Τί παράξενο πρᾶμα! εἶπε ἓνα ἄλλο ποντικάκι σκαρφαλώνοντας σ'ἓνα φανάρι. Ἄ! νομίζω ὅτι κάτι ἄλλο εἶναι κεῖ μέσα· ἡ πόρτα εἶναι κλειστή, ἀλλὰ τὸ ἐπάνω ἀνοιγμα εἶναι εὐρύχωρο γιὰ μένα.

Μπαίνει μέσα.

—Είναι ξεαίρετο, εἶπε, ροκανίζοντας ἕνα κομμάτι φιτίλι· κατεβήτε, ἀδέρφια μου, γιατί δὲ μπορῶ νὰ σᾶς φέρω ἀπὸ αὐτό.

Ἄλλὰ τὰ ἄλλα, καθισμένα ἐπάνω στὸ φανάρι, τὸ ἕνα ρωτοῦσε τὸ ἄλλο, ἂν μποροῦσε κανεὶς εὐκολὰ νὰ βγῆ ἀπὸ κεῖ, ἀφοῦ θὰ ἔμπαινε μέσα.

Καὶ μὲ ὄλες τὶς προσπάθειές του ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ φυλακισμένο.

Ὅταν τὸ ποντικάκι θέλησε νὰ ξανανεβῆ, τὰ πόδια του ἐγλύστρησαν στὸ τζάμι καὶ μὲ ὄλες τὶς προσπάθειές του ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ φυλακισμένο.

—Ἐνα κομμάτι λαρδί! ἕνα κομμάτι λαρδί! φώναζε ἕνα ἄλλο ποντίκι.

—Ποῦ; ποῦ; ρωτοῦν τὰ ἄλλα.

—Ἐκεῖ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι τὸ συρματένιο.

—Σταθῆτε! σταθῆτε! λέει ὁ μεγαλύτερος ἀδερφός, ἴσως νὰ εἶναι καμιὰ ποντικοπαγίδα.

—Δὲν εἶναι ἀπίθανον, εἶπαν τὰ ποντικάκια τρίβοντας τὸ μουσούδι τους. Ἄς γυρίσουμε στὴ μητέρα μας, πρὶν μᾶς συμβῆ κατένα νέο δυστυχημα.

Ἡ μέρα τελείωσε πολὺ θλιβερὰ γιὰ τὴν κυρὰ ποντίκαινα· λένε ὅτι τὸ χάσιμο τῶν δυὸ μικρῶν παιδιῶν τῆς τὴν ἔκανε ν' ἀρρωστήσῃ πολλὰς μέρες.

11

Τὸ ἄλλο πρωὶ τὰ ποντικᾶκια ἔκαναν πάλι ἕναν περίπατο· δυὸ ἀπὸ αὐτὰ εἶδαν τὶς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου ποὺ περνοῦσαν μέσα ἀπὸ τὸ παραθυράκι τοῦ ὑπογείου καὶ πῆγαν σαυτὸ τὸ μέρος.

—Θὰ εἶναι θαυμάσια κεῖ ἔξω, εἶπε τὸ ἕνα ἀπ'αὐτά, πᾶμε νὰ περπατήσωμε!

Μόλις τὸ εἶπαν, τὸ ἔκαναν. Νά τα! Περπατοῦν μέσα στὸ περιβόλι. Ἡ Σερπετὴ εἶναι ξαπλωμένη ἐπάνω σ'ἕνα μπάγκο· ἄμα ξύπνησε, χασμουριέται, τεντώνεται καὶ κοιτάζει κάτι ποὺ κουνιέται μέσα στὴ χλόη, σηκώνει ταυτιὰ της, ὅλο τὸ κορμί της τρέμει, πηδᾷ..... Τί ἔπιασε; ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ ποντικᾶκια. Ἡ ἀδερφή του, μισοπεθαμένη ἀπὸ τὸν τρόμο, φεύγει ἀπὸ μιὰ ἄλλη μεριά· πηδᾷ, πηδᾷ, τρέχει χωρὶς νὰ κοιτάζη οὔτε δεξιὰ οὔτε ἀριστερά· πέρασε πιά τὸ λαχανόκηπο, κάθεται μιὰ στιγμή νὰ πάρη ἀναπνοή, ἔπειτα ξαναρχίζει νὰ τρέχη. Περνᾷ ἕνα χωράφι, ἔπειτα ἕνα ἄλλο· ἔτσι φτάνει στὸ ἔμπασμα τοῦ δάσους.

Ἐκεῖ ὅλα εἶναι ἤσυχα· δὲν ἀκούεται παρὰ τὸ ψιθύρισμα ποὺ κάνουν τὰ φύλλα, ὅταν τὰ κουνᾷ ὁ ἄνεμος, καὶ τὰ τραγούδια τῶν μικρῶν πουλιῶν. Ὡστόσο τὸ ποντικᾶκι δὲν εἶναι ἀκόμη ἀσφαλισμένο, νομίζει ἀκόμα ὅτι τὸ ζῶο μὲ τὰ κίτρινα μάτια ἔρχεται πίσω του· ἔτσι τρέχει γρήγορα καὶ κρύβεται κάτω ἀπὸ τὶς ρίζες ἐνὸς δέντρου.

Κουρασμένο ἀπὸ τὸ τρέξιμο πέφτει ἀμέσως σ'ἕνα βαθὺ ὕπνο καὶ ξυπνᾷ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου. Ἄπορεῖ πολὺ πῶς βρίσκεται μέσα σ'ἕνα δάσος, ἀλλὰ λίγο-λίγο θυμᾶται τί τοῦ συνέβη τὴν προηγούμενη μέρα καὶ κατατρομαγμένο δὲν τολμᾷ νὰ πάη μακριὰ ἀπὸ τὴν τρύπα του.

Μερικὰ μικρὰ φύλλα πράσινα τοῦ χρησιμεύουν διὰ πρόγευμα καὶ γιὰ πολλὰς μέρες δὲν ἔφαγε τίποτε ἄλλο.

Τέλος ἕνα πρωί, ἀπὸ τὴν πολλὴ πείνα πῆγε σ'ἕνα ἀγρὸ σιταριοῦ· ἐκεῖ ροκανίζει ἕνα στάχυ σιτάρι, ποὺ ἔπιασε μὲ μεγάλο

κόπο. Ήξαφνα ἕνας μικρὸς θόρυβος ἀκούστηκε ἀπὸ πάνω του καὶ ἀμέσως κάτι πολὺ βαρὺ τοῦ ἔπεσε στὸ κεφάλι. Ἀνασηκώθηκε πολὺ ζαλισμένο καὶ τί εἶδε; ἕνα πολὺ μικρὸ ποντικάκι σταχτουλὸ πού κρύφτηκε ἀμέσως. Τὴν ἴδια ὥρα εἶδε νὰ κατεβραϊνῆ ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς σταχιοῦ ἕνα ποντίκι λίγο μεγαλύτερο, πού μὲ ὕφος πολὺ θυμωμένο μάλωσε τὴ μικρὴ μας ποντίκα.

—Παρήκοο παιδί, λέει, δὲν σᾶς ἔχω ἀπαγορέψει νὰ βγῆτε ἀπὸ τὴ φωλιά; Κοίταξε τὸ ποντίκι τοῦ σπιτιοῦ· ἀνέβρα ἐπάνω γρήγορα καὶ αὐτὸ νὰ μὴ ξαναγίνῃ. Εἶμαι ἀλήθεια πολὺ λυπημένη πού τόσο σὲ τρόμαξε, λέει στὸ ποντίκι τοῦ σπιτιοῦ, ἐλπίζω πῶς δὲν ἔπαθες κακὸ. Μιὰ ἐλαφρὴ ζαλάδα ἔπαθες, ἀλλὰ αὐτὸ θὰ σοῦ περάσῃ ἀμέσως. Ἄ! τί φροντίδες πού σᾶς δίνουν αὐτὰ τὰ παιδιά!

Ἄλλὰ αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐπεισόδιο μοῦ φέρνει τὴν ἐπιθυμία νὰ κάμω τὴ γνωριμία σου.

Χωρὶς ἄλλο ἦρθες γιὰ νὰ περάσῃς μερικὲς μέρες στὴν ἐσοχή; Εἶσαι μὲ τοὺς γονεῖς σου; ἦρθαν κι ἐκεῖνοι;

—Ὅχι, λέει τὸ ποντίκι τοῦ σπιτιοῦ, ἄφησα τὴ μητέρα μου ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, καὶ δὲν τολμῶ νὰ γυρίσω κοντὰ της, γιατί ὑπάρχουν μεγάλοι κίνδυνοι γύρω στὸ σπίτι.

—Δὲν πιστεύω νὰ μὴ ξέρῃς ὅτι εἴμαστε ἀπὸ τὴν ἴδια οἰκογένεια, ξαναεἶπε τὸ ἄλλο· εἶμαι τὸ ποντίκι «νάνος» καὶ μένω μὲ τὰ παιδιά μου ἐκεῖ ψηλὰ μέσα σαυτὴ τὴ μικρὴ στρογγυλὴ φωλιά, πού βλέπεις στὸ μέσο τῶν σταχιῶν· τὴν ἔφτιαξα μὲ διάφορα φύλλα ξερὰ καὶ τὴ στόλισα μὲ φύλλα χλωρά.

Σὲ βεβαιώνω εἴμαστε κεῖ πολὺ καλά· θὰ σὲ καλοῦσα εὐχαρίστως ν'ἀνεβῆς νὰ τὴν ἰδῆς, ἀλλὰ, ἐπειδὴ εἶσαι πιὸ χοντρὸ ἀπὸ μένα, φοβᾶμαι μήπως σπάσῃς τὰ κοτσάνια πού τὴν κρατοῦν. Μοῦ φαίνεται πῶς δὲ θὰ ἔχῃς φάει καλὰ αὐτὲς τὶς μέρες, γιατί εἶσαι πολὺ ἀδύνατο. Δεῖξε μου τὰ δόντια σου, σὲ παρακαλῶ· μοῦ φαίνονται πολὺ μακριά.

Ἡ σταχτιά ποντίκα, κατάπληχτη ἄνοιξε τὸ στόμα.

—Ἄ! εἶπε ἡ ποντίκα νάνα, κουνώντας τὸ κεφάλι, εἶσαι ταγι-

σμένη με τρυφερὰ πράματα καὶ ἄφησες τὰ δόντια σου νὰ γίνουν πολὺ μακριά. Ἡ μητέρα σου δὲ σοῦ εἶπε λοιπὸν πὼς τὰ δόντια σου θὰ μεγαλώνουν ἐξακολουθητικὰ καὶ πὼς πρέπει τὰ ποντίκια νὰ ροκανίζουν συχνὰ τροφὲς σκληρές, γιὰ νὰ μὴ μακραίνουν τὰ δόντια τους;

Ἴσως ἔφυγες ἀπὸ κοντὰ της πολὺ μικρὸ καὶ δὲν εἶχε προφτάσει νὰ σοῦ μάθει αὐτὰ τὰ πράματα.

Τώρα τί θὰ κάνης σήμερα;

—Θὰ ξαναγυρίσω νὰ κρυφτῶ στὴν τρύπα μου, εἶπε τὸ ποντίκι τοῦ σπιτιοῦ.

—Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, εἶπε ἡ ποντίκα νάνα. Πὼς θὰ μπορέσης νὰ περάσης ἔτσι τίς ὥραϊες μέρες τοῦ καλοκαιριοῦ μαζεμένο σὲ μιὰ γωνιά; Ἐλα νὰ περπατήσης μαζί μου, θὰ σοῦ δείξω ἓνα ποντίκι τί μπορεῖ νὰ βρῆ νὰ φάη στοὺς ἀγρούς.

Λέγοντας αὐτό, φώναξε τὰ παιδιά της· σὲ λίγο ἐφάνηκαν ὅλα νὰ κατεβαίνουν ἀπὸ τοὺς κορμούς τῶν σταχυῶν, ἔπειτα ἔκαμαν μαζί ἓνα ὥραϊο περίπατο.

Ὅταν νύχτωσε, ἡ νεαρὴ ποντίκα μας ἐγύρισε στὸ σπίτι της ἐνθουσιασμένη με τὴν καλοσύνη τῆς ξαδέρφης της. Πέρασε ὅλο τὸ καλοκαίρι κάνοντας περιπάτους καὶ ἐπισκέψεις, γιὰ εἶχε πολλὲς γνωριμίες.

Τὸ φθινόπωρο ἐπίσης τὰ πέρασε πολὺ καλὰ· τὰ βελανίδια, τὰ καρύδια, τὰ φουντούκια, τὰ ἀχλάδια καὶ τὰ μήλα δὲν τῆς ἔλειψαν ποτέ.

Ἄλλὰ ἦρθε ὁ χειμῶνας ποὺ κάνει πολὺ κρύο· ἡ γῆ εἶναι σκεπασμένη με χιόνια καὶ ἡ κακομοίρα ἡ ποντίκα μας δὲ βρῖσκει

Μένω με τὰ παιδιά μου ἐκεῖ ψηλὰ μέσα σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ φωλιά.

τίποτα πιά νά φάη. "Έτσι ἀποφασίζει νά ξαναγυρίση στοῦ ὑπόγειο.

Ἀφήνει τὸ δάσος, περνᾷ τοὺς ἀγρούς τοὺς σκεπασμένους μὲ χιόνια καὶ φτάνει τουρτουρίζοντας στοῦ παράθυρο τοῦ ὑπόγειου.

Ἄλλὰ τὸ παράθυρο εἶναι σκεπασμένο μὲ χόρτα κι ἔτσι μπαίνει μὲ πολλή δυσκολία.

Μόλις βρέθηκε μέσα ἀκούει νά φωνάζουν ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές: οὐί, οὐί, οὐί.

—Γιατί κάνουν τόσο θόρυβο ἐδῶ; ρώτησε μιὰ νεαρή ποντίκα πού περνοῦσε ἀπ' ἐκεῖ.

—Δὲν τὸ ξέρεις, εἶπε κείνη, ὅτι οἱ νοικοκυρέοι τοῦ σπιτιοῦ ἔφυγαν; Γι' αὐτὸ χορεύομε καὶ γιορτάζομε: ὅλα τὰ ποντίκια εἶναι καλεσμένα στὴ γιορτὴ γιατί τώρα, εἶπε πηδώντας καὶ τρίβοντας τὸ μουσούδι της, εἴμαστε οἱ νοικοκυρέοι τοῦ σπιτιοῦ. "Ελα μαζί μου. Νά μάλιστα καὶ τὸ τυρὶ πού θὰ δειπνήσουμε. "Ελα νά δῆς πολλὰ ὠραῖα πράματα.

Πολλοὶ ποντικοὶ ἦρθαν φέρνοντας ὁ ἓνας σταφύλια, ὁ ἄλλος γαλετάκια ἢ καρότα. "Εκαναν ἓνα κύκλο γύρω στοῦ τυρὶ. Ἐπερίμεναν μόνο τὴν ποντίκα τοῦ βαρελιοῦ, γιὰ νά ἀρχίσουν τὸ φαγὶ τους. Νά την! φτάνει κρατώντας ἀνάμεσα στὰ δόντια της, ἓνα κομμάτι χοιρομέρι.

—Μαμά! μαμά! φώναξε ἡ νεαρή ποντίκα τρέχοντας κοντὰ της: ἀλλὰ ἡ ποντίκα τοῦ βαρελιοῦ ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νά ἀπαντήση.

—Μαμά, δὲ μὲ ἀναγνωρίζεις; εἶμαι ἡ κόρη σου, ἡ ἀδερφή τοῦ παιδιοῦ σου, πού ἐπνίγηκε μέσα στοῦ δοχεῖο μὲ τὸ γάλα!

—Πῶς! ἐσὺ εἶσαι! λέει ἡ μητέρα, ἀπὸ ποῦ βγαίνεις; Ἀλήθεια, δὲ σὲ γνώρισα διόλου!

Ἡ νεαρή ποντίκα διηγήθηκε ὅλα ὅσα πέρασε. Καὶ ἡ μητέρα της εὐτυχισμένη πού ξαναβρῆκε ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιά της, δὲν τὴ μάλωσε διόλου.

"Επειτα ἀπὸ τὸ δεῖπνο, πού ἦταν πολὺ χαρούμενο, ἀρχισεν

ὁ χορός, καὶ ὅλοι οἱ ποντικοὶ ποὺ εἶχαν ταξιδέψει τὸ καλοκαίρι διηγήθηκαν τὶς περιπέτειές τους.

Ὁ ἕνας κόντεψε νὰ πνιγῆ διαβαίνοντας ἕνα ποταμάκι, ἡ ἄλλη εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ βρῆ μιὰ τρύπα τῆ στιγμῆ ποὺ ἡ γάτα πήγαινε νὰ βάλῃ τὸ πόδι της ἐπάνω της· ἕνας τρίτος μόλις γλίτωσε ἀπὸ τὴν ποντικοπαγίδα.

Ἡ μικρὴ μας ποντικίνα μίλησε γιὰ τὴν ξαδέρφη της τὴν ποντικίνα νάνα, ποὺ φάνηκε τόσο καλὴ γι' αὐτήν, καὶ ἔπειτα γιὰ τοὺς ὠραίους περιπάτους ποὺ ἔκαναν στὴν ἐξοχή.

Πολλοὶ ἀπὸ κείνους ποὺ τὴν ἄκουσαν ἀποφάσισαν νὰ πᾶνε κι αὐτοὶ τὸν ἐρχόμενο χρόνο νὰ κάνουν ἐκδρομὲς στοὺς ἀγρούς, κι ἕνας μάλιστα μπῆκε μέσα στὴν τρύπα τοῦ ἔχοντας στὸ νοῦ τοῦ στρωμένο τὸ σχέδιο πῶς θὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι στὴν ἐξοχή.

ΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΓΛΥΚΑ.

Ποντικοί, ποντικοί,
μὴ μοῦ τρῶτε, κακοί,
τὰ γλυκὰ μου!

Τὰ γλυκὰ τ'ἀγαπῶ,
ποντικοὶ θὰ τὸ πῶ
στὴ μαμά μου!

Θὰ τὸ πῶ, κι ἂν τὸ πῶ
θὰ σᾶς στήσῃ πῶ! πῶ!
τί τρομάρα!

μιὰ μεγάλη, γερὴ,
δυνατὴ, τρομερὴ
δοκανάρα!

Κι ἂν σᾶς πιάση πῶ! πῶ!
 τί μεγάλο κακό!
 πάει, πάει!

Στήν κυρά Σερπετή,
 θά σᾶς δώσει, κι αὐτή
 θά σᾶς φάη!!

Ὁ ΜΙΚΡΟΣ Ο ΠΟΝΤΙΚΟΥΛΗΣ.

1.

Στὸ σκοτάδι μαστορέβουν
 πέντε ποντικοί.
 Τί σκεπάρνια, τί πριόνια,
 τί μαστορική!
 Σὲ ντουλάπι νοικοκύρη
 βάλθηκαν νὰ μποῦν·
 κράτς! ὁ ἕνας, κρίτς, ὁ ἄλλος
 κόβουν καὶ τρυποῦν.

2.

Εἶναι νύχτα καὶ στὸ σπίτι
 τῶριξαν βαρειά.
 Ἐτεμπέλιασεν ὁ γάτος
 δίπλα στή φωτιά.
 Μόνο ἡ φάκα στὸ ντουλάπι
 κάθετα ξυπνή
 κι ἀφριγκάζεται τὸν κλέφτη
 κι ὦρες ἀγρυπνεῖ.

3.

Μὲ τὰ δόντια τους ἀνοίξαν
 τρύπα φοβερή.

Νάτους! μπαίνουν ένας-ένας,
 βόσκουν στὸ τυρί,
 παξιμάδια ροκανίζουν,
 στὸ γλυκὸ βουτοῦν,
 κουβεντιάζουν, σουλατσάρουν,
 σιγοπερπατοῦν.

4.

Κι ὁ μικρὸς ὁ Ποντικούλης,
 πού ὅλο τριγυρνᾷ,
 μέσ'στη φάκα μπαινοβγαίνει
 καί τηνε κουνᾷ·
 φράπ! ἐκείνη τὸν γραπώνει
 καὶ τὸν ἔχει ἐκεῖ.
 Γιὰ τοὺς πέντε ὁ Ποντικούλης
 μπῆκε φυλακή.

8. ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΜΑΧΑΙΡΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΠΑΣΜΕΝΟ ΔΟΧΕΙΟ.

Ὁ Κώστας γυρίζει ἀπὸ τὸ σχολεῖο· περπατεῖ ἤσυχα στὰ πεζοδρόμια, ρίχνοντας πότε-πότε μιὰ ματιὰ στὰ μαγαζιά, πού ἦσαν στὴ μιὰ καὶ στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ δρόμου.

Ἐξαφνα στέκεται· εἶδε μέσα σ'ένα ἀπὸ αὐτὰ κάτι, πού φαίνεται νὰ τοῦ ἄρεσε πολὺ.

Ἄλλὰ τί κοιτάζει τόσο προσεχτικά;

Βέβαια αὐτὸ δὲ θὰ ἦταν ἐκεῖ σήμερα τὸ πρωί, γιατί θὰ τὸ εἶχε δῆ πηγαίνοντας στὸ σχολεῖο. Ἐκεῖνο πού κοιτάζει θὰ σᾶς τὸ πῶ: εἶναι ἓνα κομψὸ καλαθάκι, γεμᾶτο ἀπὸ ὁμορφα μικρὰ ἄσπρα μαχαιράκια. Ἄ! πόσο ὠραῖα θὰ κόβουν! Πόσο οἱ λάμες τους εἶναι κομψές καὶ γυαλιστερές!

Αὐτὰ τὰ μαχαιράκια δὲν εἶναι ἀκριβά, στοιχίζουν μόνο ὀχτώ

δραχμές τὸ καθένα. Ὁ Κώστας ἤθελε πολὺ νὰ ἔχη ἓνα, ἀλλὰ ποῦ νὰ βρῆ λεφτά; ὄχτῶ δραχμές γι αὐτὸν εἶναι μεγάλο ποσό.

Ἡ μητέρα του, ποὺ εἶναι φτωχή, ἂν καὶ ἐργάζεται πολὺ, δὲ θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ τοῦ δώσει λεφτά γιὰ ν'ἀγοράσει ἓνα μαχαιράκι.

Εἶναι ἓνα κομψὸ καλάθι γεμάτο ἀπὸ ἄμορφα μικρὰ ἄσπρα μαχαιράκια.

—ᾠ! σκέπτεται ὁ μικρὸς Κώστας, πῶς θὰ μπορέσω νὰ κερδίσω ὄχτῶ δραχμές;

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ, ἓνας κύριος φορτωμένος μὲ δέματα, βγαίνει ἀπὸ τὸ μαγαζί.

—Ἐλα δῶ, παιδί μου, τοῦ λέει, θέλεις νὰ με βοηθήσεις νὰ πάω αὐτὰ τὰ δέματα στὸ σπίτι;

—Πολὺ εὐχαρίστως, λέει ὁ Κώστας, ἂν δὲν εἶναι πολὺ μακριά, γιατί ἡ μητέρα μου ἀνησυχεῖ ὅταν

γυρίζω ἀργὰ ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

—Εἶναι ἐδῶ κοντά, λέει ὁ κύριος, δὲ θ'ἀργοπορήσεις πολὺ.

Ὁ Κώστας φορτώθηκε δύο δέματα· περπάτησαν μαζί ὡς τὸ γειτονικὸ δρόμο· ἐκεῖ κατοικοῦσε ὁ Κύριος.

—Στάσου, φιλαράκο μου, εἶπε κείνος βάζοντάς του δυὸ δραχμές στὴ φούχτα· νά, γιὰ τὸν κόπο σου!

—ᾠ! σὰς εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Κώστας, δὲ θέλω νὰ πάρω χρήματα, γιατί δὲν ἔκανα καὶ σπουδαία δουλειά!

—Κράτησέ τα σοῦ λέω, εἶπε ὁ κύριος μπαίνοντας στὸ σπίτι του.

Ὁ Κώστας καταχαρούμενος ἔτρεξε πολὺ γρήγορα στὸ σπίτι.

—Μαμά, μαμά, εἶπε μπαίνοντας, κοίτα τί πῆρα γυρίζοντας ἀπὸ τὸ σχολειό: δυὸ ὠραῖες δραχμές κατακαίνουργες.

Καὶ διηγήθηκε στὴ μητέρα του τί συνέβη. Ἐνδεχομένως νὰ κερδίσω ἀκόμη ἕξι δραχμές, θὰ εἶχα ἀκριβῶς ὅσα μοῦ χρειάζονται γιὰ ν'ἀγοράσω ἓνα μαχαιράκι. Ἄ! ἂν ἤξερες, μαμά, τί ὠραῖο πού εἶναι!

—Καὶ τί θὰ τὸ κάνης τὸ μαχαιράκι; εἶπε ἡ μητέρα.

—Τί θὰ τὸ κάνω, μαμά; ὦ! μπορῶ νὰ κάνω πολλὰ πράγματα μ'αὐτό. Πρῶτα πρῶτα θὰ ξύνω τὰ μολύβια μου καὶ τῶν συμμαθητῶν μου, θὰ μπορῶ νὰ κόβω κλαδιὰ ἀπὸ τὸ φράχτη, γιὰ νὰ κάμω καμουτσίκια καὶ σφυρίχτρες, θὰ κάνω ἓνα βαπόρι ξύλινο. Ἐπειτα θὰ καθαρίζω τίς πατάτες γιὰ τὸ φαγί, γιατί τὰ μεγάλα μαχαιρία δὲν κάνουν καλὰ αὐτὴ τὴ δουλειά. Θὰ εὐχαριστοῦμαι ν'ἀκούω νὰ λένε: «Εἶδες τὸ ὄμορφο μαχαιράκι τοῦ Κώστα;»

Ὅταν θὰ ἔχω ὀχτῶ δραχμές, θὰ μοῦ ἐπιτρέψης ν'ἀγοράσω ἓνα;

—Βέβαια; εἶπε ἡ μητέρα, ἀλλὰ δὲν ξέρω τί θὰ κάνης γιὰ νὰ τίς κερδίσης: κάθε μέτρα δὲ συναντᾷ κανεὶς κυρίου, πού νὰ ἔχουν δέματα γιὰ μεταφορά.

Ὁ Κώστας σκέφτηκε ὅλη τὴ νύχτα νὰ βρῆ τί θὰ κάνη γιὰ νὰ κερδίση τὰ λεφτὰ πού ἠθελε, ἀλλ'ἀποκοιμήθηκε χωρὶς νὰ βρῆ τίποτε.

Εἶναι ἡ ὥρα ἐφτά: λίγη ὥρα πρωτύτερα ξύπνησε ὁ φιλαράκος μας. Βλέπει τὸ χιόνι πού ἔχει φράξει τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ γείτονα Σωκράτη.

—Ἄ! σκέφτηκε ὁ Κώστας, ὁ κύριος Σωκράτης εἶναι πολὺ γέρος γιὰ νὰ βγάλῃ μόνος του τὸ χιόνι ἀπὸ τὴν πόρτα του. Θὰ τὸ κάνω μόνος μου γρήγορα γιὰ νὰ μὴ γλυστρήσῃ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του.

Μόλις τὸ εἶπε τὸ ἔκανε: καὶ μόλις ἐτελείωσε καὶ ἐτοιμαζόταν

νά μπῆ στο σπίτι του, ὁ κύριος Σωκράτης ἄνοιξε τὸ παράθυρό του καὶ τὸν ἐφώνασε·

—Εἶσαι πολὺ καλός, μικρέ μου φίλε, τοῦ εἶπε, πού μὲ ἔβγαλες ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόπο· ἂν θέλῃς νὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ κάθε φορὰ πού θὰ χιονίζη, θὰ σοῦ δίνω μιὰ δραχμὴ τὴν ἡμέρα.

Ὁ Κώστας θυμήθηκε ἀμέσως τὰ μαχαιράκια καὶ δέχτηκε

Θὰ τὸ κάμω μόνος μου γρήγορα γιὰ νὰ μὴ γλυ-
στρήσῃ βγαίνοντας ἀπὸ τὸ σπίτι του.

μὲ εὐχαρίστηση κεῖνο πού τοῦ πρότεινεν ὁ γείτονας. Ἄλλὰ δὲν ἔπεφτε χιόνι κάθε μέρα κι ἔτσι χρειάστηκε νὰ περιμένῃ πολὺν καιρὸ γιὰ νὰ μαζέψῃ τὶς ἔξι δραχμὲς ν'ἀγοράσῃ τὸ μικρὸ μαχαιράκι.

Ἐπὶ τέλους δὲν τοῦ ἔλειπε παρὰ μιὰ δραχμὴ.

«Ἄ! νὰ χιονίζη ἀπό-
ψε!» σκετφόταν κάθε βράδυ τὸ ἀγοράκι πλαγιάζοντας.

Ἐνα πρωί, ὁ Κώ-
στας σηκώνεται καὶ κοιτάζει στοὺς παράθυρο τί καιρὸ κάνει· ἔ-
πειτα ἢ μητέρα του τὸν ἀκούει νὰ πηδᾷ μέσα στὴν κάμαρα χτυπώντας τὰ χέρια· στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβε γιατί τὸ κά-
νει αὐτό, ἀλλ'ἔπειτα τὸ κατάλαβε, γιατί εἶδε τὸν Κώστα πὺ
ἦρθε καὶ τὴν ἀγκάλιασε καὶ πῆρε τὴ σκούπα καὶ τὸ φαράσι καὶ
βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι. Πῶς βιάζεται! τὰ χέρια του κρυώνουν πολὺ·
δὲν πειράζει, ἢ σκούπα κάνει τὴ δουλειά της.

Τελείωσε· ὁ γείτονας Σωκράτης ἀνοίγει τὸ πορτοφύλι του,
ἢ ὀγδὸν δραχμὴ, πού τόσο τὴ λαχταροῦσε ὁ Κώστας, βγῆκε

ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του καὶ ξαπλώθηκε στὸ χέρι τοῦ Κώστα.

Τρέχει τότε ὁ Κώστας γρήγορα νὰ βρῆ τις ἄλλες ἐφτά, πού ἔχει κρύψει προσεκτικὰ μέσα σ' ἓνα κουτάκι, καὶ ἅμα τις πῆρε, ἔφαγε τὸ πρωινό μὲ τὴ μητέρα του καὶ πῆγε στὸ σχολεῖο.

Πόσο εἶναι εὐχαριστημένος! Πηδᾷ καὶ τρέχει σ' ὅλο τὸ δρόμο. Τί κρατεῖ στὸ χέρι; Ἄν τὸ βρῆτε! Εἶναι κάτι πού φοβᾶται πολὺ μὴ τὸ χάσῃ· ὄχτῶ ὠραῖες δραχμὲς πού τις κοιτάζει καὶ τις λογαριάζει κάθε στιγμή. Νά τος τώρα στὸ δρόμο πού εἶναι τὸ μαγαζὶ· σὲ λιγάκι τὸ μικρὸ μαχαιράκι θὰ εἶναι δικό του!

Στὸ ἄλλο πεζοδρόμι ἓνα κοριτσάκι ντυμένο φτωχικὰ περπατεῖ μὲ πολλή προσοχὴ ἐπάνω στὸ χιόνι! βαστᾷ ἓνα δοχεῖο μὲ γάλα· φαίνεται νὰ κρυώνει πολὺ, γιατί τὰ μικρὰ του χέρια εἶναι κατακόκκινα!

Ὁ Κώστας ἐτοιμάζεται νὰ μπῆ στὸ μαγαζὶ, ὅταν, τὴν ἴδια στιγμή, ἡ μικρὴ κόρη, πού περπατοῦσε στὸ πεζοδρόμι, γλυστρᾷ καὶ πέφτει. Τὸ δοχεῖο της ἔσπασε. Ὅλο τὸ γάλα, πού θὰ χρειαζόταν γιὰ τὸ πρόγευμα τῆς γιαιγιάς της, χύθηκε. Ὁ Κώστας τρέχει γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ σηκωθῆ. Ἡ μικρὴ κόρη τότε τοῦ διηγεῖται, ὅτι δὲν ἔχει ἄλλα λεφτὰ καὶ ἡ γιαιγιά της δὲν ἔφαγε ἀκόμη τὸ πρωινό της. Ὁ Κώστας

κοιτάζει τις ὄχτῶ δραχμὲς του καὶ τὸ μαγαζὶ μὲ τὰ μαχαιράκια,

Ὁ Κώστας τρέχει γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ νὰ σηκωθῆ.

κι ἔπειτα τὸ κοριτσάκι πού ὄλο κλαίει. Συλλογίζεται μιὰ στιγμή.....

—Ἐλα μαζί μου, τῆς εἶπε, πιάνοντάς την ἀπὸ τὸ χέρι, θὰ ἔχετε νὰ φᾶτε τὸ πρωινό σας καὶ οἱ δύο σας, σὰν νὰ μὴν ἔγινε τίποτε.

Μπῆκαν σ'ἓνα μαγαζί, πού δὲν ἔβλεπε βέβαια κανεὶς μαχαιράκια, ἀλλὰ πιατέλες, φλυτζάνια, δοχεῖα, ἄλλα μεγάλα κι ἄλλα μικρά μὲ διάφορα χρώματα.

Τὸ μικρὸ ἀγοράκι διάλεξε ἓνα ὠραῖο δοχεῖο μπλὲ καὶ ἄσπρο, ἔδωκε πέντε δραχμὲς καὶ πῆγε στὸ γαλατὰ καὶ τοῦ εἶπε νὰ τὸ γεμίσει μὲ γάλα. Ἀπὸ ὄλα του τὰ λεφτὰ δὲν τοῦ ἔμεινε τίποτε!

Τὰ δύο παιδιὰ μίλησαν ἀκόμη μιὰ στιγμή μαζί.

—Μὲ λένε Κώστα.

—Κι ἐσένα Μαρία ἢ γιαγιά μου λέει ὅτι εἶμαι ἀκόμα πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ κερδίζω λεφτὰ· ἀλλ'ὅταν θὰ μεγαλώσω, θὰ ἔχω πολλοὺς παράδες καὶ θὰ σοῦ ἀγοράσω κάτι πολὺ-πολὺ ὀμορφο, γιατί φάνηκες τόσο καλὸς γιὰ μένα σήμερα.

Τὰ δύο παιδιὰ μίλησαν ἀκόμη μιὰ στιγμή μαζί, ἔπειτα χωρίστηκαν μὲ τὴν ὑπόσχεση νὰ μείνουν πάντα φίλοι.

Ἡ μικρὴ κόρη ἦταν πολὺ εὐτυχισμένη πού εἶχε ἓνα καινούργιο δοχεῖο καὶ γι'αὐτὸ παρηγορήθηκε πολὺ γρήγορα. Ξαναπῆρε τὸ δρόμο τοῦ σπιτιοῦ μαζί μὲ τὸν καινούργιο της φίλο περπατώντας μὲ προσοχὴ γιὰ νὰ μὴ ξαναπέσηπάλι.

—Πῶς σὲ λένε; τὸν ρώτησε σὲ λίγο.

Ἡ Μαρία ἀνέβηκε γρήγορα στή γιαγιά της· κι ἐνῶ ἡ γιαγιά κοιτάζε με θαυμασμό τὸ καινούργιο καὶ ὁμορφο δοχεῖο, ἡ Μαρία διηγήθηκε ὅ,τι τῆς συνέβη.

Καταχαρούμενος ὁ Κώστας πῆρε τὸν δρόμο τοῦ σχολείου.

9. ΜΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΚΟΥΝΕΛΙΩΝ.

Στὴν εἴσοδο ἑνὸς δάσους ζοῦσαν εὐτυχισμένοι καὶ ἤσυχτοι ἕνα κουνέλι καὶ ἡ γυναίκα του.

Ἡ κυρὰ κουνέλα ἔμοιαζε πολὺ με τὸν ἄντρα της· εἶχε σὰν αὐτὸν μιὰ πολὺ μικρὴ οὐρά, δυὸ μακριὰ αὐτιά, ἕνα γουναρικὸ σταχτόξανθο/ὄλα, μάλιστα, τὰ κουνέλια τῆς γειτονιάς ἔλεγα ὅτι πεδοῦσε στὰ πισινὰ της πόδια τόσο ὁμορφα, ὅσο καὶ ὁ ἄντρας της.

Αὐτὴ τῆ στιγμή τὰ δυὸ κουνέλια κοιμοῦνται ἀκόμη στὴ φωλιά τους. Τὴ φωλιά τὴν ἔχουν σκάψει μόνα τους με τὰ μπροστινὰ τους πόδια·

Τὰ δυὸ κουνέλια κοιμοῦνται ἀκόμη στὴ φωλιά τους.

μπορεῖ νὰ φτάση κανεὶς ἐκεῖ ἀπὸ διάφορες μεριὲς με μικροὺς διαδρόμους, πού εἶχαν τόσο ἀνοιγμα ὅσο νὰ ἀφήνουν νὰ περνᾷ ἕνα κουνέλι.

Τώρα δὲ ξύπνησαν.

—Ἄρχισα νὰ νοιώθω μιὰ παράξενη πείνα, εἶπε ὁ κούνελος καὶ τεντώνεται· νομίζω πὼς εἶναι καιρὸς νὰ πᾶμε νὰ φᾶμε. Ναί, μάλιστα! εἶπε βγάζοντας τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ ἔμπασμα τῆς φωλιάς, εἶναι πιά ἀργά, ὁ ἥλιος βγῆκε ἀπὸ πολλὴν ὥρα· ἔλα γρήγορα,

ἀγαπητή μου· ἄλλοιῶς κινδυνεύομε πολὺ νὰ συναντήσωμε χωρικούς στοῦ δρόμο μας.

Ἐπήδησαν ἑλαφριά· πέρασαν ὁλόκληρο τὸ μεγάλο δάσος καὶ ἔφτασαν σὲ λίγο σ' ἓναν ἀγρὸ μὲ τριφύλλι.

—Τί γλυκὸ τριφύλλι! εἶπε ἡ κουνέλα, νομίζω πὼς εἶναι προτιμότερο ἀπὸ τὸ θυμάρι· βρίσκω πὼς εἶμαστε πολὺ καλύτερα τώρα πού ζοῦμε σ' αὐτὸ τὸν ἀγρὸ! Δὲ βρίκεις πού πάχυνα;

—Λίγο, εἶπε ὁ κούνελος, σουφρώνοντας τὸ μουσούδι του, ἀλλὰ θὰ ἦσουν ἄλλοιῶς ἂν ἔτρωγες λάχανα. *Α! τὰ κραιμολάχανα! Δὲ βρίσκεται τίποτε καλύτερο στὸν κόσμος! *Ἄν εἶχα μόνο ἓνα φύλλο ἀπὸ αὐτά, θὰ χοροπηδοῦσα ὅλη τὴν ἡμέρα.

Αὐτὴ τὴ στιγμή, ἓνας ἑλαφρὸς θόρυβος ἀκούστηκε· τὰ δύο κουνέλια ἐτέντωσαν ταῦτιά τους καὶ ἔμειναν ἀκίνητα.

—*Α! νὰ ὁ παπούς, εἶπε ἡ κουνέλα, πού ἔρχεται στὸν ἀγρὸ.

—Καλημέρα, παιδιά μου, εἶπε ὁ παπούς, χαϊδεύοντας μὲ τὰ μπροστινά του πόδια τὰ μακριὰ μουστάκια του, πὼς πάει ἡ υγεία;

—Πολὺ καλά; παπού, ἐλπίζομε ὅτι καὶ ἡ δική σας θὰ εἶναι καλύτερη ἀπὸ τὴν τελευταία βδομάδα· εἶμαστε πολὺ εὐχαριστημένοι πού σᾶς βλέπομε.

—Τί λέτε; Μιλᾶτε λίγο δυνατώτερα, παιδιά μου· εἶμαι γέρος καὶ δὲν ἀκούω πιά πολὺ καλά.

—Εἶμαστε πολὺ εὐτυχισμένοι πού σᾶς βλέπουμε, παπού, φώναξαν μαζί καὶ τὰ δύο κουνέλια.

—Καλά, καλά, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος κι ἐγὼ γι αὐτό· τώρα ἄς φᾶμε μαζί αὐτά τὰ ὠραῖα λουλούδια τοῦ τριφυλλιοῦ.

—Σοῦτ! εἶπε ἡ κουνέλα, ἀκούω θόρυβο· ἄς κρυφτοῦμε.

—Μοῦ φαίνεται ὅτι κάποιος περπατεῖ ἐπάνω στὰ ξερὰ φύλλα, εἶπε τὸ κουνέλι καὶ ἀνασηκώθηκε στὰ πσινά του πόδια.

—Παπού, παπού! νὰ κρυφτοῦμε!

*Ἄλλ' ὁ παπούς δὲν εἶχε τίποτε ἀκούσει· ἔβασκε ἦσυχά στοῦ

ώραίο τριφύλλι, ἐνῶ τὰ ἄλλα χώθηκαν γρήγορα στή φωλιά τους.
Μόλις εἶχαν χωθῆ, μιὰ τουφεκιὰ ἀκούστηκε.

—Ποῦ εἶναι ὁ παπούς; εἶπε ἡ κουνέλα· δὲ θὰ μᾶς ἀκολούθησε·
νὰ μὴν τὸν βρῆκε αὐτὴ ἡ τουφεκιὰ;

Τὴν ἴδια στιγμή ἀκούστηκε ἕνας στεναγμὸς κουνελιοῦ, σ' ἐ-
ναν ἀπὸ τοὺς διαδρό-
μους.

—Ἄχ! κακόμοιρα παι-
διά μου! πληγώθηκα·
αὐτοὶ οἱ κακοὶ κυνηγοὶ
μου ἔσπασαν τὸ πσινὸ
δεξί μου πόδι· θὰ εἶμαι
κουτσὸς σ' ὅλη μου τὴ
ζωή! Ἄχ! πόσο ὑπο-
φέρω!

—Κακομοίρη παπού,
εἶπε ὁ κούνελος· πλαγιά-

στε μιὰ στιγμή στὸ κρεβάτι μας, ὥσπου νὰ σᾶς περάση ὁ πό-
νος· πιστεύω νὰ μὴν εἶναι σοβαρὸ τὸ χτύπημα! ἡ σφαῖρα ἔχει
χτυπήσει λαφριά τὸ πόδι καὶ τὸ αἷμα ἔπαψε πιά νὰ τρέχη. Πρέ-
πει ἀμέσως νὰ σκάψω ἕνα διάδρομο, ποὺ νὰ πηγαῖνη ἴσια στὸ
λιβάδι· ἔτσι ἂν τύχη κανένας κίνδυνος θὰ κρυβόμαστε γρήγορα.

Ὁ κούνελος ἄρχισε ἀμέσως νὰ σκάβη τὴ γῆ μὲ τὰ μπροστινὰ
του πόδια· ὅταν τὸν ἐμπόδιζαν τίποτε ρίζες νὰ περάση, βοη-
θοῦσε μὲ τὰ δόντια του κι ἔκοβε τὶς ρίζες. Εἶχε σκάψει ἀρκετὴ
ὥρα· ὅταν ἔξαφνα δὲν ἔβρισκε πιά μπροστά του γῆ, τὰ πόδια
του δὲν ἀκουμποῦσαν πιά στὸ χῶμα· ἔπειτα στάθηκαν ἐπάνω
σὲ κάτι μαλακὸ καὶ ἀπαλό.

—Ποιὸς εἶναι κεῖ; ρώτησε μιὰ φωνὴ κουνελιοῦ.

—Ὁ Ξανθός, ἀπάντησε ἐκεῖνος ποὺ ἔσκαβε.

—Ἄ! σὺ εἶσαι ξάδερφέ μου, τί κάνεις ἐδῶ;

—Κάνω ἕνα διάδρομο, γιὰ νὰ φτάνω πιὸ γρήγορα στὸ λιβάδι.

Τὰ ἄλλα χώθηκαν γρήγορα στή φωλιά τους.

—'Αλλά ξέρεις πώς είσαι στη φωλιά μου;

—'Αδύνατον! Δέ φανταζόμουν ποτέ πώς ή φωλιά σου ήταν τόσο κοντά στη δική μου· τόσο τὸ καλύτερο· θά μπορούμε νά σᾶς βλέπουμε συχνότερα.

—Δέν ἔχεις ἀνάγκη νά σκάψης μακρύτερα· ἔχω ἐγὼ κάνει δρόμο γιὰ τὸ λιβάδι· εἶσαι ἐλεύθερος νά περνᾶς ἀπὸ κεῖ ὅταν θά θελήσης.

—Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, εἶπε ὁ Ξανθός, πάω νά πῶ αὐτὸ τὸ εὐχάριστο νέο καὶ στη γυναῖκα μου.

Ὅταν ὁ κούνελος πῆγε σπῆτι του, βρῆκε τὸν παπού λίγο καλύτερα καὶ τὸν πῆγε στοῦ χωριῶ ὡς τῆ φωλιά του.

Τὸ ἴδιο βράδυ ὁ Ξανθός καὶ ἡ γυναῖκα του εἶχαν μιὰ πολὺ σοβαρὴ συνομιλία.

—Σὲ λίγες μέρες, ἔλεγε αὐτή, θά ἔχωμε μικρά· εἶδα κοντὰ ἐδῶ ἓνα μέρος θαυμάσιο περιτριγυρισμένο μὲ μεγάλους θάμνους· εἶμαι πολὺ βέβαιη πὺ θά εἶναι πολὺ ἤσυχα ἐκεῖ· θά πάω ἀμέσως νά διαλέξω τῆ θέση γιὰ νά παίξουν τὰ μικρά μας.

Ἡ κουνέλα πῆγε ἀμέσως στοὺς θάμνους· βρῆκε τὸ μέρος τόσο ὠραῖο πὺ ἄρχισε γρήγορα τῆ δουλειά.

Ἔσκαψε πρῶτα ἓνα διάδρομο, ἔπειτα στοῦ βάθος ἓνα μικρὸ δωμάτιο· ἐκεῖ μέσα ἔφερε χλόη καὶ χόρτο ξερό.

—Αὐτὸ τὸ κρεβάτι εἶναι πολὺ μαλακὸ γιὰ μένα, εἶπε ξαπλώνοντας ἐπάνω· ἀλλὰ γιὰ τὰ μικρά μου, αὐτὸ δέν εἶναι ἀκόμη ἀρκετὰ ἀπαλό. Τί θά μπορέσω νά βάλω ἐκεῖ; Ἄχ! ἂν μπορούσα νά θυμηθῶ τί εἶχε βάλει ἡ μάνα μας στοῦ δικό της; Ἦταν τόσο ζεστὸ καὶ τόσο ἀπαλό! Εἶχε σανό, χλόη καί..... Ἄ! τώρα θυμήθηκα. Νομίζω πὺ εἶχε τρίχες! Τρίχες! Ἄλλὰ ποῦ ἄρα γιὰ νά τις εἶχε βρῆ ἡ μητέρα μου; Αὐτὸ δέν τὸ νοιώθω. Δέν ξέρω νά βρῶ ἀπ'αὐτές, ἐκτὸς ἂν εἶναι ἀπὸ τις δικές μου· ἄς δοκιμάσωμε.

Λέγοντας αὐτό, ἡ κουνέλα ἔβγαλε μιὰ τούφα τρίχες ἀπὸ τὸ πλευρὸ της.

—“Α! δὲν εἶναι ὠραῖο, εἶπε βλέποντας τὸν ἑαυτὸ της· ὅλα τὰ κουνέλια θὰ μὲ γελοῦν, πού θὰ μὲ βλέπουν· πρέπει νὰ τὶς βγάλω ἀπὸ ἀλλοῦ, ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά, ἐκεῖ δὲ θὰ φαίνεται· δὲ θὰ πηδήσω πιά στὰ πισινά μου πόδια γιὰ λίγον καιρό.

Αὐτὸ μὲ κάνει νὰ πονῶ λιγάκι βέβαια, ἀλλὰ γιὰ τὰ γαπημένα

μου μπορῶ νὰ ὑποφέρω καὶ περισσότερο ἀκόμη. Πόσο ἀνυπομονῶ νὰ τὰ ἰδῶ!

Ἐλπίζω πὼς ταυτιά τους θὰ εἶναι ἐπίσης ὠραῖα σὰν τὰ δικά μου! Πόσο ἐπιθυμῶ νὰ ἔχουν τὰ μουστάκια τοῦ πατέρα τους, γιατί ἔχει πολὺ ὠραῖα μουστάκια ὁ ἄντρας μου. Εἶμαι περίεργη νὰ δῶ πόσα παιδιὰ θὰ

Ἄρχισα γρήγορα τὴ δουλειά.

κάνω! Δέκα ἴσως ἂν εἶχα δέκα μικρά, πόσα αὐτιά θὰ εἶχαν ὅλα μαζί; Πολλὰ βέβαια, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω, γιατί δὲν ξέρω νὰ λογαριάζω περισσότερα ἀπὸ δέκα· θὰ ρωτήσω γι'αὐτὸ τὸν ἄντρα μου.

Ἡ κουνέλα πλάγιασε ἀπόψε μὲ τὴ σκέψη της στὰ παιδάκια της· τὰ ὄνειρευόταν μάλιστα ὅλη νύχτα.

II.

✓ Μερικὲς μέρες ἀργότερα ἐρχόταν ταχτικά μὲ τὴν ἀνατολή τοῦ ἡλίου κοντὰ στὴ φωλιά τῶν μικρῶν της. Ἄκουε νὰ μὴν εἶναι ὀλόγυρα κανένας, ἔβγαζε τὸ χῶμα, πού ἔφραζε τὴν εἴσοδο, καὶ ξανὰ ἀφιγκραζόταν. ✓

—Ζύπνησαν, ἔλεγε· ἀκούω τοὺς μικροὺς γρυλλισμούς τους.

Ἦρθα, ἀγαπημένα μου· περιμένετε μιὰ στιγμή καὶ θὰ ἔχετε καλὸ γάλα. Ἐμπρός, ἔμπρός, μὴ μαλώνετε! Ποιὸς σπρώχνει ἀπὸ κεῖ; εἶναι θέση γιὰ ὅλους. Ὑπομονή. ὦ! ποιὸς μ'ἐδάγκωσε; Ἐσύ, χοντρέλο μου, ἔχεις τώρα δόντια; Ἄνοιξε τὸ στόμα σου! θέλω κάτι νὰ ἰδῶ. Ναί, ἀλήθεια, νὰ δύο κάτω πού τρυποῦν· καὶ ἐκεῖνα τὰ ἐπάνω ἐπίσης! Τί παράξενο πού εἶναι! Φύτρωσαν γρηγορότερα ἀπὸ τὸ συνηθισμένο. Νὰ εἶσαι τώρα γνωστικὸ κουνέλι· θὰ σοῦ φυτρώσουν ἀκόμη δόντια βαθιὰ στὸ στόμα σου, ἀλλὰ μπρὸς δὲ θὰ ἔχῃς ποτὲ πιὸ πολλὰ ἀπὸ τέσσερα. Ἐχω κι ἐγὼ τέσσερα κι ὁ πατέρας του, ἐπίσης ὁ παπούς καὶ ἡ γιαγιά σου ἔχουν κι αὐτοὶ τέσσερα, ὅπως καὶ ὅλα τὰ γνωστὰ μου κουνέλια· δὲν εἶναι περιεργό;

Τὸ μικρὸ κουνέλι δὲν ἀπάντησε, γιατί δὲν ἔνοιωθε ἀκόμη καλά τί τοῦ ἔλεγε ἡ μάνα του· ἐκεῖνο πού ἔνοιωθε καλά εἶναι ὅτι πεινοῦσε. Πλάγιασε μὲ τὴ ράχη, δηλ. τὰ τέσσερα πόδια στὸν ἄερα, καὶ ἀκούστηκε σὲ λίγο νὰ κουνᾷ τὰ χεῖλη του θέλοντας νὰ πῆ:

—Ἄ! τί ὠραῖο πού εἶναι τὸ γάλα τῆς μαμᾶς.

Αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ κύνελος ἤρθε.

—Αἱ λοιπόν! λέει, πῶς πᾶνε τὰ μικρά; Θὰ μπορέσουμε νὰ τὰ βγάλουμε ἀπὸ τὴ φωλιά σήμερα; θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τὰ ἰδῶ στὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

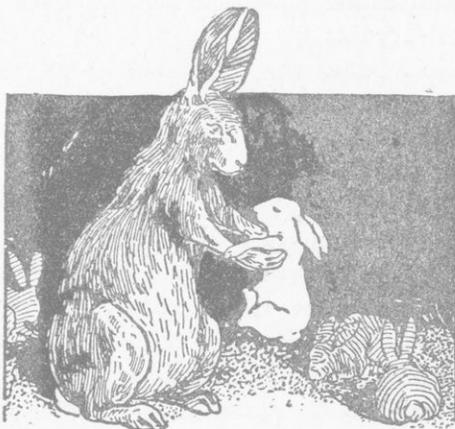
—Εἶναι ἀρκετὰ δυναμωμένα, εἶπε ἡ μητέρα, ἔχουν ὅλα τους ἀνοιχτὰ τὰ μάτια τους καὶ βρίσκω τὴ γούνα τους πιὰ ἀρκετὰ πυκνή. Συλλογίζομαι πολλές φορές πῶς ἦσαν τελείως γυμνὰ τὴ νύχτα, πού γεννήθηκαν. Ἦταν, θυμοῦμαι καλά, τὸ φεγγάρι ὁλόγιομο· τί πρόοδο πού ἔκαναν! εἶναι πολὺ παράξενο.

—Νὰ γιὸς πού φαίνεται πῶς θὰ γίνῃ ὠραῖος, εἶπε ὁ πατέρας παίρνοντας μέσα στὰ μπροστινά του πόδια ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ κουνέλια· τί μακριὰ αὐτιά πού ἔχει! Νομίζω πῶς κάνει τέλεια τοὺς μορφασμοὺς τοῦ κουνελιοῦ. Ναί, ἀλήθεια, ξέρει πολὺ καλά νὰ σουφρώνῃ τὶς μύτες του· εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ γίνῃ ἕνα ἔξυπνο κουνέλι.

Λέγοντας αυτό ο πατέρας έτριψε τὸ μουσούδι του ἐπάνω στὸ μουσούδι τοῦ γιοῦ του (εἶναι αὐτὸ πού λένε φιλι τοῦ κουνε-λιού) ἔπειτα τὸ ἔβαλε στὴ γῆ. Κάθε κουνέλι πέρασε ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του, πού τὰ περιποιήθηκε ὅλα μὲ τὴν ἴδια στοργή.

Ἡ μαμά μὲ τὴ σειρά της τοὺς ἔγλειφε τὰ μάτια, γυάλιζε τὸ τρί-χωμά τους καὶ τὸ θαύ-μαζε ἀκόμη πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸν ἄντρα της.

Ἔξι μικρὰ κουνελά-κια φάνηκαν πιά· εἶ-χαν ἓνα σταχτόξανθο χρώμα καὶ ἔμοιαζαν πολὺ μὲ τοὺς γονεῖς τους. Ἐξαφνα εἶδαν νὰ φαίνεται στὸ ἔμπασμα τῆς φωλιᾶς ἓνα ὠραῖο ἄσπρο κουνέλι στὸ ἴ-διο πάχος μὲ τὰ ἄλλα. Κοίταξε τὸ μπαμπά του καὶ τὴ μαμά του,

Κάθε κουνέλι πέρασε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πατέρα του.

μὲ τὰ ὠραῖα του κόκκινα μάτια, ἔπειτα πῆγε καὶ κρύφτηκε πί-σω ἀπὸ τ'ἀδέρφια του. Οἱ γονεῖς καμάρωναν πού εἶχαν καὶ ἓνα ἄσπρο παιδί, ἀφοῦ κανένας ἀπὸ τοὺς δυὸ τους δὲν ἦταν ἄσπρος. Κοιτάζονταν ἀναμεταξύ τους, κοίταζαν καὶ τὸ κουνέλι καὶ ἔμειναν ἐκεῖ ἀρκετὴ ὥρα καθισμένα πάνω στὰ πισινὰ τους πόδια μὲ τὰ μπροστινὰ πόδια κρεμασμένα χωρὶς νὰ κουνιοῦνται.

Ἡ κουνέλα ἔτρεξε κατόπι κοντὰ στὸ ἄσπρο κουνελάκι.

— Ἀγαπημένη μου μικρὴ (ἦτανε κόρη) τῆς λέει γλείφοντάς της ταῦτιά, δὲν ἔχεις τὸ ἴδιο χρώμα μὲ τὰ ἄλλα μου παιδιά, ἀλλὰ θὰ σὲ ἀγαπῶ τὸ ἴδιο, γιατί εἶσαι κόρη μου.

Αυτή τή στιγμή ὁ ἥλιος γύρισε καί φώτισε τή μικρή οἰκογένεια.

—“Α! νά ὁ ἥλιος, εἶπε ἡ μητέρα, κοιτᾶτε ἐκεῖ κάτω, τί ὠραία πού εἶναι! Εἶναι ἡ ὥρα πού τὰ μικρά κουνελάκια, ὅσα δὲν ξέρουν ἀκόμη νὰ τρέξουν καί νὰ πηδοῦν, γυρίζουν πίσω στή φωλιά τους. Ὅταν θὰ μεγαλώσετε, θὰ μπορῆτε νὰ μείνετε κρυμμένοι μέσα στοὺς θάμνους ἢ μέσα στὰ ψηλὰ χορτάρια, ἀλλὰ μικροὶ καί μεγάλοι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ φαίνωνται μέσα στοῦ δάσους ἢ στὰ λιβάδια τὴν ἡμέρα, γιατί μποροῦσαν νὰ συναντήσουν χωρικούς ἢ κυνηγούς πού θὰ τοὺς σκότωναν καί θὰ τοὺς ἔτρωγαν.

Σαυτὰ τὰ λόγια ὁ κούνελος ἀνατρίχιασε ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια.

—Πότε θὰ μεγαλώσουμε; ρώτησε τὸ ἄσπρο κουνελάκι.

—Γιὰ νὰ γίνετε μεγάλοι σὰν τὸν πατέρα σας χρειάζεται τουλάχιστο ἓνας χρόνος· ἀλλὰ θὰ μπορῆτε νὰ τρέχετε μέσα στοῦ δάσους προτοῦ νὰ ἔρθῃ ὁ χρόνος. Ὅταν βγῆ ὁ ἥλιος ἀκόμη πέντε φορές, θὰ εἴστε εἴκοσι ἡμερῶν. Σὲ εἴκοσι μέρες τὰ δόντια τῶν μικρῶν κουνελιῶν εἶναι ἀρκετὰ δυνατὰ γιὰ νὰ κόβουν τὴ χλόη. Δὲ θὰ ἔρχεστε νὰ μοῦ ζητᾶτε γάλα, μάλιστα δὲ θὰ ἔχω πιά διόλου γάλα οὔτε μιὰ σταγόνα· ἀλλὰ θὰ μπορῆτε νὰ φᾶτε τριφύλλι, θυμάρη, θρούμπη καί πολλὰ ἄλλα φυτὰ πού ἔχουν μιὰ γεύση θαυμασία, πρὸ πάντων ἂν εἶναι σκεπασμένη μὲ δροσιά. Τώρα πρέπει νὰ μάθετε νὰ πηδᾶτε. Μπαμπά! δειξε τοὺς πῶς πρέπει νὰ στέκουν στὰ πηδῶνὰ πόδια.

Ὁ μπαμπὰς ἀνασηκώθηκε στὰ πόδια του καί ἔκανε δύο ἢ τρία πηδήματα μέσα στοὺς βάλτους· ἀμέσως ὅλα τὰ παιδιὰ ἔκαναν τὸ ἴδιο. Ἦταν ἀλήθεια πολὺ ὠραῖο πρᾶμα νὰ τὰ βλέπη κανεῖς. Ἐγινε τουλάχιστο ἐκεῖνο πού ἤθελε ἡ μητέρα τους.

—Μπράβο! μπράβο! εἶπε, αὐτὸ τὸ μάθημα τὸ μάθατε καλά. Ἐνα βράδυ πού θὰ ἔχη ἀστροφεγγιά, θὰ σᾶς ὀδηγήσω στοὺς ἀγρούς τοῦ τριφυλλιού· ἐκεῖ ὅλα τὰ κουνέλια αὐτοῦ τοῦ δάσους θὰ πηδήσουν καί θὰ διασκεδάσουν σὲ νυχτερινὸ γλέντι. Ἦθᾶ ἰ-

δῆτε ἐκεῖ τὸν παπού, τὸν μπάρμπα Μαῦρο καὶ τὴ θεῖα Σταχτέρω, καὶ ἄρκετὰ ξαδέρφια. Ἄλλὰ τώρα πρέπει νὰ γυρίσωμε στὴ φωλιά.

Αὐτὸ δὲν εὐχαριστοῦσε διόλου τὰ κουνελάκια· ὥστόσο τοὺς ὑπάκουσαν.

—Πόσο θὰ ἤθελα νὰ πάω σ'αὐτὸ τὸν ἀγρὸ τοῦ τριφυλλιοῦ, εἶπε τὸ ἄσπρο κουνέλι, ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμένω μιὰ φεγγαρόλουστη βραδιά. Τί νὰ εἶναι ἄραγε τὸ ὀλόγιομο φεγγάρι; Νὰ ποῦμε στὴ μαμά νὰ μᾶς φέρη τὸ γρηγορώτερο ἓνα κομματί φεγγάρι!

—Νομίζω, πὼς αὐτὸ δὲν εἶναι φαγώσιμο πρᾶμα, εἶπε ἓνα μικρὸ κουνέλι· δίχως ἄλλο τὸ θυμάρι καὶ τὸ θρούμπι σκεπασμένα μὲ δροσιά θὰ εἶναι καλύτερα.

Μερικὲς μέρες ἀργότερα, μιὰ ὠραία βραδιά, μποροῦσε κανεὶς νὰ ἰδῇ πηδώντας στὰ μονοπάτια τοῦ δάσους, ἓνα κοπάδι κουνέλια. Ἦταν ὁ Ζανθὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του. Τὸ φεγγάρι φώτιζε ἄρκετὰ, γιὰ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ διακρίνη τὸ ἄσπρο κουνέλι πού περπατοῦσε πίσω ἀπὸ τὸν πατέρα του· ἔρχονται κατόπιν τὰ δέρφια του· ἔπειτα ἡ μαμά τελευταία. Τί χαρούμενη συντροφιά! Τί πηδημάτα καὶ τί τοῦμπες!

Νά τα! Φαίνονται σ'ὄλο τὸ φράχτη νὰ κουνιοῦνται σκιές· τὰ κεφάλια φαίνονται ἀνάμεσα στὴ χλόη καὶ ἀμέσως πολλὰ κουνέλια ἔρχονται νὰ εὐχηθοῦν τὸν Ζανθὸ καὶ τὴν οἰκογένειά του.

—Εἶσαι εὐτυχησμένος πατέρας, τοῦ λέει ὁ ἓνας κοιτάζοντας τὰ μικρά, εἶναι δυναμωμένα παιδιὰ· ἀλλὰ τί βλέπω; Εἶναι ἀνάμεσα σ'αὐτὰ καὶ ἓνα ἄσπρο. Εἶναι δικό σου;

—Βεβαίως, εἶπε ὁ πατέρας, δική μας εἶναι ἡ κόρη αὐτὴ καὶ τὴν καμαρώνομε, γιὰτὶ εἶναι τὸ πιὸ ὁμορφο παιδί μας καὶ τὸ πιὸ συμπαθητικό.

Αὐτὴ τὴ στιγμή ἔφθασε καὶ ὁ παπούς.

—Τίνος εἶναι αὐτὸ τὸ ὁμορφο ἄσπρο κουνελάκι; εἶπε κοιτάζοντας γύρω του ἀνάμεσα στὴ συνάθροιση πού εἶχε γίνει ἄρκετὰ μεγάλη.

—Δικό μου, είπε ό Ζανθός.

—Δικό σου, παιδί μου; γιατί δέ μου μιλοῦσες νωρίτερα; "Ετσι αϊ; είναι έγγονή μου; Είμαι εύτυχισμένος παπούς που έχω μιὰ τόση όμορφη έγγονούλα. "Ελα δώ, μικρή μου, νά σε ιδώ από κοντά. Γύρισε από τό μέρος του φεγγαριού..... Τί ώραία μάτια, τί ώραίο ρόδινο μουσούδι! Τί όμορφη που είναι! Φίλησέ με... "Ακόμη μιὰ φορά!

Είμαι ό γέρο παπούς σου που είναι 14 χρονών και κοντεύει νά πεθάνη, αλλά είμαι πολύ εύτυχισμένος, που σε είδα πριν πεθάνω. "Εφαγες θρούμπι; "Ελα μαζί μου, ξέρω ένα μέρος που έχει πολύ θρούμπι και πολύ τρυφερό.

—"Ελάτε, μικρά μου, νά κάμω γνωριμιὰ και με σας. —"Ελάτε και σεις, μικρά μου, είπε ό παπούς στα

άλλα του έγγόνια, πρέπει επίσης νά κάνω γνωριμιὰ και με σας.

"Αφού γνωρίστηκε ό παπούς με όλα τά έγγόνια του και έβρισκε τό ένα όμορφότερο από τό άλλο, γεμάτος χαρά για τους καλούς απογόνους του, τους πήρε και τους έδειξε τό μέρος που ήταν τό τρυφερό θρούμπι.

Τά κουνελάκια βρήκαν τό όθι θρούμπι ήταν θαυμάσιο· έφαγαν τόσο που πρόστηκαν στ'άληθινά και μπήκαν κείνο τό βράδυ στη φωλιά ένθουσιασμένα από τον πρώτο τους περίπατο.

Αυτός ό περίπατος ξανάγινε πολλές βραδυές, συχνά διαρκούσε έως τό πρωί· πολλές φορές μάλιστα μόνο αφού έβγαινε ό ήλιος ό Ζανθός και ή οικογένεια του έμπαιναν στη φωλιά τους.

Τά κουνελάκια μεγάλωσαν και ή έπιθυμία των γονιών τους γινε, γιατί όλα απόχτησαν ώραία αυτιά και έκτακτα μουστάκια.

Είχαν μόλις φτάσει την ηλικία τῶν τριῶν μηνῶν πού μεγάλωσε ἡ οἰκογένεια μὲ ἄλλα δέκα νέα ἀδερφάκια καὶ πρέπει νὰ ξέρουμε ὅτι αὐτὰ δὲν ἦταν καὶ τὰ τελευταῖα.

Λένε ὅτι ὁ Ξανθὸς καὶ ἡ γυναῖκα του ζοῦν ἀκόμη μέσα στοῦ δάσος· περνοῦν ὥραῖα γερατειὰ ἀνάμεσα στὴν εὐτυχισμένη οἰκογένεια τους.

10. ΤΟ ΚΟΥΝΟΥΠΙ ΚΑΙ Η ΑΡΑΧΝΗ.

Ἦταν τέλος Ἰουνίου· ὁ ἥλιος εἶχε ἐξαιρετικὰ ζεστάνει τὴ γῆ ἐκείνη τὴν ἡμέρα· ἐπειδὴ ἔκανε πολὺ ζέστη, καθένας ἔβγαине ἀπὸ τὸ σπίτι του, γιὰ νὰ πάρη λίγο δροσερὸ ἀέρα.

Ἡ πλατεῖα ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀνθρώπους πού ἔκαναν τὸν περίπατό τους καὶ φαίνονταν πολὺ στενοχωρημένοι· τὰ χέρια, τὰ μπράτσα, τὰ καπέλα, οἱ ὀμπρέλες, τὰ μαντήλια, ὅλα ἦσαν σὲ κίνηση.

Τί εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνο πού στενοχωρεῖ ἔτσι ὅλο τὸν κόσμο αὐτόν;

Πολλὰ πράγματα ἀλήθεια· εἶναι ὅμως καὶ τὰ μικρὰ κουνούπια πού δοκιμάζουν τίς φτεροῦγες τους. Καμαρώνουν τόσο πολὺ γι' αὐτὲς πού ἀπὸ τὴ χαρὰ τους, θὰ ἤθελαν νὰ τίς δείξουν σὲ ὅλους τοὺς διαβάτες· ἔτσι κάθε πρόσωπο περιτριγυρίζεται ἀπὸ ἀρκετὲς δεκάδες κουνούπια καὶ ἐπειδὴ θέλουν νὰ τὰ κοιτάξουν καλά, μπαίνουν πότε μέσα στὰ μάτια, πότε στοῦ στόμα τῶν ἀνθρώπων πού κάνουν τὸν περίπατό τους, καὶ δὲν ξαναβγαίνουν παρὰ μόνο πολὺ ζημιωμένα.

Νὰ ἕνας κύριος πού περνᾷ κυνηγᾷ τὸ κοπάδι μὲ τὸ καπέλο του, πού τὸ ξαναβάζει στοῦ κεφάλι του· ἀλλὰ ἕνα κουνούπι ἔμεινε μέσα.

—Εἶμαι καλὰ σπιτωμένο! σκέφτηκε ἐκεῖνο προσπαθώντας νὰ κρατηθῆ σ'ἕνα τσουλούφι ἀπὸ μαλλιά πολὺ σκληρὰ. Ποῦ εἶμαι;

Είναι δύσκολο νὰ τὸ ξέρω, γιατί δὲ βλέπει κανεὶς ἐδῶ οὔτε τὴ μύτη του. Κάνει πολὺ ζέστη σ'αὐτὴ τὸ σκοτεινὴ γωνιά· θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶμαι ἀκόμη μέσα στοῦ αὐτὶ τοῦ μικροῦ γαϊδάρου· θὰ μποροῦσα νὰ βγῶ πιὸ εὐκόλα.

*Ὅλα ἦσαν εἰς κίνησιν.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ κύριος χαιρέτησε μιὰ κυρία ποὺ περνοῦσε καὶ τὸ κουνούπι βγήκε.

—Τί εὐτυχία νὰ εἶναι κανεὶς ἐλεύθερος! εἶπε πετώντας μπροστὰ

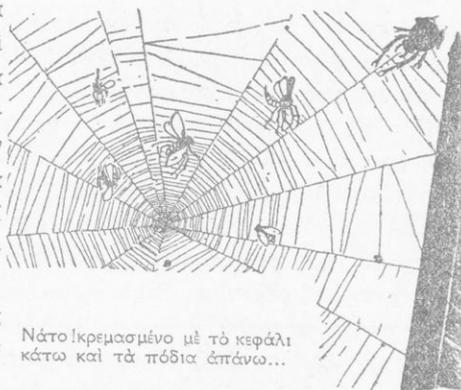
στά μάτια εκείνης τῆς κυρίας, πρέπει νὰ ζυγώσω λιγάκι ἀκόμη, γιὰ νὰ μὲ ἰδῆ αὐτὴ ἀπὸ κοντά.

—Αὐτὰ τὰ κουνούπια εἶναι πολὺ ἐνοχλητικά, εἶπε ἡ κυρία δίνοντάς του ἓνα χτύπημα μὲ τὴ βεντάλια· καὶ τὸ κακόμοιρο τὸ ἔντομο, μισοπεθαμένο, ἔπεσε πάνω στὴ ράχη ἑνὸς σκύλου, ποὺ περνοῦσε, καὶ ἀπὸ κεῖ στὴ γῆ.

Ὅταν συνῆλθε, τὰ φανάρια τοῦ δρόμου ἦσαν ἀναμμένα.

—Δὲν μπορῶ πιά νὰ ξανανηκωθῶ, εἶπε, γιὰτὶ ἔχω δυὸ πόδια καὶ μιὰ κεραία σπασμένα· οἱ φτεροῦγες μου θὰ μπορούν ἴσως νὰ μὲ φέρουν σ' ἓνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ φῶτα· ἐκεῖ θὰ μπορέσω νὰ εἶμαι ἤσυχο καὶ εὐτυχημένο.

Ἄνοίγει τὶς φτεροῦγες του καὶ πετᾷ. Νάτο ποὺ ἔφτασε.

Νάτο κρεμασμένο μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ τὰ πόδια ἄπάνω...

Πολλοὶ φίλοι του πετοῦν ἐπίσης γύρω στὸ φανάρι τοῦ δρόμου. "Α! τί ὠραία πού εἶναι! πῶς λάμπει! Τὰ μάτια τοῦ κουνουπιοῦ εἶναι καταθαμπωμένα. "Αν μπορούσε νὰ ἔρθῃ πιὸ κοντά, πιὸ κοντά! Ἄλλ' ὄχι· ἓνα τζάμι τὸ ἐμποδίζει· Πάει νὰ κοιτάξῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά. Ἄλλὰ τί ἔπαθε; πιάστηκε μέσα σ' ἓνα πανί ἀράχνης. Τί νὰ κάνῃ;

Στενοχωριέται, ταραζέται, ἀλλ' ἄδικα, γιὰτὶ τὰ τέσσερά του πόδια τὰ γερὰ πιάστηκαν. Νάτο κρεμασμένο μὲ τὰ πόδια ἄπάνω, μὲ τὴ συντροφιά πολλῶν κουνουπιῶν ποὺ ἄφησαν νὰ πιαστοῦν.

—Τί θὰ ἀπογίνω; εἶπε. Θὰ τελειώσω ἐδῶ τὴ ζωὴ μου; Ὁχι, ποτέ! Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο!

Τὴν ἴδια ὥρα χτυπᾷ ζωηρὰ τὶς φτεροῦγες του, ἔπειτα στέκεται ἔξαφνα.....Τί βάσανο! μιὰ πελώρια ἀράχνη ἔβαλε πάνω

Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ φίλοι τους.

του δυο από τα μακριά της πόδια τα σταχτιά και τριχωτά.

—Πολύ καλά! πολύ καλά! είπε εκείνη· εξακολουθείς να στενοχωριέσαι έτσι και άμέσως έσκισες τὸ πανί μου. Τὸ βλέπω, είσαι ένα κουνούπι δυναμωμένο και θὰ μοῦ κάνης δουλειές· θὰ κάνω ένα έξαιρέτο πρόγευμα. Τώρα δὲν πεινώ πιὰ· έφαγα σήμερα αρκετὰ άλλα κουνούπια. Ἄλλὰ στάσου λοιπόν! μοῦ έσπασες τρεῖς κλωστές.

—Σὲ παρακαλῶ, λέει τὸ κουνούπι, μὴ μὲ τρῶς! Βγῆκα ἀπὸ ταῦγὸ σήμερα τὸ πρωὶ και ἔχω ζήσει λίγες ὥρες ἀφ' ὅτου ἔβγαλα φτεροῦγες· εἶναι τόσο ὠραία ἡ ζωή! Ἄ! ἄφησέ με νὰ φύγω· δὲ θὰ σκίσω πιὰ τὸ πανί σου· σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

—Θὰ ἔχη τὸ κρέας τρυφερό, εἶπε ἡ ἀράχνη ἔξετάζοντάς το ἀπὸ κοντὰ μὲ τὰ μικρὰ της ὀχτῶ μάτια, τί συμπαθητικὸ μοῦ εἶναι αὐτὸ τὸ κουνούπι. Τὸ λυπᾶμαι! λέει ὅτι βγῆκε ἀπὸ τὸ νερό! Μπορεῖ νὰ γίνη αὐτό; Και ὁμως ἀπὸ ποῦ ἄλλοῦ μπορούσαν νὰ βγοῦν τόσο ἀναρίθμητα κουνούπια παρὰ ἀπὸ τὸ νερό; Κάθε μέρα πιάνω δωδεκάδες. Ἐχω φάει πολλὰ αὐτὴ τὴ βδομάδα! Ἔτσι παχαίνω πολὺ. Ζήτω τὸ καλοκαίρι!

—Λὲς ὅτι βγῆκες ἀπὸ τὸ νερό σήμερα τὸ πρωί, εξακολούθησε ἡ ἀράχνη· αὐτὸ μοῦ φαίνεται παράξενο! Ἐ! καλὰ λοιπόν· ἀν θέλης νὰ μοῦ διηγηθῆς τί ἔκανες μέσα στὸ νερό, και ποιός σὲ ἔβαλε ἐκεῖ, δὲ θὰ σὲ φάω.

—Εὐχαρίστως νὰ σοῦ τὸ πῶ, εἶπε τὸ κουνούπι. Ἄλλὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ σοῦ μιλῶ πολλὴ ὥρα μὲ τὸ κεφάλι ἀνάποδα· κάμε μου τὴ χάρη, νὰ ἐλευθερώσης τὰ πόδια μου και νὰ μὲ ἀφήσης νὰ καθήσω ἀλλοιώτικα.

—Εὐχαρίστως, εἶπε ἡ ἀράχνη σπάζοντας μερικὲς κλωστές. Εἶσαι καλὰ τώρα;

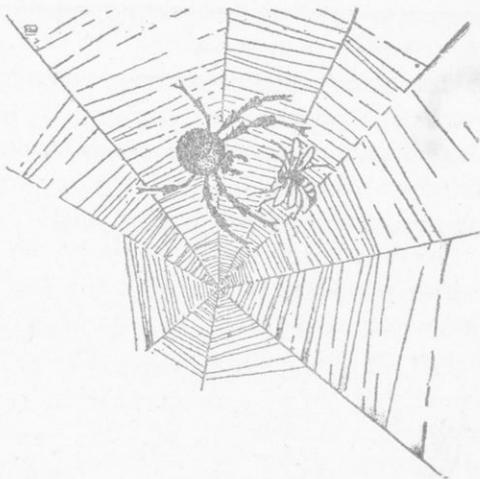
—Πολὺ καλὰ, πολὺ καλὰ, ἀλλὰ δὲ μπορῶ φυσικὰ νὰ σοῦ πῶ ποιός μὲ ἔβαλε στὸ νερό, γιατί δὲν τὸ ξέρω· ἐκεῖνο ποῦ μπορῶ νὰ θυμηθῶ εἶναι πῶς βγῆκα ἀπὸ ένα αὐγὸ ποῦ ἦταν κολλημένο σὲ μιὰ πέτρα.

—Κι ἐγὼ ἐπίσης βγήκα ἀπὸ ἓνα αὐγὸ, εἶπε ἡ ἀράχνη· ἡ μάνα μου εἶχε γεννήσει πολλὰ καὶ βέβαια ἡ μάνα σου γέννησε τὸ αὐγὸ ποὺ βγήκες σύ.

Τὸ κουνούπι τῆς ἔκοψε τὴν ὀμίλια.

—Ἡ μάνα μου; δὲν ξέρω τί πράμα εἶναι αὐτό!

—Ἡ μάνα σου ἦταν ἓνα κουνούπι σὰν κι ἐσένα, ἐξακολούθησε ἡ ἀράχνη· πέθανε πρὶν σὺ νὰ βγῆς ἀπὸ τὸ αὐγὸ. Ἡ μάνα μου ἦταν ἀράχνη σὰν κι ἐμένα, ἀλλὰ ἔζησε περισσότερο ἀπὸ τὴ δική σου. Τὸ ξέρω αὐτὸ για-

—Εἶσαι καλά τώρα;

τὴν γνώρισα. Μὲ σήκωσε πολλές φορές στὴ ράχη της μαζί μὲ τὰ ἀδερφάκια μου. Κακομοίρα μάνα! Τώρα εἶναι πεθαμένη καὶ δὲ μοῦ μένει ἀπὸ αὐτὴ παρὰ δυὸ της πισινὰ πόδια κρεμασμένα ἐκεῖ ψηλὰ στὴ γωνιά τοῦ φαναριοῦ. Μετὰ τὸ θάνατό της εἶχα προσεχτικὰ βάλει τὸ σῶμα της σὲ μιὰν ἄκρη· ἔμεινε ἐκεῖ δυὸ μῆνες περίπου· εἶναι ἀλήθεια ὅτι στὸ διάστημα αὐτοῦ τοῦ καιροῦ δὲν τὴν γνώριζα πιά τὴ μάνα μου· τόσο εἶχε ἀδυνατίσει.

Μιὰ νύχτα, ποὺ φυσοῦσε πολὺ δυνατὰ, ὁ ἄνεμος πῆρε τὸ σῶμα της καὶ ἐξί ἀπὸ τὰ πόδια της ἐχάθηκαν. Φαντάζεσαι γιὰ τὰ ἄλλα δυὸ ποὺ μονάχα μοῦ ἔμειναν ἀπὸ τὸ σῶμα της. Ἀλλ' ἄς ἀφήσωμε αὐτὴ τὴ λυπητερὴ ἱστορία, εἶπε ἡ ἀράχνη, σκουπίζοντας ἓνα δάκρυ ποὺ ἔλαμπε σ' ἓνα μάτι της· πές μου τί ἔκανες ὅταν βγήκες ἀπὸ τὸ αὐγὸ; Οἱ φτεροῦγες σου θὰ ἦταν ὅλες μουσκεμένες.

—Οἱ φτεροῦγες μου! δὲν εἶχα διόλου φτεροῦγες· εἶχα μόνο

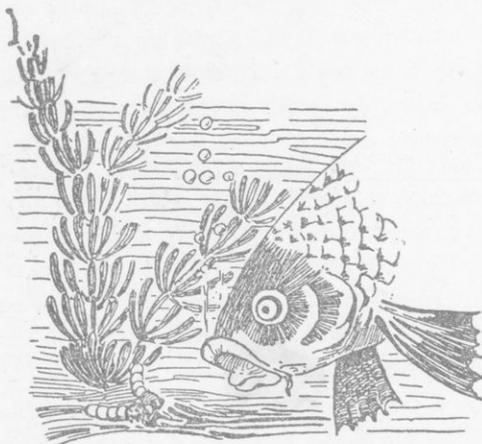
Ξεϊ πόδια μικρά και ἔμοιαζα σάν ἓνα ἄσπρο σκουλήκι. Εἶχα πολλούς μικροὺς ἀδερφοὺς και μικρὲς ἀδερφές για συντροφιά και μ' αὐτοὺς ζούσα στο βάθος τοῦ νεροῦ· τρώγαμε μικρά κομματάκια ἀπὸ φυτά και ὅταν τύχαινε νὰ πιάσω κανένα ἔντομο, ἦταν για μᾶς ἀληθινὸ πανηγύρι.

—Τὸ ξέρω, εἶπε ἡ ἀράχνη, εἶναι τόσο ὠραία τὰ ἔντομα!

—Ἄλλά, ξαναεἶπε τὸ κουνούπι, δὲν ἦμαστε ἀσφαλισμένοι· κάθε στιγμή τὰ ψάρια περνοῦσαν κοντά μας και μᾶς γούρλωναν τὰ μάτια τους και ἓνας ἀδερφός μου νόμισε μιὰ μέρα ὅτι θὰ τὸν ἔτρωγε κανένα ψάρι, ἂν δὲν κρυβόταν κάτω ἀπὸ μιὰ πέτρα.

Ἔνα πρωὶ πού συζητούσαμε τί θὰ μπορούσαμε νὰ κάνωμε για νὰ προφυλαχτοῦμε ἀπὸ αὐτά, ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀδερφοὺς μας, πού κοιμόταν ἀκόμη, ζύπνησε πηδώντας.

—ᾠ! εἶπε, τί φοβερὸ ὄνειρο εἶδα! Εἶδα ὅτι καθένας ἀπὸ σῶς

Ἔνα χοντρὸ ψάρι μᾶς πλησίασε.....

εἶχε γύρω στοῦ σῶμα του κομματάκια ξύλα πού κρατιόνταν μεταξὺ τους τόσο καλά, ὥστε μοιάζατε ὅλοι σάν μικρά δέματα. ὅσο για μένα τὸ ἔβρισκα αὐτὸ πολὺ κουραστικὸ και εἶχα μείνει ἡσυχὰ πλαγιασμένος στήν ἄμμο· τότε ἓνα χοντρὸ ψάρι μᾶς πλησίασε, δὲ μᾶς γνώρισε, ἀλλά βλέποντάς με, ἄνοιξε τὸ μεγάλο του στόμα

και μὲ κατάπιε μὲ μιὰ μπουκιά. Ἔνοιωσα τέτοιο τρόπο, πού ζύπνησα.

—Αὐτὲς εἶναι φαντασίες, λέγω ζητώντας στο βάθος τοῦ νε-

ροῦ τὰ κομμάτια τοῦ ξύλου πού βρίσκονταν ἐκεῖ! τὰ ἔδεσα στερεά γύρω στό κορμί μου μέ μιὰ μικρὴ κλωστή μεταξωτὴ πού ἔβγαζα ἀπὸ τὸ στόμα μου καὶ βρέθηκα ἀμέσως βραμμένος σὲ μιὰ θήκη. Εἶχα ἀφήσει ἓνα ἄνοιγμα γιὰ νὰ βγάζω τὸ κεφάλι μου καὶ κάποτε καὶ τὰ πόδια μου.

Τὰ δέρφια μου ἔκαναν τὸ ἴδιο. Πολλὰ ξαδέρφια μου, μὴ βρίσκοντας ἄλλα ξύλα ἔκαναν τὶς θήκες τους μέ μικρὰ κοχύλια. Ἔτσι προφυλαγμένα εἴμαστε ἀλήθεια πολὺ εὐτυχισμένα καὶ δὲ μπορούσαμε νὰ κρατήσουμε τὰ γέλια μας, ὅταν φέρναμε στό νοῦ μας τὸ ἀπελπισμένο ὕφος τῶν ψαριῶν, πού δὲ θὰ ἔβρισκαν πιά σκουλήκια.

Αὐτὸ τὸ ξύλινο σπιτάκι μᾶς ἔκανε νὰ ἀνεβοῦμε εὐκολώτερα στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ· ὅσο γιὰ μένα βρισκόμουν τόσο καλά, ὥστε δὲν κατέβαινα στό βάθος παρὰ σπανίως. Ὅλη τὴν ἡμέρα ἄφηνα εὐχαρίστως νὰ μὲ νανουρίζουν τὰ κύματα καὶ δὲν ἀνησχοῦσα γιὰ νὰ βρῶ τὴν τροφή μου, γιατί βρισκόταν κοντά μου. Συναντοῦσα πότε-πότε τὰ δέρφια μου, πού ἡ ζωὴ τους ἦταν τόσο εὐτυχισμένη, ὅπως καὶ ἡ δική μου.

Ἐνα πρωὶ εἶδα ἓνα ἀπὸ τὰ δέρφια μου νὰ κολυμπᾷ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, τὸ πλησίασα καὶ θέλησα νὰ τοῦ μιλήσω· ἀλλὰ ἦταν καλά κλεισμένο στὴ θήκη του· εἶχε μάλιστα βουλώσει τὸ ἄνοιγμα μέ μεταξωτὲς κλωστὲς.

— Ἀδερφέ, τοῦ λέω, εἶσαι ἄρρωστος; Δὲν ἀπάντησε διόλου.

— Ἀδερφέ! ἀπάντησέ μου, τοῦ φώναζα πιὸ δυνατά.

Τίποτε.....

— Δὲν ξέρω τί ἔχουν, λέει μιὰ ἀπὸ τὶς ἀδερφές μου πού μέ πλησίασε· ἀλλὰ ἐκεῖ κάτω στὴν ἄκρη τοῦ νεροῦ εἶναι τοῦλάχιστο δέκα πέντε στὴν ἴδια θέση.

Πήγαμε μαζὶ νὰ ἰδοῦμε· οὔτε ἓνα δὲν ἔβγαζε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴ θήκη. Πέρασα τὸ ὑπόλοιπο τῆς ἡμέρας μέ τὴν ἀδερφή μου καὶ κοιμηθήκαμε πολὺ κοντά ὁ ἓνας στὸν ἄλλο. Τὸ ἄλλο πρωὶ αἰσθάνθηκα ἓνα μούδιασμα σὲ ὅλα μου τὰ μέλη, εἶχα τελείως

χάσει τις δυνάμεις μου, ήθελα νά παρακαλέσω τήν άδερφή μου νά μου δώση κάτι νά φάω, αλλά τί βλέπω;.....

Είχε κάνει σαν τούς άλλους. Μπαίνοντας λοιπόν μέσα στή θήκη μου, έπεσα σ'ένα βαθύ ύπνο. Δεν ξέρω πόσο καιρό έμεινα σ'αυτή τήν κατάσταση, αλλά ξυπνώντας ένοιωσα μιá γλυκιá ζέστη νά με τριγυρίζη άπό όλες τις μεριές· έπειτα με έπιασε μιá ζωηρή έπιθυμία νά βγώ άπό τή θήκη μου.

Ό ήλιος ήταν λαμπερός και ζεστός· άφησα τó σπίτι μου. Δεν ξέρω γιατί είχα όρεξη νά κολυμπήσω άνάσκελα· ήμουν σ'αυτή τή θέση άπό λίγη ώρα, όταν άκουσα νά με φωνάζουν· κοίταξα άπό κείνη τή μεριά και τί είδα;.....

“Ένα κουνούπι καθισμένο έπάνω σ' ένα κομμάτι ξύλο κολυμπούσε πάνω στό νερό.

καθισμένο άπάνω σ' ένα κομμάτι ξύλο πού κολυμπούσε πάνω στό νερό.

—“Έλα δώ, μου έλεγε, είμαι ή άδερφούλα σου· έλα, μή φοβάσαι τίποτε, προσπάθησε νά έρθης κοντά μου και νά άνεβής εκεί άπάνω.

—Δέν ήταν εύκολο πρῶμα, γιατί τó κύμα δέ μάφηνε μιá στιγμή στήν ίδια θέση.

Έπί τέλους ύστερα άπό πολλές προσπάθειες, βρέθηκα κοντά στην άδερφή μου. Αυτή με κοίταζε με ένα ύφος πονηρό και άπορούσα άν ήταν άληθινά άπό τήν οικογένειά μας, γιατί δέ μου έμοιαζε διόλου: είχε τέσσερες ώραίες φτερούγες σταχτιές και στό κεφάλι δυό μεγάλες κεραίες.

—Τώρα, μοῦ εἶπε, ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς κουνούπι, μείνε μιὰ στιγμή ἤσυχο.

Ἦμουν ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ πρὸ λίγης ὥρας, ὅταν αἰσθάνθηκα τὸ δέρμα μου νὰ φουσκώνῃ, ἔπειτα κράκ! σχίστηκε καὶ βγήκα μὲ χίλιες προφυλάξεις, γιατί τὸ κομμάτι τὸ ξύλο χόρευε πάντα ἐπάνω στὸ κῦμα καὶ ἡ παραμικρὴ κίνηση μπορούσε νὰ τὸ κάνῃ νὰ ἀναποδογυρίσῃ καὶ νὰ βραχοῦν οἱ φτεροῦγες μου. Αὐτὸ θὰ ἦταν γιὰ μένα τὸ μεγαλύτερο δυστύχημα. Τέλος ἦμουν κουνούπι καὶ ἔμοιαζα σὲ ὅλα μὲ τὴν ἀδερφοῦλα μου.

—Ἡ ἱστορία σου εἶναι ἀλήθεια περιέργη, εἶπε ἡ ἀράχνη, ἀλλὰ πές μου σὲ παρακαλῶ τί ἔκανες τὴν ἀδερφή σου;

—Δὲν ξέρω ποῦ εἶναι, ξαναεἶπε τὸ κουνούπι· μεγαλώσαμε στὴν εἴσοδο τοῦ γεφυριοῦ· θέλησε νὰ ἀκολουθήσῃ ἓνα μεγάλο ἄλογο καὶ ἐπειδὴ ἔμένα αὐτὸ δὲ μοῦ ἄρεσε διόλου, χωριστήκαμε.

Τὸ κουνούπι μιλοῦσε ἀκόμη, ὅταν ἓνα χελιδόνι ποῦ ἔψαχνε στὸ φανάρι νὰ βρῆ τροφὴ ἄρπαξε καὶ κουβαλοῦσε γατζωμένα στὰ πόδια του, τὸ πανί, τὸ κουνούπι καὶ τὴν ἀράχνη. Ἡ ἀράχνη ἔπεσε πάνω σὲ μιὰ καπνοδόχη· τὸ ἄλλο πρῶτὸ εἶδαν ἐκεῖ μερικοὶ ἓνα ἐξαιρετὸ πανί. Ἀλλὰ ἐκεῖ ψηλὰ τὰ κουνούπια εἶναι σπανιώτερα παρὰ κοντὰ στὰ φανάρια καὶ ἡ ἀράχνη πρέπει νὰ περιμένῃ συχνὰ πολὺν καιρὸ τὸ πρόγευμά της.

Τὸ κουνούπι ἐξακολούθησε ἀκόμη μερικὲς στιγμὲς τὸ ταξίδι του στὸν ἀέρα, πάντα περιτυλιγμένο στὸ πανί, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους κατῶρθωσε νὰ γλιτώσῃ καὶ πάει τώρα νὰ συναντήσῃ τοὺς πολλοὺς συγγενεῖς του καὶ φίλους. Διασκέδασαν μαζί τις τελευταῖες ὥρες τῆς μικρῆς του ζωῆς καὶ ἐξακολούθησαν ἀκόμη τοὺς χαρούμενους χοροὺς γύρω στὰ φανάρια καὶ τοὺς διαβάτες.

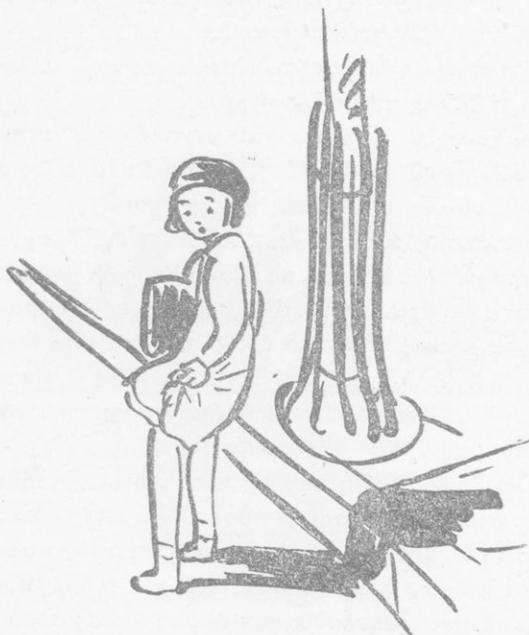
11. ΤΟ ΣΚΙΣΜΕΝΟ ΦΟΡΕΜΑ.

Ἡ Λουκία γυρίζει ἀπὸ τὸ σχολεῖο· πόσο λυπημένη καὶ στενωχωρημένη φαίνεται σήμερα! Ἦταν ἄταχτη;

—“Οχι! άπεναντίας ή δασκάλα της ήταν πολύ εύχαριστημένη μαζί της, αλλά νά τί συνέβη:

Ή Λουκία έσκισε τὸ φόρεμά της βγαίνοντας ἀπὸ τὸ θρανίο.

Τί μεγάλη τρύπα! Μὰ δὲ διορθώνεται τὸ σκίσιμο; Ναί, πρέπει ὅμως νὰ τὸ κάμη μόνη της· ή φτωχή μητέρα της, πὸν εἶναι πλύστρα, εἶναι πολὺ κουρασμένη, ὅταν γυρίζη στὸ σπίτι, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάμη καμιά δουλειά.

Ή Λουκία έσκισε τὸ φόρεμά της βγαίνοντας ἀπὸ τὸ θρανίο.

Λέγοντας αὐτό, γδύνεται, σκεπάζει τοὺς ὤμους της μὲ ἓνα μικρὸ σάλι καὶ ἀρχίζει τὴ δουλειά μὲ τόση προσοχή, πὸν δὲν ἄκουσε τὴ μητέρα της νὰ μπαίνει στὸ σπίτι.

—Μὰ τί συνέβη; εἶπε ή μητέρα πλησιάζοντας τὴ μικρή της κόρη· μοῦ φαίνεται πὸς μπαλώνεις τὸ φόρεμά σου. Τὸ έσκισες;

Ή Λουκία λοιπὸν ἀποφάσισε ἀμέσως νὰ τὸ μπαλώση μόνη της· κάνει πρῶτα τίς δουλειές της· ἔπειτα ἀνάβει τὴ λάμπα, γιατί εἶναι πιά νύχτα καὶ πηγαίνει νὰ βρῆ μία κάσα ὅπου μέσα κρύβει ή μητέρα της τὰ μπαλώματα.

—Νά ἓνα, πὸν μοῦ φαίνεται πὸς εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο μπλὲ πὸν ἔχει τὸ φόρεμά μου, λέει τραβώντας ἓνα μεγάλο κομμάτι· πηγαίνω ἀμέσως νὰ τὸ μπαλώσω.

αυτό θα είναι μεγάλο δυστύχημα για μās, γιατί δέν έχεις άλλο και δέν έχομε πιά κανένα κομμάτι μπλέ.

—Εύτυχώς, μητέρα, βρήκα ένα κομμάτι όμοιο, είπε ή Λουκία δείχνοντας τὸ μπαλωμένο φόρεμά της στὴ μητέρα της.

—Περίεργο! λέει ή μητέρα, νόμιζα ότι δέν είχε πιά άλλο·άλλά μού φαίνεται πώς ξέρεις πολύ καλά νά μπαλώνης και πρέπει

—“Ω! μαμά! φωνάζει κλαίοντας, έλα νά δής!.....

νά είσαι εύτυχισμένη, πού μπορείς νά κάνης τὴ δουλειά αὐτὴ μόνη σου.

—Ἀλήθεια, είπε ή Λουκία, αὐτό μού κάνει μεγάλη εύχαρίστηση.

Ἐκείνη τὴ βραδιά πλάγιασε με έξαιρετική εύχαρίστηση, μιὰ

γιατί βρήκε τὸ ὁμοιο μπάλωμα καὶ μιὰ γιατί ἔκανε μόνη της τὴ δουλειά της.

Τὸ πρωὶ ἡ Λουκία ντύνεται, κοιτάζει τὸ φόρεμά της καὶ πλησιάζει στὸ παράθυρο γιὰ νὰ τὸ δῆ πιὸ καλά.

—“ὦ! μαμὰ! φωνάζει κλαίοντας, ἔλα νὰ δῆς! ”Εβαλα ἓνα μπάλωμα πράσινο στὸ μπλέ μου φόρεμα. Τί νὰ κάμω τώρα; Μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ πάω στὸ σχολεῖο μ’αὐτὸ τὸ φόρεμα!

—Πράσινο μπάλωμα! εἶπε ἡ μητέρα, εἶναι δυνατὸ; Τί στενοχώρια! Δὲ συλλογιστήκαμε πὼς πολλὲς φορὲς στὸ φῶς τῆς λάμπας, τὸ μπλέ φαίνεται πράσινο καὶ τὸ πράσινο μπλέ. Δὲν μπορεῖς ὅμως νὰ χάσης τὸ σχολεῖό σου γι’αὐτό, ἴσως ἡ ποδιά σου νὰ κρύβη τὸ μπάλωμα.

Ἡ Λουκία φορεῖ τὸ φόρεμά της καὶ τὴν ποδιά της, ἀλλὰ εἶναι πολὺ μικρὴ ἡ ποδιά καὶ τὸ μπάλωμα φαίνεται.

—Ἐχω μιὰ ἰδέα, εἶπε ἡ Λουκία, θὰ κρατήσω τὴ σάκα μου λίγο πρὸς τὰ πίσω καὶ νομίζω πὼς δὲ θὰ δοῦν διόλου τὸ μπάλωμα ἡ δασκάλισσά μου καὶ οἱ συμμαθήτριές μου.

Ἡ Λουκία ἔφυγε γιὰ τὸ σχολεῖο· πρόσεχε ὅμως τόσο πολὺ ὅλη τὴν ἡμέρα ποὺ κανένας δὲν εἶδε τὸ μπάλωμα.

Ἄλλὰ τὴν ὥρα ποὺ σκόλασαν τὸ λησμόνησε ὅπως διόλου: ἔβαλε τὴ σάκα της σὲ μιὰν ἄκρη τῆς αὐλῆς καὶ πῆγε μιὰ στιγμή νὰ παίξει μὲ τὶς συμμαθήτριές της. Δὲν ἔπαιξε πολλὴ ὥρα, γιατί εἶδε ὅτι δυὸ μικρὰ κορίτσια τὴν κοίταζαν καὶ γελοῦσαν· θυμήθηκε ἀμέσως τὸ φόρεμά της κι ἔγινε κατακόκκινη· δυὸ χοντρά δάκρυα ἔτρεξαν στὰ μάγουλά της, πῆρε τὴ σάκα της κι ἔφυγε.

Ἡ Ἑλένη, ἡ μιὰ ἀπὸ τὰ κοριτσάκια, ποὺ γέλασαν γιὰ τὸ φόρεμα τῆς Λουκίας, δὲ φαίνεται πολὺ εὐχαριστημένη σήμερα, ποὺ γύρισε ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ ἡ μανούλα της δὲν τὴν ἀκούει νὰ τραγουδῇ, ὅπως συνήθιζε, ἅμα ἀνέβαινε τὴ σκάλα.

Ἡ Ἑλένη συλλογίζεται πάντα τὴ Λουκία, ποὺ τὴν εἶδε νὰ φεύγει τόσο λυπημένη.

—'Εγώ είμαι η αίτια, λέει με τὸ νοῦ της· λυπᾶμαι πολὺ γιατί γέλασα. Μὰ γιατί κι αὐτὴ ἔβαλε ἓνα μπάλωμα πράσινο σ'ἓνα φόρεμα μπλέ;

—'Αλήθεια εἶναι πολὺ ἀστεῖο!

'Η Ἐλένη παίρνει τὴν κούκλα της, γιὰ νὰ διασκεδάση, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ· τὸ λυπημένο πρόσωπο τῆς Λουκίας παρουσιάζεται πάντα μπρὸς στὰ μάτια της.

—Δίχως ἄλλο ἢ Λουκία δὲν εἶχε κανένα κομμάτι με τὸ ἴδιο χρῶμα τοῦ φορέματός της, συλλογιζόταν, ἂν εἶχα ἓνα, θὰ τῆς τὸ ἔδινα.

Ψάχνει σ'ὅλο τὸ σπίτι, ζητᾶ ἀπὸ τὴ μητέρα της, ἀλλὰ τοῦ κάκου! Μόνο ἡ κούκλα της ἔχει ἔχει ἓνα μπλέ φόρεμα. Τὴν παίρνει λοιπὸν στὴν ἀγκαλιά της, τὴν κοιτάζει, καὶ φαίνεται νὰ συλλογίζεται βαθιὰ κάτι.

—'Αγαπητὴ μου Λίνα, τῆς λέει ἔξαφνα, ξέρω τί καλὴ καρδιά ἔχεις. Γι'αὐτὸ θὰ σοῦ κάμω μιὰ πρόταση: Θυμᾶσαι τὴ μικρὴ Λουκία ποὺ εἶδες μιὰ μέρα ἐδῶ; πιστεύεις πὼς ἔβαλε ἓνα μπάλωμα πράσινο στὸ μπλέ της φόρεμα; Δὲ θὰ μπορῆς νὰ φαντασθῆς τί ἄσχημο ποὺ εἶναι καὶ εἶμαι βέβαιη ὅτι δὲ θὰ ἤθελες νὰ φορέση ἢ Λουκία ἓνα φόρεμα ἔτσι μπαλωμένο· βέβαια δὲν ἔχει ἄλλο κομμάτι μπλέ. Βρίσκω ὅμως πὼς τὸ φόρεμά σου ἔχει ἀκριβῶς τὸ ἴδιο χρῶμα με τὸ δικό της· θὰ ἤθελες νὰ τῆς τὸ δώσωμε γιὰ ν' ἀλλάξη τὸ μπάλωμα; Ζέρω καλὰ πὼς δὲν ἔχεις ἄλλο φόρεμα γιὰ τὸ χειμῶνα· ἀλλὰ ἐδῶ κάνει ζέστη· δὲ νομίζεις πὼς με τὸ καλοκαιρινό σου φόρεμα καὶ τὸ κόκκινο μάλλινο σαλάκι σου, θὰ ἦσουν ἀκόμη μιὰ πολὺ εὐτυχισμένη κούκλα;

'Η Λίνα κοίταξε τὴν κυρία της, ὅπως πάντα, με ἓνα ὠραῖο χαμόγελο.

'Η Ἐλένη ἔνοιωσε πὼς ἡ κούκλα της εἶχε τὴ διάθεση νὰ τῆς δώσει τὸ φόρεμά της γιὰ τὸ μπάλωμα τῆς Λουκίας.

Τῆς ἔβγαλε λοιπὸν τὸ φόρεμα, χώρισε τὴ μπλούζα ἀπὸ τὴ φούστα καὶ ἔτρεξε στῆς Λουκίας νὰ τῆς δώσει τὴ φούστα.

Ἡ πόρτα ἦταν μισάνοιχτη, ὅταν ἔφτασε ἐκεῖ.

Ἡ Ἐλένη στάθηκε μιὰ στιγμή πρὶν μπῆ μέσα καὶ ἄκουσε τὴ Λουκία νὰ λέη στὴ μητέρα της:

—Ἀχ! μητέρα! μοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ ξαναπάω στὸ σχολεῖο μεῦ αὐτὸ τὸ φόρεμα.

Τῆς ἔβγαλε λοιπὸν τὸ φόρεμά της.

—Ναί! θὰ μπορέσης νὰ ξαναπᾶς, εἶπε ἡ Ἐλένη ἀνοίγοντας βιαστικὰ τὴν πόρτα στάσου, νὰ ἔνα κομμάτι γιὰ νὰ τὸ μπαλώσης. Εἶμαι πολὺ στενοχωρημένη, πού σ'ἐλύπησα.

—Θέλεις νὰ μοῦ τὸ συχωρέσης;

Λένε ὅτι ἡ Λουκία εὐχαριστήθηκε τόσο πολὺ, ὅταν εἶδε τὸ μπλὲ μπάλωμα, πού βέβαια λησμό-

νησε ὀλότελα τὴ λύπη της· ἔβαλε τὸ νέο κομμάτι στὸ φόρεμά της καὶ τὴν ἄλλη μέρα πῆγε χαρούμενη στὸ σχολεῖο.

Κι ἡ Ἐλένη καταχαρούμενη ξαναγουρίζε στὴν κούκλα της καὶ τὴ βρίσκει νὰ χαμογελᾷ ὅπως πάντα.

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα τὰ δυὸ μικρὰ κορίτσια ἡ Ἐλένη καὶ ἡ Λουκία ἔγιναν ἀχώριστες φίλες.

12. Ο ΓΕΡΟ ΕΛΑΤΟΣ.

Στοὺς πρόποδες ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ ζοῦσε ἕνας γέρο ἔλατος. Ἦταν τόσο γέρος, τόσο γέρος, πού εἶχε χάσει ὀλότελα τὴ μνήμη του καὶ ἀπὸ πολὺν καιρὸ τώρα εἶχε ξεχάσει πόσων χρονῶν ἦταν.

Μὲ ὄλα του τὰ γεράματα κρατιόταν ἀκόμη πολὺ ἴσιος καὶ

βάσταγε όλο τὸ χρόνο τις πράσινες βελονίτσες του, ὅπως κάνουν ὅλα τὰ δέντρα τῆς μεγάλης οἰκογένειας τῶν ἐλάτων.

“Όταν τὸ χειμῶνα ὁ δυνατὸς γέρος ἔβλεπε στὰ πόδια τοῦ βουνοῦ ἓνα δάσος ἀπὸ βαλανιδιές μαδημένες ὀλότελα ἀπὸ τὰ φύλλα τους, συλλογιζόταν πὼς βέβαια οἱ ἔλατοι εἶναι ἀπὸ καλύτερο σόϊ.

“Όλοι οἱ φίλοι του, πού εἶχαν γεννηθῆ τὴν ἴδια ἐποχὴ μ’ αὐτόν, εἶχαν πεθάνει ἀπὸ καιρὸ· ἐκεῖνος μόνο ζοῦσε ἀκόμη περιτριγυρισμένος ἀπὸ μιὰ μεγάλη οἰκογένεια, γιατί σχεδὸν ὅλα τὰ ἔλατα τοῦ δάσους ἦταν παιδιά του.

Σ’ ὅλη του τὴ ζωὴ γεννοῦσε κάθε χρόνο πολλὰ κουκουάρια. Τὰ κουκουάρια τοῦ ἔλατου εἶναι οἱ κούνιες, πού μέσα τους οἱ ἔλατοι βάζουν τὰ παιδιά τους· πίσω ἀπὸ κάθε σκέπασ-

μα τοῦ κουκουναριοῦ εἶναι βαλμένο ἓνα μικρὸ παιδί τοῦ ἔλατου. Κάθε παιδί γεννιέται μ’ ἓνα μικρὸ φτερούγι καὶ μόλις μπορέσει νὰ βγῆ ἀπὸ τὴν κούνια του ἀποχαιρετᾷ τὸν πατέρα του καὶ πετᾷ μακριὰ ταξιδεύοντας στὸν ἀέρα.

“Ήταν τόσο γέρος! τόσο γέρος, πού.....

“Όταν πέση στή γῆ ὁ μικρὸς σπόρος, χώνεται μέσα καὶ βγαίνει κι ἀπὸ αὐτὸν ἕνας μικρὸς ἔλατος. Ἔτσι γεννιοῦνται ὅλοι οἱ ἔλατοι τοῦ βουνοῦ.

Ὁ γέρο ἔλατος περνοῦσε εὐτυχισμένα γερατιὰ ἀνάμεσα στὴν πράσινη οἰκογένειά του· εἶχε ὁμως ἰδιαίτερη στοργή γιὰ τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ ἐγγόνια του, ἕνα ἐλατάκι μὲ τρεῖς κλώνους πού μεγάλωνε στὰ πόδια του. Μὲ πόση εὐχαρίστηση τὸ ἔβλεπε νὰ μεγαλώνη καὶ νὰ βγάζη καινούργιους κλάδους. Τὸ καλοκαίρι τὸ προστάτευε ἀπὸ τίς καυτερὲς ἀχτίνες τοῦ ἡλίου καὶ τὸ χειμῶνα οἱ μακριοὶ του κλώνοι βαστοῦσαν τὸ χιόνι πού ἐπεφτε πολὺ βαριά ἐπάνω στοῦ μικροῦ ἔλατο. Τοῦ διηγόταν τὴν ἱστορία τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας τῶν κορακιῶν, δηλαδή πού ἔρχονταν στὴν κορφή τῶν ἐλάτων νὰ φωνάζουν πολὺ δυνατὰ γιὰ τὰ συμφέροντα τῆς οἰκογένειάς τους.

Ἐπίσης τὴν ἱστορία ἑνὸς μικροῦ λύκου, πού εἶχε παρακούσει τὴ μητέρα του καὶ χάθηκε μέσα στοῦ δάσος, καὶ τὴν ἱστορία μιᾶς γριᾶς ἀρκούδας, πού εἶχε σπάσει τὸ πόδι πέφτοντας σὲ μιὰ χαράδρα.

Τὸ ἐλατάκι ἦταν περίεργο σὰν ὅλα τὰ παιδιὰ τῆς ἡλικίας του κι ἔτσι δὲν ἔπαυε νὰ ρωτᾷ.

—Παπού, εἶπε μιὰ μέρα, τί ἀπέγινε ὁ πατέρας μου, ἐκεῖνος πού οἱ ξυλοκόποι ἔκοψαν τὸν τελευταῖο χειμῶνα;

—Δὲν ξέρω, παιδί μου, ἀπάντησε ὁ παπούς· ἦταν τόσο ὀμορφος καὶ τόσο ἴσιος! Θαρρῶ πῶς ὁ κορμὸς του θὰ ἔγινε τὸ κατάρτι κανενὸς βαποριοῦ.

—Καὶ τὰ κλαδιά του; ρώτησε τὸ ἐλατάκι.

—Θὰ ἔκαμαν ἀπ’αὐτὰ πιστεύω σκουπόξυλα ἢ χέρια γιὰ ξύστρες.

—Ἀλήθεια! εἶπε τὸ ἐλατάκι· θὰ γίνω κι ἐγὼ ἕνα κατάρτι τοῦ βαποριοῦ ἢ σκουπόξυλο;

—Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἡλικία, πού θὰ φτάσης, ἀπάντησε ὁ γέρο ἔλατος· ἂν πεθάνης νέος, θὰ γίνης βέβαια ἕνα παλούκι

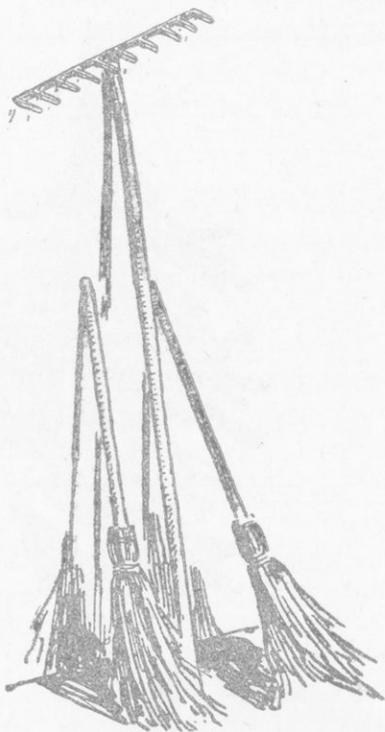
πού ἐπάνω του θά βάλουν νά σκαρφαλώσουν τὰ φασόλια. Ποιὸς ξέρει; Ἴσως πάλι νά κάνουν ἀπὸ σένα καμιὰ φούρκα γιὰ τ'ἀμπέλια.

Τὸ μικρὸ ἔλατο συλλογίζοταν πολὺ γι αὐτὰ πού τοῦ ἔλεγε ὁ παπούς του· ἐπιθυμοῦσε πολὺ νά μεγαλώση, ἀλλ'ὄταν συλλογίζοταν ὅτι θά πεθάνη καὶ θά γίνη παλούκι, λυπόταν πολὺ.

Κάποιο ἀπόγευμα τοῦ Δεκέμβρη ἓνας ξυλοκόπος περνώνας ἀπὸ κεῖ στάθηκε κοντὰ στὸ μεγάλο ἔλατο.

—ὦ! εἶπε, τί ὠραῖο δέντρο· ἀλλὰ νά ἓνα μικρὸ ἔλατάκι πού θά κάμη τὴ δουλειά μας. Ὁ κύριος Τηλέμαχος μὲ παρεκάλεσε νά τοῦ φέρω ἓνα γιὰ τὰ Χριστούγεννα· δὲν εἶναι ἄλλο ὠραιότερο ἐδῶ σαυτό τὸ μέρος· εἶναι κρῖμα νά τὸ κόψω· θά προσπαθῆσω νά τὸ ξερριζώσω· ὁ κύριος Τηλέμαχος θά μπορέση νά τὸ φυτέψῃ κατόπι στὸ λιβάδι του.

Λέγοντας αὐτὰ ὁ ξυλοκόπος ἄρχισε νά σκάβῃ μὲ τὸ σκεπάρνι του γύρω ἀπὸ τὸ ἔλατάκι· τοῦ ἔκοψε μάλιστα χωρὶς νά τὸ θέλῃ πολλὰς ρίζες, ἔπειτα τὸ ξερρίζωσε ὀλότελα, τὸ ἔβαλε στους ὤμους του καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ βουνό. Ὅλη αὐτὴ ἡ δουλειὰ ἔγινε τόσο γρήγορα, πού τὸ ἔλατάκι δὲν εἶχε οὔτε τὸν καιρὸ νά ἀπο-

Θά ἔκαμαν ἀπὸ αὐτὰ πιστεύω σκουπό-
ξυλα ἢ χέρια γιὰ σκουῖτες.

χαιρετίση τὸν παπού του· ἔνοιωσε τόσο δυνατούς πόνους στὶς ρίζες πὺ λυποθύμησε.

Ὅταν ἦρθε στὸν ἑαυτό του, βρέθηκε φυτεμένο σὲ μιὰ κάσα γεμάτη χῶμα καὶ βαλμένο στὴ μέση ἑνὸς σαλονιοῦ· ἕνας κύριος τὸ πότιζε· αὐτὸ τὸ δρόσιμα τὸ ἔκαμε νὰ συνέλθη γρήγορα.

Τὸ βράδυ ἄναψαν τὰ κεριά.

Πολλές κυρίες μπήκαν μέσα στὸ δωμάτιο καὶ κόλλησαν μικρὰ κεριά ἐπάνω σὲ ὅλους τοὺς κλάδους τοῦ ἔλατου.

—Τί περίεργο πράμα, ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του τὸ ἑλατάκι, ὁ παπούς μου εἶχε πῆ πὼς θὰ κάνω κουκουνάρια, ὅταν μεγαλώσω, ἀλλὰ δὲ μοῦ εἶπε ποτὲ γιὰ τὰ κεριά αὐτά!

Φαντάζεστε πόσο ἀπόρησε ἅμα κρέμασαν στὰ κλαδιά του μῆλα, χρυσωμένα καρύδια, μπομπόνια ὄλων τῶν ειδῶν! Κρέμασαν μάλιστα ἐκεῖ καὶ ἓνα караγκιόζη, πού ἔκανε ἓνα τέτοιο μορφασμό, ὥστε τὸ ἑλατάκι ἀνατρίχιασε ὡς τὴν ἄκρη τῶν βελονῶν του.

Τὸ βράδυ ἀναψαν τὰ κεριά καὶ ἓνα κοπάδι ἀπὸ χαρούμενα παιδιὰ ἦρθαν νὰ τὸ θαυμάσουν καὶ νὰ διασκεδάσουν γύρω του.

Τὸ ἑλατάκι ἦταν ἀλήθεια πολὺ ὁμορφο· ἐπιθυμοῦσε νὰ μποροῦσε νὰ δείξη τὴν ὁμορφιά του καὶ στοὺς μεγάλους ἀδερφούς του τοῦ δάσους.

—“ὦ! συλλογιζόταν, θὰ ἦμουν πολὺ εὐχαριστημένο, ἂν ἡ μητέρα μου ἦταν ἐδῶ καὶ ἂν ἡ ἄκρη τῆς μεγάλης ρίζας μου δὲ μὲ πονοῦσε τόσο! Ἄλλὰ τί βλέπω; Τὰ κεριά αὐτὰ γίνονται κάθε στιγμή πιὸ μικρά· νὰ ἓνα πού σβήνει· μοῦ παίρνουν ἓνα μῆλο! ἔπειτα ἓνα καρύδι! Δυστυχία! τὰ παιδιὰ μοῦ μαδοῦν ὅτι, ἔχω ἐπάνω μου· ἔγινα σκοτεινὸ καὶ ὄλος ὁ κόσμος φεύγει! Πόσο λυποῦμαι! Νὰ με πού ξανάγινε ἑλατάκι τοῦ βουνοῦ! μόνο τὸ φεγγάρι μὲ φωτίζει ἀκόμη.

—ὦραῖο φεγγάρι! πές μου δὲ νομίζεις πῶς αὔριο θὰ γίνω πάλι ὁμορφο καὶ λαμπερὸ σὰν σήμερα;

Τὸ φεγγάρι δὲν ἀπάντησε, ἀλλὰ τὴν ἄλλη μέρα καὶ πολὺν καιρὸ ἀκόμη, ἐφώτιζε τὸ μικρὸ ἑλατο πού τὸ εἶχαν βάλει μὲ τὴν κάσα κοντὰ στὴν πόρτα τοῦ κήπου.

Ἐκεῖ ἔζησε εὐτυχισμένο πολλὰ χρόνια, περιμένοντας πάντα νὰ ξανάρθουν τὰ Χριστοῦγεννα, γιατί σαυτὴ τὴν ἐποχὴ τὸ ἔβραζαν στὸ σαλόνι καὶ ξαναγινόταν δέντρο Χριστοῦγεννιάτικο.

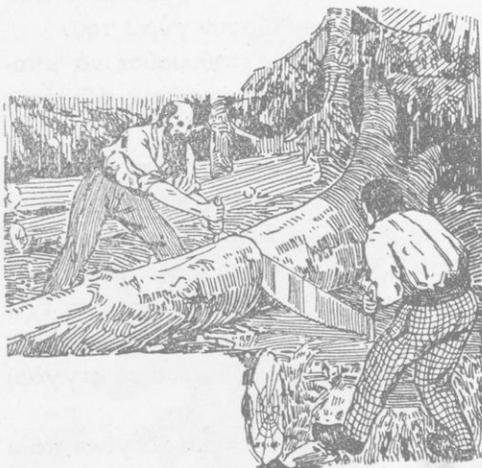
Ἄλλὰ ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό του νὰ ψηλώνη καὶ νὰ χοντραίνη, οἱ ρίζες του βρέθηκαν σὲ λίγο πολὺ στενοχωρημένες στὴν κάσα, πρᾶμα πού τοῦ ἔφερε ἀληθινὸ μαρασμό· ὁ κύριός του, νοιώθοντας τὴν αἰτία, τὸ φύτεψε στὸ μέσο τοῦ λιβαδιοῦ.

Ἐκεῖ πρόκοψε πολὺ, μεγάλωσε, ἔβγαλε κανούργιους κλάδους

Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ φίλοι τους Ἔκδ. 4.

καί κάθε μέρα προσπαθοῦσε ὄλο καί πιό πολὺ νὰ μοιάσῃ τοῦ παποῦ του.

Ὁ γέρο ἔλατος τοῦ βουνοῦ λυπήθηκε τόσο πολὺ ἀπὸ τὸ χάσιμο τοῦ ἀγαπημένου του ἐγγονοῦ, ποὺ ἀρρώστησε· ἔχασε τὴν ὄρεξή του· πολλές ἀπὸ τὶς βελονίσσες του κιτρίνισαν καί ἔπεσαν στὴ γῆ· οἱ δυνάμεις του τὸν ἀφῆκαν. Καί μιά νύχτα, ποὺ πέρασε

Οἱ ξυλοκόποι ἔκοψαν τὰ κλαδιά του.

ἀπὸ τὸ βουνὸ μιὰ μεγάλη μπόρα, ξερριζώθηκε καί ἀναποδογυρίστηκε.

Οἱ ξυλοκόποι ἔκοψαν τὰ κλαδιά του καί τὸ ὠραῖο δέντρο σύρθηκε στὴν ἄκρη τοῦ βουνοῦ. Ὅλα τὰ ἔλατα τοῦ δάσους ἔκλαψαν ἰτὸν καλὸ γέρο παπού τους καί γιὰ πολλές μέρες χοντρά δάκρυα ἀπὸ ρετσίνοι ἔτρεξαν σ' ὄλο τὸ μάκρος τοῦ κορμιοῦ τους καί τῶν κλάδων.

Τὸ γέρο ἔλατο τὸν πῆγαν σ' ἓνα πριονιστήρι καί μὲ τὰ ξύλα του ἔκαμαν πολλές ὠραίες σανίδες· αὐτὲς τὶς ἀγόρασε ἓνας ἐπιπλοποιός, μεγάλος καταστηματοῦχος, ποὺ ὅλη τὴν ἡμέρα δούλευε μὲ τὴν πλάνη, τὸ σφυρὶ καί τὸ πριόνι· ἔτσι λοιπὸν ἔκαμαν τὸ γέρο ἔλατο τραπέζια, θρανία, κρεβάτια, ντουλάπια, κομοδίνα, κάσες, πόρτες κλπ.

Νά, λοιπὸν, τί ἀπόγινε ὁ γέρο ἔλατος τοῦ βουνοῦ.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΕΝΤΡΟ.

Σάν τή νύφη στολισμένο,
φουντωτό, καμαρωτό,
νά! τὸ δέντρο, φωτισμένο
στὸ σαλόνι τ'άνοιχτό.

Μᾶς θυμίζει τὰηδονάκια
τ'άνθη, τὴν καλοκαιριά
ποῦ πετοῦν σὰ λουλουδάκια
τ'άναμμένα του κεριά.

Τί παράξεν'οί καρποί του·
μ'όλομέταξη κλωστή
ἀπ'τὰ φύλλ'ἀπ'τὴν κορφή του,
δὲς πῶς γέρνουν κρεμαστοί.

Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τ'εἶν'τὰ δῶρα
ποῦχει ὀλόκληρη φουρνιά,
τί μᾶς φέρνει ἢ καλὴ ὥρα
κι ἢ χρυσῆ πρωτοχρονιά.

Νάτα! ἐκεῖ μικρὰ μεγάλα
φροῦτα, κοῦκλες καὶ κουτιά,
ἄλλα ξέσκεπα καὶ ἄλλα
τυλιγμένα σὲ χαρτιά.

Πῶς μ'ἄρέσει ἄχ! πῶς μ'ἄρέσει
μᾶνα μου! ἢ καλὴ βραδυά·
γιὰ νὰ ἰδῶ τί θὰ μοῦ πέσει
ἀπ'τὰ πλούσια κλαδιά.

13. ΚΟΤΕΣ ΚΑΙ ΠΑΠΙΕΣ.

Ὁ ἥλιος μόλις πρόβαλε· οἱ πρῶτες του ἀχτίνες περνοῦν ἀνάμεσα στὸ μικρὸ παράθυρο τοῦ κοτετσιοῦ.

Οἱ κότες κοιμοῦνται ἀκόμη· φαίνονται ὅλες κουρνιασμένες μὲ τὸ ἓνα πόδι σηκωμένο καὶ ἔχουν τὸ κεφάλι χλωμένο κάτω ἀπὸ τὴν πτεροῦγα τους. Ἄλλ' ὁ κόκορας ξυπνᾷ, τινάζει τὶς πτεροῦγες του καὶ κοιτάζει γύρω του· ὅλα εἶναι ἤσυχα.

Κι κι ρί κου!

—Στάσου, λέει, ὁ ἥλιος πιά βγήκε· κοιμήθηκα πολλή ὥρα σήμερα! Κι κι ρίκου!

Σ'αὐτὴ τὴ φωνὴ οἱ κότες βγάζουν γοργὰ τὸ κεφάλι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν πτεροῦγα τους, τινάζονται, κάνουν τὴν τουαλέτα τους καὶ κακαρίζουν κοιτάζοντας δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

—Ἄ! ἀγαπητὴ μου, εἶπε ἡ μιὰ ἀπ'αὐτὲς στὴ γειτόνισσά της, εἶδα ἀπόψε ἓνα ὠραῖο ὄνειρο! Φαντάσου ὅτι εἶδα πὼς ἔβρεχε σπόρους κριθάρι, τόσο πολὺ, πού εἶχε σκεπάσει τὴν αὐλὴ μας· ποτὲ δὲν εἶχα ἔτσι μπαλωθῆ.

—Κι ἐγώ, λέει μιὰ ἄλλη, εἶδα ὅτι βρήκα ἓνα σκουλήκι τόσο μακρὺ τουλάχιστον σὰν τὴ μεγάλη σκάλα· σᾶς εἶχα τάχα ὅλες καλέσει νὰ ἔρθετε νὰ φᾶτε, ἀλλ'ὅταν θελήσαμε νὰ τὸ πιᾶσουμε, εἶχε χαθῆ.

—Τί ὠραῖα ὄνειρα! εἶπε μιὰ ὀμορφὴ πουλακίδα· ἐγώ ὁμως εἶμαι πολὺ χαρούμενη πού ξύπνησα, γιατί τὸ ὄνειρο πού ἔβλεπα

ἦταν τρομερό καὶ ἀκόμη δὲν ἦρθα στὰ καλά μου. Καταλαβαίνετε τί ταραχὴ πέρασα; Ἔβλεπα ὅτι ἡ μαγεύρισσα μὲ ἔψηνε στὴ σούβλα! Πότε-πότε μὲ ἔβρεχε μὲ ζουμί. Ἄ! μοῦ φαίνεται πὼς ἀκόμη γυρίζω στὴ σούβλα καὶ ψήνομαι!

—Στὴ σούβλα; εἶδαν ὅλες οἱ κότες. Ποῖός λοιπὸν σοῦ ἔβαλε αὐτὴ τὴν ἰδέα; Ἐσένα δὲ σὲ πειράζουν· εἶσαι ἀκόμη νέα καὶ γενναῖα ταχτικά ταυγά σου.

—Δὲν ξέρω, εἶπε ἡ πουλακίδα, ἀλλ' αὐτὸ μ' ἐλύπησε πάρα πολὺ.

—Τὰ ὄνειρα εἶναι ἀνοησίες, εἶπε μιὰ γριά κότα· ὅταν ἤμουσιν νέα, ὄνειρεύτηκα μιὰ φορὰ ὅτι εἶχα γεννήσει ἕνα αὐγὸ κόκκινο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο βγήκε ἕνα γατάκι, καὶ ὅπως αὐτὸ ποτὲ δὲν ἔγινε.

Αὐτὴ τὴ στιγμή ἦρθαν ν' ἀνοίξουν τὸ κοτέτσι καὶ ὅλες οἱ κότες ἔτρεξαν στὴν πόρτα.

Τσιμπάτε ὅλα τὰ σαλατικά καὶ τίς φρούλες.

—Περιμένετε, περιμένετε, εἶπε ὁ κόκορας, ἔχω κάτι νὰ σᾶς πῶ· γιατί χτὲς τὸ δειλινὸ μὲ στενοχωρήσατε πολὺ· κάνατε κάτι ποὺ ἔδειχνε πὼς δὲν εἶστε γνωστικές κότες. Πῶς παίρνετε, παρακαλῶ, τὸ θάρρος, καὶ πᾶτε σὲ ὅλους τοὺς κήπους τοῦ χωριοῦ; Λένε μάλιστα, ὅτι ἐκεῖ τσιμπάτε ὅλα τὰ σαλατικά καὶ τίς φρούλες! Καὶ καταδέχεστε νὰ σᾶς κυνηγᾷ ὁ ἕνας κι ὁ ἄλλος, γιὰ νὰ σᾶς διώχνη; Τί θὰ ποῦν γιὰ σᾶς; ὅτι εἶστε κότες κακοαναθρεμμένες καὶ θὰ ἔχουν δίκιο. Ἄν σᾶς ἔδωσα, κοτοῦλες μου, κανένα χτύπημα μὲ τὸ ράμφος μου καμιὰ φορὰ, τὸ ἀξίζετε! Προσέχετε ἄλλη φορὰ νὰ μὴν ἀναγκάζωμαι νὰ τρέχω νὰ σᾶς ζητῶ τόσο μακριά.

Σύ, Παρδαλή, εἶσαι πολὺ λαίμαργη· ἔμαθα ὅτι ἔφαγες ὅλους

τούς μπούρμπουλες, πού σου ἔδωσα νά μοιράσης μέ τίς ἀδερφές σου· εἶναι πολὺ ἄσχημο αὐτὸ πού κάνεις.

Καί σύ, Ἀσπρούλα, ποῦ γέννησες ταῦγά σου; ἐπάνω στοῦ σανὸ στή σιταποθήκη, δὲν εἶναι ἔτσι; Γιατί δὲν τὰ γεννοῦσες στοῦ κοτέτσι;

—Τὸ κάνω αὐτό, ἐπειδὴ ἡ νοικοκυρὰ μου παίρνει πάντοτε ταῦγά μου, ἀπάντησε ἡ Ἀσπρούλα.

—Αὐτὸ εἶναι φυσικό, εἶπε ὁ κόκορας· σέ βρίσκει πολὺ νέα γιὰ νὰ κλωσσήσης. Ποτὲ δὲ θὰ ἔχης τὴν ὑπομονή νὰ μείνης ἡσυχῆ εἴκοσι μέρες.

Τώρα αὐτὲς τίς τελευταῖες μέρες βρέθηκαν μερικὰ αὐγά ὄλωσ-διόλου μαλακά· ποιές ἀπὸ σᾶς λησμόνησαν νὰ φᾶνε μικρὰ πετραδάκια ἄσπρα ἀπὸ ἀσβέστη; Ζέρετε ὡστόσο, ὅτι ὁ ἀσβέστης χρειάζεται, γιὰ νὰ κάνη σκληρὸ τὸ τσῶφλι τῶν αὐγῶν σας.

Αὐτὴ τὴ στιγμή μιὰ κότα, πού γέννησε τὸ αὐγὸ της, τραγούδησε γιὰ νὰ μάθουν ὅλοι τὸ εὐχάριστο νέο, καὶ ὅλες οἱ ἄλλες τὴν βοηθοῦσαν μέ φωνές χαρᾶς· ἀκόμη καὶ ὁ κόκορας ἀνακάτωσε τὴ φωνή του μέ τίς φωνές τῶν συντρόφων του καὶ μισοτραγουδώντας καὶ μισοκακαρίζοντας, ὅλες τους βγῆκαν ἀπὸ τὸ κοτέτσι.

Μερικὲς κότες ἀνέβηκαν ἀμέσως σὲ μιὰ καπνοδόχη· ἐκεῖ ἔκαμαν ἓνα ἐξαίρετο γεῦμα μέ ἄσπρα σκουλήκια (κάτι σκουληκάκια, πού ἤθελαν μόνο μερικὲς μέρες ζεστὲς γιὰ νὰ γίνουν μῦγες).

Οἱ ἄλλες ἀκολούθησαν τὸν κόκορα· αὐτὸς τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὴ γῆ σκουλήκια πρασινωπά, πού τὰ βρῆκαν πολὺ ζουμερά.

Ἡ νοικοκυρὰ ἤρθε σὲ λίγο στὴν αὐλή· ὅλες οἱ κότες, ὅταν ἄκουσαν τὴ φωνή της, πού τοὺς ἦταν πολὺ γνωστή, ἔτρεξαν γρήγορα καὶ ἐτίμπησαν ὅσο μπορούσαν περισσότερες φουχτες ἀπὸ σπόρους πού τοὺς πετοῦσε.

Ὁ κόκορας ἤρθε τελευταῖος, γύρισε πολλὰς φορὲς τὸ κεφάλι

πρὸς ὅλες τὶς μεριὲς γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι ὅλες οἱ κότες ἔτρωγαν, ἔπειτα τσιμπούσε σπόρους κι αὐτὸς ὅπως οἱ ἄλλοι.

Σὲ λίγα λεπτὰ οἱ σπόροι χάθηκαν, γιατί οἱ κότες εἶχαν πολὺ καλὴ ὄρεξη· κατόπιν ὅλη ἡ οἰκογένεια πῆγε κατὰ τὴ μεριά πού ἦταν τὸ καλύβι τοῦ σκύλου πού φύλαγε τὸ σπίτι.

Αὐτὸ ὁ σκύλος ἦταν φίλος τους καὶ κάθε πρωὶ ἐδεχόταν τὴν ἐπίσκεψή τους.

—Λοιπὸν, Τοῦρκο, τί νέα ἔχουμε σήμερα; εἶπε ἡ Παρδαλή τσιμπώντας μὲ τὸ ράμφος της ὅ,τι ἦταν μέσα στὸ πιάτο τοῦ σκύλου.

Αὐτὸς ὁ σκύλος ἦταν φίλος τους.

—Ἐνα μυστικό, φίλοι μου, ἓνα μεγάλο μυστικό! εἶπε ὁ Τοῦρκος μὲ ὕφος πολὺ ἀδιάφορο.

—Ἀλήθεια! ἀλήθεια! εἶπαν ὅλες οἱ κότες μαζί. Τί εἶναι λοιπὸν;

—Λοιπὸν! ἔκανε ὁ Τοῦρκος, ἄκουσα νὰ λένε ὅτι σήμερα θὰ ἔφερναν δυό..... δὲν ξέρω τὸ ὄνομα, ἀλλὰ θὰ εἶναι ζῶα τῆς οἰκογένειάς σας, γιατί μιλοῦσαν γιὰ τὸ φτέρωμά τους.

—Τῆς οἰκογένειάς μας! εἶπε ἡ Παρδαλή· λοιπὸν θὰ εἶναι κότες· νὰ τὸ εὐχάριστο! Μᾶς δίνουν τώρα τόσο λίγους σπόρους καὶ θὰ ἔχωμε ἀκόμη πιὸ λίγους.

Σκουλήκια; δὲν ὑπάρχουν πιά ἀπὸ αὐτὰ στὸν κῆπο· ὁ καιρὸς εἶναι τόσο στεγνός, πού δὲ βρῆκα ἀρκετὰ σήμερα. Ἄν αὐτὰ τὰ πουλιὰ ἔρθουν ἐδῶ, εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ τοὺς κάνω μούτρα.

—Εἶσαι στενοχωρημένη, βέβαια, γιὰ νὰ μιλάς ἔτσι, εἶπε μιὰ γριά κότα· ὁ κόκορας θὰ σὲ μάλωσε. Ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστη-

μένη νά βλέπω νά ἔρχωνται ἐδῶ δύο νέοι σύνοικοι· εἶμαι βέβαιη ὅτι θά ἔχουν ὠραίες ἱστορίες νά μᾶς διηγηθοῦν. Κανένας δὲ διηγεῖται πιά νέα στό κοτέτσι καί ξέρετε πῶς στενοχωριόμαστε τὰ μεγάλα ἀπογέματα τοῦ καλοκαιριοῦ.

—Ἄν εἶναι κακοί; κακάρισε μιὰ κοτούλα· εἶπαν ὅτι ἔχουν ὠραῖο φτέρωμα. Ὅπως νά εἶναι τὸ λειρί τους, δὲν μπορεῖ νά εἶναι ὠραιότερο ἀπὸ τὸ δικό μου· ἢ μαμὰ μου εἶπε ὅτι εἶμαι ἡ ὠραιότερη κοτούλα τῆς αὐλῆς.

—Πάψτε λοιπόν, φλύαρες! εἶπε ὁ κόκορας, δίνοντας ἐδῶ κι ἐκεῖ χτυπιές μὲ τὸ ράμφος, μὲ κουράζετε μὲ τίς φλυαρίες σας· θά ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένος νά ἔβλεπα νά ἔρχωνται κότες πιὸ ἡσυχες ἀπὸ σᾶς.

Ἐπειτα ὁ κόκορας πῆγε μὲ σοβαρότητα πρὸς τὸ μέρος τοῦ λιβαδιοῦ, καί τὸν ἀκολούθησαν οἱ κότες πού κακάριζαν πάντα.

Σκάλισαν λίγη ὥρα γιὰ νά ξεσκεπάσουν σκουλήκια κρυμμένα στὴ γῆ, κατόπιν ἀμέσως πλάγιασαν κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη καρυδιά· ἐκεῖ πέρασαν τὸ δειλινό. Ἡ ὁμιλία γινόταν κάμπροση ὥρα ἀκόμη γιὰ τὰ ἄγνωστα πουλιά, ὅταν ἕνας ὑπηρέτης φέροντας ἕνα μεγάλο πανέρι, ἔφτασε στὴ αὐλή.

—Νά τα! νά τα! εἶπε ἡ Ἀσπρούλα τρέχοντας ὅσο μπορούσε γρηγορώτερα.

Ἀμέσως οἱ κότες τριγύρισαν τὸ πανέρι καί ὅταν τὸ ξεσκέπασαν, ὅλοι αὐτοὶ οἱ φτερωτοὶ κάτοικοι τῆς αὐλῆς ξαφνιάστηκαν πού εἶδαν μιὰ πάπια μὲ τὸν ἄντρα της, ἕναν ἐξαίρετο πάπιο.

—Ὁ πάπιος εἶναι πολὺ πιὸ ὁμορφος ἀπὸ τὴ γυναῖκα του, εἶπε μιὰ κοτούλα· κοιτᾶτε τὰ ὠραῖα χρώματα τοῦ κεφαλιοῦ του! εἶναι πράσινο, νομίζω, ἀλλὰ στὸν ἥλιο ἀλλάζει.

Ἡ πάπια δὲν ἔχει τίποτε ἐξαιρετικό· τὰ σταχτιά καί κοκκινωπὰ φτερά της δὲν εἶναι πιὸ ὁμορφα ἀπὸ τὰ δικά μας.

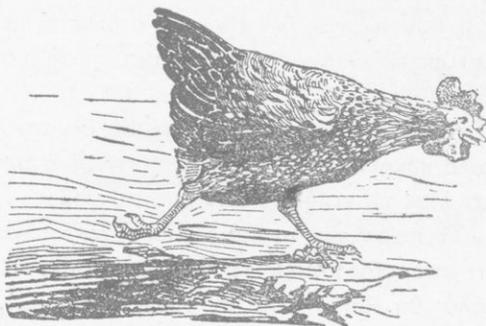
—Γιὰ ἰδέτε τί ἄσκημα περπατεῖ, φώναξαν μερικές κότες πλησιάζοντας στὰ δύο πουλιά.

Οἱ δύο πάπιοι ταράχτηκαν πού ἔβλεπαν αὐτὲς τίς ματιές τῶν

άλλων πουλιῶν ἐπάνω τους καὶ ἕκαμον μερικὰ βήματα γιὰ νὰ φύγουν· ἀλλὰ ἦταν τόσο φοβισμένοι, πού μαζεύτηκαν ἀκόμη πιὸ πολὺ ἀπὸ τὴ συνήθειά τους.

Μόλις τοὺς εἶδαν νὰ περπατοῦν, ἡ ὄλη φτερωτὴ συντροφιά ἔσκασε στὰ γέλοια.

—Εἶδατε τὰ στραβά τους πόδια; εἶπε ἡ Παρδαλή· ἀλλὰ κοιτάτε, σᾶς παρακαλῶ, αὐτὲς οἱ γάμπες ποῦ εἶναι βαλμένες· νομίζω πὼς εἶναι πολὺ πίσω, γι' αὐτὸ περπατοῦν τόσο ἄσχημα.

—Νάτα ! νάτα ! εἶπε ἡ Ἀσπρούλα τρέχοντας ὅσο μπορούσε γρηγορώτερα.

—Μαμά, κοίτα λοιπὸν πού ἔχουν ἕνα δέρμα ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα· εἶπε μιὰ κοτούλα.

—Δίχως ἄλλο, δὲ θὰ κοίταξες καλὰ, ξαναεἶπε ἡ μητέρα.

—Ναί, μαμά, λέει ἡ κοτούλα, γυρίζοντας νὰ ἐξετάση ἀπὸ πιὸ κοντὰ τὰ πόδια τῆς πάπιας, εἶναι ἀληθινὸ δέρμα.

—Δέρμα ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα; εἶπε ἡ μητέρα γελώντας, σὲ τί μπορεῖ αὐτὸ νὰ χρειαστῆ; Δὲν εἶναι βολικὸ γιὰ νὰ σκαλίζη τὴ γῆ; Θέλω πολὺ νὰ τις ἰδῶ νὰ δουλεύουν. Κι αὐτὰ τὰ ράμφη; εἶδε ποτὲ κανεὶς ὅμοια; Θὰ τὰ νόμιζε δυὸ κουτάλια φυλαμμένα τὸ ἕνα ἐπάνω στοῦ ἄλλο. Βλέπω ἀπὸ δῶ ἕνα σπόρο βρώμη ποῦ ἔχουν στὴν ἄκρη τους αὐτὰ τὰ τρομερὰ ράμφη.

Χωρὶς νὰ ἀνησυχῆσουν ἀπὸ τὴ φλυαρία αὐτῆ γιατί δὲν καταλάβαιναν καλὰ τί ἔλεγαν οἱ κότες (οἱ πάπιες μιλοῦν ἄλληγλῶσσα) οἱ δυὸ πάπιες πῆγαν στοῦ βοῦρκο καὶ ἄρχισαν ἤσυχα νὰ κολυμποῦν.

Οἱ κότες πού τις εἶχαν ἀκολουθήσει, ἔβγαλαν ἀμέσως κάτι

τρομερές φωνές από τὸ φόβο τους καὶ θέλησαν νὰ τὶς κρατήσουν, γιατί ποτὲ καμιὰ κότα δὲν εἶχε τολμήσει νὰ βρέξη οὔτε τὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ της στὸ νερό.

—Σταθῆτε! σταθῆτε! τοὺς φώναξε ὁ κόκορας, πού τοὺς ἔπαιρνε πιά στὴν προστασία του· εἶναι νερὸ ἐκεῖ καὶ στὸ νερὸ πνίγονται.

Οἱ δυὸ πάππιες δὲν ἔδωσαν σημασία σ' ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια κι ἐκολύμπησαν πρὸς τὸ μέρος πού ἦταν ἓνα μικρὸ νησάκι στὴ μέση τῆς λίμνης.

Στὴν ἄκρη τοῦ νεροῦ κανέννας δὲν κουνιότανε πιά. Οἱ κότες καὶ ὁ κόκορας, μὲ τὸ λαιμὸ τεντωμένο μπροστά, παρακολουθοῦσαν ὅλες τὶς κινήσεις τῶν δυὸ πουλιῶν.

—Τί παράξενο πράμα! εἶπε ἡ κοτούλα. Ποίος θὰ φανταζόταν ὅτι μποροῦν πουλιὰ νὰ κολυμπήσουν; Ἄλλ' αὐτὸ δὲ θὰ βαστάξη πολὺ· θὰ ἰδῆτε πού θὰ βουτηχτοῦν.....!. Καλά, νὰ ἡ πάπια πού κολυμπᾷ· πάει μπροστά. Κοιτᾶτε! τὸ μισὸ σῶμα της εἶναι στὸ νερό, φαίνεται μόνο τὸ ἄλλο μισὸ πού εἶναι στὸν ἄέρα. Βοήθεια! βοήθεια! ἡ πάπια πνίγεται.

Ἄλλὰ ἡ πάπια ξανάβγαλε σὲ λίγο ἤσυχα τὸ κεφάλι της κρατώντας στὸ ράμφος της μακριὰ χορταράκια, πού τὰ μοίρασε μὲ τὸν ἄντρα της.

Ἡ κοτούλα, πού ἔβλεπε αὐτά, ὅλο καὶ ἀποροῦσε.

—Τρῶν, εἶπε ἡ Παρδαλή, εἶμαι βέβαιη ὅτι βρῆκαν κάτι πολὺ γλυκό! ἄς μποροῦσα νὰ τὸ δοκιμάσω! Ἄχ! νὰ ἦμουν πάπια. Τώρα κατάλαβα τί χρειάζεται αὐτὸ τὸ δέρμα πού ἔχουν ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα· βέβαια ἂν εἶχα ἓνα ὁμοιο δέρμα θὰ μποροῦσα κι ἐγὼ νὰ κολυμπῶ.

Νὰ τους ἔφτασαν κοντὰ στὸ νησί· εἶναι εὐτυχισμένοι! Ἄνεβαίνουν ἐπάνω. Νομίζω μάλιστα ὅτι μπαίνουν στὴν καλύβα. Βρῆκαν δίχως ἄλλο καλὰ πράματα· σκουλήκια πού δὲ θὰ τὰ φᾶμε ποτέ· ἴσως νὰ εἶναι ἀνοησία, ἀλλὰ δὲ θέλω νὰ τὰ βλέπω στὰ μάτια μου.

Οί δυο πάπιες έμειναν πολύν καιρό μέσα στην καλύβα και ό ήλιος κόντευε νά βασιλέψη, όταν έβγήκαν απ'έκει. Περιπάτησαν άκόμη μιá στιγμή μέσα στη λίμνη, πιάνοντας έδω κι έκει μερικούς άνόητους βτραχάκους, έπειτα κολύμπησαν πρós τήν όχθη.

"Όλοι οί κάτοικοι τοῦ κοτετσιοῦ ήσαν άκόμη έκει. "Ό κόκορας πάει νά ύποδεχτῆ τίς δυο πάπιες πού έρχονται.

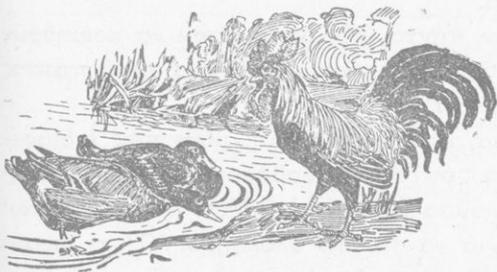
Οί δυο πάπιες έρχισαν νά κολυμποῦν.

—Είμαι πολύ χαρούμενος πού γυρίσατε πίσω, είπε: ήμουν λίγο άνήσυχος γιατί περιπλανηθήκατε: βγήτε γρήγορα άπό τó νερό, φοβοῦμαι μήπως

πάρετε κανένα κρυολόγημα, γιατί πρέπει νά είσθε μουσκεμένοι.

—Μή φοβᾶστε τίποτε, είπε ό πάπιος: έλάβαμε τά μέτρα μας

γιά νά προφυλαχτοῦμε, κάθε μέρα λιγδώνουμε τά φτερά μας και τó νερό δέ μπορεί νά περάση ώς τó σώμα μας: γι' αυτό θά μάς βλέπετε πιστεύω πού τσιμποῦμε μέ τó ράμφος μας κοντά στην ούρά μας: έκει βρίσκεται

Βγήτε γρήγορα άπό τó νερό!.....

ται τó λίπος πού μάς τó έβαλε ή φύση γιά νά παίρνουμε και άλείφωμε τά φτερά μας. 'Αλλά είμαστε πολύ κουρασμένοι τώρα, μπορείτε νά μάς δείξετε πού πλαγιαίζουν;

—Εύχαρίστως, είπε ό κόκορας οδηγώντας τους στο κοτέτσι. Τους έδειξε σε μιá άκρη τó χόρτινο κρεβάτι, πού τους είχε έτοι-

μάσει ή νοικοκυρά, βεβαιώθηκε ότι όλες οι κότες μπήκαν μέσα, έπειτα πηδώντας στην κούρνια του ευχήθηκε μ'ένα του λάλημα κ α λ ή ν ύ χ τ α σ'όλο τόν κόσμο κι άποκοιμήθηκε.

Άφου φλυάρησαν μεταξύ τους λιγάκι άκόμη οι κότες, άκολουθήσαν τo παράδειγμά του.

Μόνη ή φτωχή Παρδαλή πέρασε κακή νύχτα. Κουρνιαζοντας άκριβώς επάνω από τις πάπιες ξυπνούσε ξαφνικά κάθε στιγμή νομίζοντας πάντα πώς θα πέση επάνω τους.

II.

Η Άσπρούλα άποφάσισε νά κλωστήσει· κακαρίζει, σηκώνει όρθια τὰ φτερά της και μένει μέσα σ'ένα καλάθι για νά κάνη τή νοικοκυρά νά νοιώση, ότι πρέπει νά τής αφήση ταυγά της.

Η πάπια, ύστερα από μιá σοβαρή συζήτηση με τόν άντρα της πήρε μιá σπουδαία άπόφαση. Ταχτοποίησε μιá φωλιά με χόρτο και ψαθί σέ μιάν άκρη του κοτετσιου. Έχει μόνο ένα αυγό, αλλά κάθετα επάνω όλη μέρα.

Οι κότες περίεργες σαν πάντα, δέν μπορούσαν νά κοιμηθούν πριν νά ιδοϋν αυτό τo θαυμάσιο αυγό, γιατί ένα αυγό πάπιας έπρεπε νά είναι κάτι άσυνήθιστο.

—Άγαπητή μου πάπια, είπε ή Παρδαλή, μάθε πώς ενδιαφέρονται πολυ για τo αυγό σου· αν δέν φοβόμουν μήπως σέ άνησυχήσω, θα σέ παρακαλοϋσα νά μου τo δείξης. ΆΑ! τo βλέπω· κάμε λιγάκι πιo πέρα για νά τo ιδω' ολοκληρο. Ω! τί ώραio που είναι! είναι πιo μεγάλο από τής Άσπρούλας. Σε συγχαίρω, άγαπητή μου, και σου ευχομαι πολλá άλλα όμοια.

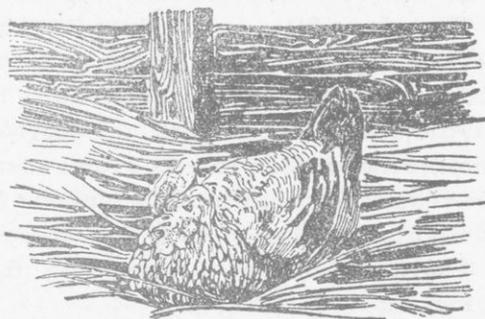
Αυτές οι όμιλίες που τις έλεγαν κάθε μέρα, εκούρασαν πολυ τήν πάπια και έκανε μιá νέα σπουδαία συζήτηση με τόν άντρα της.

—Άγαπητέ μου φίλε, του είπε τo βράδυ, μου είναι άδύνατο νά κλωστήσω σ'αυτό τo κοτέτσι· δέν είμαι άρκετά ήσυχη, αυτές

οί κότες είναι τόσο φλύαρες πού δέ μ' αφήνουν ούτε στιγμή ή-
συχη. Άκοῦς ἐκεῖ νά τολμήσουν νά μέ ρωτήσουν ἄν γεννάς αὐ-
γά! *Όχι! τούς ἀπάντησα, ὅπως δέ γεννοῦν καί οἱ κόκοροι.

*Υστερα ἀπό αὐτή τή συνομιλία τήν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, ἡ
πάπια ἀφήνοντας τὸ αὐγὸ της στὸ κοτέτσι, ἔφυγε μὲ τὸν ἄντρα
της καί πῆγε νά μείνη
στὸ μικρὸ σπιτάκι, πού
ἦταν στὸ μέσο τῆς λί-
μνης. Ἡ Ἀσπρούλα
ἔμεινε μόνη γιὰ νά
κλωσσήση ταύγά της.

Πρέπει, ἀλήθεια, νά
ἔχη μεγάλη ὑπομονή ἡ
κότα γιὰ νά μένη ή-
συχη εἴκοσι μιὰ μέρες
σὲ μιὰ φωλιά.

Πρέπει ἀλήθεια νά ἔχη μεγάλη ὑπομονή ἡ κότα.!

Σαυτό τὸ ζήτημα μπορεῖ κανεὶς νά παινήση τήν Ἀσπρούλα·
δὲν ἀφήνει ταύγά της παρὰ μόνο γιὰ νά πάρη λίγη τροφή καί
νά ξεμουδιάσουν τὰ πόδια της, γιατί ἡ θέση πού πρέπει νά κρα-
τήση τῆς μουδιάζει τὴ δεξιὰ γάμπα.

Εἶναι μονάχη σχεδὸν ὅλη μέρα· ὁ κόκορας καί οἱ κότες ἔρχονται
στὸ κοτέτσι μόνο γιὰ νά κοιμηθοῦν. Ἡ μόνη της ἀσχολία εἶναι
νά πιάνη τίς μῦγες πού περπατοῦν κοντὰ της στὸν τοῖχο.

Μὴ νομίζετε ὅτι ἡ Ἀσπρούλα στενοχωριέται. *Ω! *Όχι! *Αμα
κλωσσᾷ δὲ στενοχωριέται ποτέ· πολλὰ πράματα τῆς περνοῦν
στὸ μυαλό. Ἡ Ἀσπρούλα πρὸ πάντων τώρα συλλογίζεται
τὸ μέλλον τῶν ἀγαπημένων της πουλιῶν.

—Θὰ βγοῦν ζωντανὰ ὅλα ἀπὸ ταύγά;—Καί θὰ εἶναι πουλιὰ
ἢ πουλακίδες;—*Αχ! ἓνα μόνο ἀπὸ τὰ πουλιά μου ἄς γινόταν
τόσο ὁμορφο ὅπως εἶναι ὁ κόκορας τοῦ ἐξοχικοῦ σπιτιοῦ.

*Ἐχει ἓνα καλὸ πού εἶναι πολὺ ὁμορφοκαμωμένος! Δὲν ἔχω ἰδεῖ
ποτέ μιὰ τόσο ὠραία οὐρά! Καί τὸ λοφίο του..... Τὸ ἄ-

φήνει να πέφτη τόσο όμορφα στο πλάϊ! Κρίμα μόνο που είναι λιγάκι περήφανος.

Λένε ότι μιλεί άσχημα στις κότες του· δυσκολεύομαι να το πιστέψω, γιατί έχει ένα ύφος τόσο καθώς πρέπει κυρίου!

Λένε τόσα πράματα γι αυτόν!..... Μάλιστα ένα περιστέρι τής έμπιστοσύνης μου μου το βεβαίωσε.

Έγώ όμως θέλω ό κοκοράκος μου να μοιάζη μ' αυτόν τον κόκορα στο φτέρωμα· όσο για το χαρακτηήρα του, θα του τον μορφώσω· εγώ· θα έχη τόσα χαρίσματα που όλες οι κότες θα τον αγαπήσουν. Ίσως οι κότες του έξοχικού σπιτιού θα έρθουν να περιπατήσουν έδω· τότε θα σταθώ κοντά στο γυιό μου και όταν ρωτήσουν: Ποιός είναι αυτός ό νέος κι όμορφος κόκορας; θα τους άπαντήσουν: Είναι ό γυιός τής Άσπρούλας.

Σαυτή τή σκέψη, ή Άσπρούλα άνασηκώθηκε και άνατρίχιασε από εύχαρίστηση.

Ή μαγείρισσα πέρασε κείνη τή στιγμή από την αύλή. Αυτό έκανε την Άσπρούλα να άρχισή να κάνη άλλους άσχημους συλλογισμούς: "Αν έπιαναν τις κοτοϋλες και τις έφερναν στην κουζίνα και τις έψηναν για να τις φάνε; !..... "Ω! όχι· αυτό θα ήταν τρομερό!

Ή Άσπρούλα έκλεισε τα μάτια για να διώξη αυτές τις λυπητερές σκέψεις από το μυαλό της.

Έτσι πέρασαν οι δέκα έννια ήμέρες και ή Άσπρούλα άκόμη κλωσσά· είναι εύτυχισμένη και άνήσυχη συγχρόνως, γιατί άκουσε ένα πίπισμα μέσα σ' ένα από ταυγά της· περιμένει να βγή το πρώτο πουλάκι.

Πέρασαν οι δέκα έννια. Ήρθε κι ή είκοστή μέρα, αλλά τίποτε δέ βγαίνει άκόμη και το πουλάκι πιτιζει πάντα. Τί να κάνη;

Δέν τολμά να σπάση το τσώφλι, γιατί φοβάται μην κάνη κακό στα μικρά, άλλως τε κι ό κόκορας δέν τής το έπιτρέπει· περιμένει να γίνουν τα μικρά της τόσο δυνατά, ώσπου να το σπάσουν μόνα τους.

Ἐπὶ τέλος ἦρθε ἡ νύχτα τῆς εἰκοστῆς πρώτης ἡμέρας. Ἐξαφνα ξύπνησε γρήγορα ἀπὸ κάτι ποῦ κουνιέται κάτω ἀπὸ τὴ φτεροῦγα τῆς· βγάζει μιὰ δυνατὴ φωνὴ ἀπὸ εὐχαρίστηση, τόσο δυνατὴ ποῦ ξύπνησε ὅλη ἡ συντροφιά ποῦ εἶναι στὸ κοτέτσι.

Οἱ περισσότερες κότες νοιώθοντας τί συνέβη κρύβουν τὸ κεφάλι κάτω ἀπὸ τὴ φτεροῦγα τους καὶ ξανακοιμούνται· ἀλλ' ἡ Παρδαλή πλησιάζει τὴν Ἀσπρούλα.

— Ἀγαπητὴ μου φίλη, τῆς λέει, ἄφησε νὰ σοῦ δώσω μιὰ γριὰ κότα σὰν κι ἐμένα μερικὲς συμβουλές· εἶσαι νέα καὶ κλωσσᾶς γιὰ πρώτη φορά. Φοβᾶμαι πὼς θὰ κάνης ἀνοησίες. Ἄν τὸ μικρὸ εἶναι στὴν ἄκρη τοῦ καλάθιοῦ, φρόντισε νὰ τὸ φέρης μέσα καὶ κράτησέ το καλὰ στὴ ζέστη, γιὰ τὰ κρυολογήματα ποῦ παίρνουν τὰ πουλάκια τὴ στιγμή ποῦ βγαίνουν ἀπὸ ταῦγό, εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνα· αὐτὸ τὰ κάνει νὰ ἄργοῦν πάντα ν' ἀναπτυχθοῦν καὶ τὰ καημένα τὰ μικρὰ μένουν πολλὲς φορές ἄρρωστιάρικα γιὰ ὅλη τους τὴ ζωὴ. Θυμοῦμαι ἓνα ἀπὸ τὰ μικρὰ μου ποῦ στάθηκε σ' ἓνα ρεῦμα τοῦ ἀέρα, ὅταν βγῆκε ἀπὸ ταῦγό. Πιστεύεις ὅτι ὑπόφερε ἀπὸ τὰ μάτια του ὡς τὴ στιγμή ποῦ τὰ μεγάλα φτερά τῆς οὐρᾶς του ἄρχισαν νὰ φυτρῶνουν;

— Ἀλήθεια; εἶπε ἡ Ἀσπρούλα προσπαθώντας νὰ σκεπάσῃ τὸ μικρὸ τῆς.

Ἡ μέρα φάνηκε· ἡ Ἀσπρούλα βλέπει ἐπὶ τέλος τὸ πρῶτο τῆς παιδί· εἶναι ἓνα μικρὸ πουλάκι κίτρινο μὲ μαῦρα μάτια καὶ σκεπασμένο μὲ ἓνα ἕλαφρὸ χνούδι.

Ἄλλὰ μόλις ἐλευθέρωσε τὸ πουλάκι τῆς ἀπὸ τὸ τσῶφλι του, ἓνα ἄλλο βγαίνει, ἔπειτα ἓνα τρίτο.

Ἡ καημένη ἡ μανούλα τους! δὲν ξέρει ποῦ νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι, οὔτε ποιό νὰ πρωτοκοιτάξῃ· εἶναι τόσο λεπτοκαμωμένα ποῦ φοβᾶται μήπως τὰ πληγώσῃ μὲ τὰ χοντρά τῆς πόδια.

Ἡ νοικοκυρά, βλέποντας τὴ στενοχώρια τῆς, παίρνει ἕλαφρὰ τὰ μικρὰ, ὅσα βγαίνουν ἀπὸ ταῦγό, καὶ τὰ βάζει σ' ἓνα ἄλλο καλάθι γεμᾶτο μαλλί.

Τέλος τὸ ἄλλο πρωί, δεκατέσσερα μικρά, ὅλη ἡ κλωσσοφωλιά, βγήκαν ἀπὸ ταυγό. Ἡ Ἀσπρούλα ἀπλώνει τίς φτεροῦγες της γιὰ νὰ τὰ σκεπάσῃ ὅλα· ὡστόσο ἐδῶ κι ἐκεῖ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της κανένα μικρὸ περίεργο κεφάλι.

Ἡ νοικοκυρὰ ἐτοίμασε ἓνα καλὸ γεῦμα γιὰ τὴν καινούργια οἰκογένεια· βάζει τὸ πιάτο κάτω στὴ γῆ.

—Κλού, κλού, κλού! εἶπε ἡ Ἀσπρούλα, ἔλατε μικρά μου· ἡ μαμὰ θὰ σᾶς δείξῃ πῶς τρῶνε.

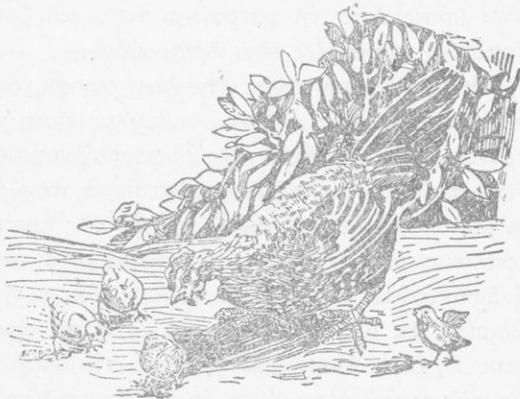
Ἐπειτα δοκίμασε πρῶτα αὐτὴ τὸ χυλό.

—Εἶναι ἀλήθεια θαυμάσιο, εἶπε· αὐγά, ψωμί.... Νομίζω ὅτι εἶναι σαλάτα. Τί ὠραία ἰδέα! δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄλλο

πιὸ δροσιστικὸ γιὰ τὰ μικρά, πού τώρα βγήκαν ἀπὸ ταυγό!

Ἡ Ἀσπρούλα παίρνει ἀπὸ τὸ πιάτο λιγάκι φαί στὸ ράμφος της καὶ φαίνεται σὰν νὰ τὸ τρώῃ· ἀλλὰ τὸ ἀφήνει ἐπίτηδες νὰ πέσῃ κάτω. Δυὸ πουλάκια, τὰ πιὸ ἔξυπνα, ἐνόησαν ἀμέσως τὸ μάθημα, τσιμποῦν τὸ μεζέ τόσο καλὰ σὰν τὰ μεγάλα καὶ γνωστικά πουλιά. Τὸ μικρότερο ἔκανε τούμπα μέσα στὸ πιάτο, ἀλλὰ πάλι κατορθώνουν νὰ καταπιοῦν μιὰ μπουκιά πού τοὺς ἔπεσε πολλὲς φορές. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ Ἀσπρούλα κακαρίζει, τὰ φωνάζει καὶ λέει στὸ καθένα μιὰ λέξη.

—Ἐμπρός, μεγάλε μου, δοκίμασε μιὰ φορά, ἀκόμη μιὰ φορά. Προσοχή! νὰ μὴ μπῆ κανένας σας μέσα στὸ πιάτο. Ποιὸς πάει ἐκεῖ κάτω! Δὲν ἐπιτρέπεται! Χοντρή μου, ἔφαγες ἀρκετὰ γιὰ

—Κλού, κλού, κλού! εἶπε ἡ Ἀσπρούλα.

πρώτη φορά. "Ε! από κεί πέρα! δὲ σπρώχνουν ἔτσι τὰ δέρφια τους.....

Τὸ γεῦμα τελείωσε· τὰ μικρὰ ξαναβρίσκονται κάτω ἀπὸ τὶς φτεροῦγες τῆς μάνας τους. Κάνει καλὸ καιρὸ σήμερα· ἡ Ἀσπρούλα εἶχε ἀκριβῶς τὴν ἴδια σκέψη μὲ τὴ νοικοκυρὰ δηλ. νὰ ὀδηγήσῃ τὰ μικρὰ ἔξω στὴν αὐλή.

—Ἀγαπητά μου μικρά, τοὺς λέει, μοῦ δίνετε ὑπόσχεση ὅτι θὰ εἴστε πολὺ φρόνιμα:

—Πί, πί, πί, πί, πιπίζουν ὅλα μαζί.

—"Ε καλὰ! ἐξακολουθεῖ ἡ Ἀσπρούλα· μπορούμε σήμερα μὲ αὐτὸν τὸν ὥραϊο ἥλιο νὰ πᾶμε στὴν αὐλή. Δὲ θὰ ξεμακρύνετε ἀπὸ μένα καὶ μόλις σὰς φωνάξω, θὰ ἔρθετε νὰ κρυφτῆτε κάτω ἀπὸ τὴ φτεροῦγα μου.

"Ὀλη ἡ οἰκογένεια εἶναι ἔξω. Ἡ νοικοκυρὰ ἔφερε ἕνα κλουβὶ τῶν μικρῶν· κάτω ἀπὸ αὐτὸ ἦταν ἡ φωλιά.

Τὰ πιὸ τολμηρὰ μικρὰ ἔνοιωσαν ἀμέσως, ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ κάγκελα· ἔτσι, κάνουν μικροὺς περιπάτους γύρω στὸ κλουβί· ἀκοῦν ὅμως τὸ θόρυβο, ποὺ κάνει μὲ τὸν ἐρχομὸ του ὁ Τοῦρκος καὶ μπαίνουν μέσα κατατρομαγμένα.

—Ἀγαπητή μου Ἀσπρούλα, εἶπε ὁ Τοῦρκος, πόσο εἶμαι εὐχαριστημένος ποὺ σὲ ξαναβλέπω! Σὲ θυμήθηκα πολλὲς φορὲς μέσα σ'αὐτὲς τὶς τρεῖς ἑβδομάδες. Θὰ σοῦ φάνηκε πολὺ μακρὸς ὁ καιρὸς! Ἡ Παρδαλή μοῦ εἶπε τὰ νέα σου καὶ ἤρθα πολλὲς φορὲς στὸ κοτέτσι μὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ σοῦ κάνω ἐπίσκεψη, ἀλλὰ μοῦ ἔκλειναν πάντα τὴν πόρτα.

Σῆκω νὰ ἰδῶ τὴν κλωσσοφωλιά σου. "Ω! εἶναι χαριτωμένα τὰ παιδιὰ σου! Σὰν νὰ φοβοῦνται ὅμως καὶ πρέπει νὰ φύγω.

—Μεῖνε ἴσια, ἴσια, εἶπε ἡ Ἀσπρούλα, θὰ μάθουν νὰ σὲ γνωρίζουν. "Επειτα λέει στὰ μικρά:

—Κοιτᾶτε, μικρά μου, νὰ ὁ Τοῦρκος, μὴ φοβᾶστε, εἶναι ὁ καλύτερός μας φίλος· δὲ βρίσκετε πῶς ἔχει, γιὰ σκύλος, ὥραϊο πρόσωπο;

Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ φίλοι τους "Εκδ. 4.

Ἔπειτα γυρίζει καὶ τοῦ λέει :

Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς τίποτε νέα γιὰ τὴν πάπια;

—Εἶναι πάρα πολὺς καιρὸς ποὺ δὲν τὴν ἔχω ἰδῆ, εἶπε ὁ Τοῦρκος, ἀλλὰ νά, ὁ ἄντρας της, ποὺ ἔρχεται ἀπ'αὐτὴ τὴ μεριά· μπορεῖς νὰ τοῦ ζητήσης νέα. Δὲν ἀκοῦς μὲ τί θόρυβο μιλεῖ;

Πράγματι, ὁ πάπιος μιλοῦσε μὲ τὴν ὠραιότερη φωνὴ του:

—Σὺ δὲ βρίσκεσαι ποτὲ ἐκεῖ τῆ στιγμῇ ποὺ τρῶν οἱ ἄλλοι.

—Πά, πά, πά, πά!
ἔλεγε στὶς κότες· εἶστε ἐγώιστριες καὶ λαίμαργες καὶ δὲ μοῦ ἀφήσατε τίποτε νὰ φάω· πά, πά, πά, πά, πά!

—Ἀγαπητέ μου φίλε, εἶπε ὁ Τοῦρκος· σὺ δὲν βρίσκεσαι ποτὲ ἐκεῖ τῆ στιγμῇ, ποὺ τρῶν οἱ ἄλλοι.

—Δὲν μπορῶ ὥστόσο ν'ἀφήσω τὴ γυναῖκα μου ὀλομόναχη, εἶπε ὁ πατέρας· ξέρετε καλὰ ὅτι κλωσσᾶ. Ἡ ἀγαπητὴ μου γυναῖκα εἶναι ἀληθινὸ παράδειγμα ὑπομονῆς· γιὰτὶ ξέρετε; πρέπει νὰ μείνη τριάντα μιὰ μέρες ἐπάνω σταυγὰ της!

—Εἶναι πολὺ τὸ διάστημα, εἶπε ὁ Τοῦρκος· ἀλλὰ θὰ ξεχάση ὅλους τοὺς κόπους της ὅταν θὰ περπατήση μέσα στὴ λίμνη περικυκλωμένη ἀπὸ τὰ παπάκια της. Ἔχω νὰ σοῦ δώσω μιὰ συμβουλή, ἀγαπητέ μου πάπιε· νὰ κάνης τὰ παιδιὰ σου ν'ἀποχτήσουν περπατησιὰ πιὸ χαριτωμένη ἀπὸ τὴ δική σας· κάνετε τὰ ἀπὸ μικρὰ νὰ συνηθίσουν.

—Πά, πά, πά, πά, εἶναι ἀδύνατο! εἶπε ὁ πάπιος· περπατοῦμε σὰν τοὺς γονεῖς μας καὶ τὰ παιδιὰ μας θὰ περπατοῦν σὰν κι ἐμᾶς. Δὲ μποροῦμε νὰ κάνουμε ἄλλοιῶς. Τί θὰ ἔλεγαν τὰ πουλιὰ τῆς φυλῆς μας καὶ πρὸ πάντων οἱ κύκνοι; Θὰ μᾶς στραβοκοίταζαν.

—Ἐνα πρᾶμα εἶναι βέβαιο, εἶπε ὁ Τοῦρκος, ὅτι ὅταν ἡ πάπια

καί ἡ Ἀσπρούλα θά περπατήσουν στήν αὐλή μέ τήν οἰκογένειά τους δέ θά ξέρη πιά κανεῖς ποῦ νά βάλῃ τὸ πόδι του γιά νά μὴ πατήσῃ ἓνα ἀπὸ τὰ πουλάκια. Τόσα πολλὰ μικρὰ μαζεύτηκαν ἐδῶ μέσα. Ἐπειτα θά χάσω πιά τὸ μεσημερινό μου ὕπνο! Γιατί πρέπει νά ξέρης πῶς ὅλο αὐτὸ τὸ παιδολοῖ διασκεδάζει πάντα κοντὰ στὸ σπίτι μου. Φαντάσου τί ἀνησυχία θά ἔχω!

Ὁ Τοῦρκος μιλοῦσε ἀκόμη, ὅταν μιὰ ἀγελάδα πού δὲν τὴν γνώριζε, μπῆκε στὸ χτήμα· ἔτρεξε ἀπὸ κείνη τὴ μεριά καί μέ τὴ πιὸ χοντρή φωνή του παρακάλεσε τὴν ἀγελάδα νά ξαναγυρίσῃ στὸ δρόμο της.

Δεκαπέντε μέρες ἀργότερα δυὸ εὐτυχισμένες μητέρες καί ἀπὸ πίσω τους εἴκοσι πέντε πουλάκια περπατοῦσαν στήν ἄκρη τῆς λίμνης· τὸ ἓνα ἔλεγε: «Πά, πά, πά, πά, πά, πά!» καί τὸ ἄλλο: «κότ, κότ, κότ, κότ!»

Μὲ αὐτὴ τὴ γλωσσο συζητοῦν τί μέλλον θά ἔχη ἡ καινούργια οἰκογένειά τους.

Ο ΚΟΚΟΡΑΣ.

Ἐνας κόκορας δλάσπρος
 μέ ψηλὸ λειρί,
 καμαρώνει καί φουσκώνει
 καί λιλιὰ φορεῖ,
 καί θαρρεῖ πῶς τὸ κοτέτσι
 μόλις τὸν χωρεῖ.

Ἄμα βρῆ κανένα σπόρο
 μέσα στήν αὐλή,
 τὸ κεφάλι του σηκώνει
 καί τὸ διαλαλεῖ,
 νά τὸ μάθουνε σὲ δύση
 καί σ'ἀνατολή.

Τὴ στιγμή πού σουλατσάρει
 μέ τὸ βῆμα ἀργό,
 «δὲν ξανάειδα, λὲν οἱ κότες,
 τέτοιο στρατηγό».
 Μὰ κι ὁ ἴδιος συλλογιέται
 «Μωρὲ τ'εἶμαι γώ!»

Ζάφνω βλέπει ἕνα γεράκι.
 Ἄχ! τὴν ὥρα αὐτὴ
 τὸ βαρὺ περπάτημά του
 ἔχει μπερδευτῆ,
 κι ἀστραπὴ μὲς στοῦ κοτέτσι
 τρέχει νὰ κρυφτῆ.

14. ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Ντίν, Ντάν!

Ντίν, Ντάν!

Ἔτσι χτυποῦσε ἡ καμπάνα, ἡ μεγάλη καμπάνα, ἐκεῖ ψηλά,
 ἐπάνω στοῦ μεγάλο καμπαναριεῖο τῆς ἐκκλησιᾶς.

Ἄμα ἄκουσε τὸν κρότο αὐτό, ἡ κυρὰ χελιδόνα, πού κλωσοῦσε
 μέσα στὴ φωλιά της, τὴ χτισμένη κοντὰ στοῦ παράθυρο τοῦ κα-
 μπαναριεῖο, γύρισε ἀνήσυχα τὸ κεφάλι πρὸς τὸ μέρος πού ἦταν
 οἱ καμπάνες, γιατί ἕνα ἀπὸ τὰ μικρὰ της ἔβγαине ἐκείνη τὴ στιγμή
 ἀπὸ τ'αὐγό.

—Τί δυστυχία! εἶπε, πού ὁ μικρὸς ἔρχεται μέσα σ'αὐτὴ τὴ
 φασαρία· μπορεῖ ἀλήθεια νὰ γίνη κουφὸς γιὰ ὅλη του τὴ ζωὴ!

Τὰ ἄλλα τὰ μικρὰ μισοπεθαμένα ἀπὸ τὸ φόβο τους εἶχαν τρα-
 βηχτῆ στοῦ βάθος τῆς φωλιᾶς· κανένα τους δὲν κουνιόταν. Ἦταν
 πραγματικὰ ἕνος κρότος τρομαχτικὸς, ἐκεῖ ψηλά κοντὰ στὶς
 καμπάνες.

—Βέβαια, βέβαια, εἶναι δυστύχημα, πρόσθεσε ὁ πατέρας, ἀλλ'

ἂν ἄκουες τίς συμβουλές τῆς νουνᾶς σου, δὲ θὰ εἴμαστε τώρα ἐδῶ.
Ποτὲ ἐμεῖς τὰ χελιδόνια, δὲν κάνομε τίς φωλιές μας σὲ τέτοιο ὕψος.

Ἐγὼ ξέρω πὼς μόνο
τὰ πετροχελιδόνα ἀ-
γαποῦν νὰ κατοικοῦν
σὲ μέρη τόσο ψηλά.

—Ἡ νουνά μου ἔχει
τίς ιδέες τῆς καὶ ἐγὼ
τίς δικές μου! εἶπε μὲ
πεῖσμα ἢ κυρά χελι-
δόνα. Ἄν τῆς ἀρέση
νὰ κάνη τὴ φωλιά τῆς
σὲ σιταποθήκη, ἄς τὴν

κάνη. Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν καθαρὸ ἀέρα καὶ
τὴ διασκέδαση· ἀπὸ ἄνω βλέπει κανεὶς γύρω
ὅλα τὰ μέρη καὶ μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι γι' αὐτὸ εἶχα
πολὺ κέφι ὅλες τίς ἡμέρες, ποὺ ἔπρεπε νὰ περάσω
μέσα στὴ φωλιά. Τὴ στιγμή ἐκείνη οἱ καμπάνες
σῶπασαν. Τὰ μικρὰ χελιδόνια ἔβγαλαν σιγα-
σιγὰ τὰ κεφάλια τους ἀπὸ τὴ φωλιά, ἀνοί-
γοντας τὸ ράμφος τους γιὰ νὰ ζητήσουν φαί.

—Ἀλήθεια! νομίζω πὼς τώρα πιά πεινοῦνε!
Αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἔχουν πείνα φοβερή!

—Μικρὸι λαίμαργοι! Θέλετε ἀκόμη τρυφε-
ρὲς μυγίτσες! Περιμένετε μιὰ στιγμή· ἔχετε ὅμως

Νομίζω ἀλήθεια πὼς
τώρα πιά πεινοῦνε!

φάει σήμερα τὸ πρωὶ τουλάχιστο καμιά εἰκο-
σαριά τὸ καθένα σας. Ὁ πατέρας σας κουρά-
στηκε, κι ἐγὼ πρέπει νὰ περιποιηθῶ τὸ ἀδερφάκι σας, ποὺ βγαί-
νει ἀπὸ τὸ τσῶφλι τοῦ αὐγοῦ.

—Καημένο μου παιδί, δὲν φαίνεται καὶ πολὺ δυναμωμένο.

Κοίτα, φίλε μου, δὲν μπορεῖ νὰ κάνη οὔτε ἓνα βῆμα!

Τὰ μικρὰ χελιδόνια δὲν ἀνησυχοῦν γιὰ τὸ ἀδερφάκι τους, θέλουν σῶνει καὶ καλὰ νὰ φᾶνε· ἔτσι ὁ πατέρας τους εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ πετάξῃ νὰ τοὺς φέρῃ μῦγες.

Νά τος ἔρχεται! Τέσσερα μικρὰ ράμφη τὸν περιμένουν στὴν ἄκρη τῆς φωλιάς· ἓνα μόνο πῆρε τὸ μεζέ· κλείνει τὰ μάτια ἀπὸ εὐχαρίστηση· θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς κοιμάται· ἀλλ' ὄχι· ὅταν ὁ μπαμπὰς τους γυρίζει πίσω ἀνοίγει πάλι κι αὐτὸ πιὸ πολὺ τὸ στόμα του.

Ἐπὶ τέλους χόρτασαν· ὁ πατέρας τότε κυνηγᾷ γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ἡ μαμὰ ἀναπαύεται λιγάκι.

Κακόμοιρη μανούλα! Μόλις ἔκλεισε τὰ μάτια της ἓνας μικρὸς φωνάζει:

—Κάτι μὲ τσιμπᾷ, μαμὰ! καὶ σπρώχνει ὅλους τοὺς ἄλλους.

—Ἄνόητε! σιωπή! λέει ἡ μανούλα· θὰ ξυπνήσης τὰδέρφια σου.

Ἄ μικρὸς σωπαίνει· ἀλλὰ σὲ λιγάκι ἄλλες φωνές:

—Μαμὰ! κάτι μὲ τσιμπᾷ πολὺ δυνατὰ· ἐδῶ ἀπὸ κάτω στὴν κοιλιά μου.

Πραγματικά, κάτι θὰ τὸν τσιμποῦσε πολὺ, γιὰτὶ ἡ μανούλα ἐξέτασε, εἶδε πὼς εἶχε λησμονήσει νὰ πετάξῃ ἔξω ἀπὸ τὴ φωλιά τὸ τσῶφλι τοῦ αὐγοῦ ἀπ' ὅπου βγῆκε τὸ τελευταῖο χελιδονάκι.

Δίχως ἄλλο ἢ καμπάνα τὴν ἔκανε νὰ τὸ λησμονήσει.

Οὔτε τὴ νύχτα οἱ γονεῖς τῶν χελιδονιῶν δὲν μποροῦν νὰ ἀναπαυτοῦν, γιὰτὶ μόλις ξημερώσῃ τὰ μικρὰ ζητοῦν νὰ φᾶνε καὶ ὁ μπαμπὰς εἶναι ἀναγκασμένος νὰ κελαδῇ, γιὰ νὰ τοὺς περνᾷ ἡ ὥρα.

Μὲ ὅλο τὸν κόπο, ποὺ τοῦ δίνουν τὰ παιδιὰ του ὁ πατέρας τους εἶνε πολὺ εὐχαριστημένος· κάθε στιγμή θαυμάζει τὴ μικρὴ οἰκογένειά του καὶ συλλογίζεται πὼς πολὺ δύσκολα βέβαια θὰ βρισκόταν μιὰ οἰκογένεια τόσο ὁμορφῆ, ὅσο ἡ δική του.

Τέσσερα παιδιὰ, δυὸ κορίτσια καὶ δυὸ ἀγόρια, ὅλα χαριτωμένα καὶ καλοκαμωμένα.

Ἐπειτα μιὰ χαριτωμένη γυναικούλα, τόσο γλυκιά, τόσο ὑπομονητική, τόσο ἀφωσιωμένη!

Ἔω ναί! εἶναι πολὺ εὐτυχισμένος πατέρας.

Εἶναι ἢ ἀλήθεια πῶς τὰ παιδιὰ ἔχουν τὰ ἐλαττώματά τους, ἀλλὰ σ'αὐτὸν τὸν κόσμο ποιός δὲν ἔχει τὰ δικά του;

Ὁ πατέρας σήμερα σκαρφάλωσε σ'ένα ξύλο, πού εἶναι ἀπέναντι στὴ φωλιά, καὶ κοιτάζει τί γίνεται ἐκεῖ μέσα.

Τὰ μικρά του εἶναι σκεπασμένα μὲ φτερά, εἶναι ἢ στιγμή πού θὰ τοὺς δώσῃ ἓνα ὄνομα.

—Γιὰ τὴ μικρότερή μου κόρη βρέθηκε γρήγορα τὸ ὄνομά της· θὰ τὴ φωνάζουμε Κελαδίστρα. Δὲν ἄκουσα ποτέ μου χελιδόνη νὰ τραγουδῇ πιὸ σωστά. Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ τραγουδοῦσε ἔτσι ὁμορφὰ καὶ πρὶν ἀκόμη βγῆ ἀπὸ τ'αὐγό!

Ἄλλὰ τί συμβαίνει;

Μαλώνουν· ὁ μικρὸς φωνάζει.

—Αἰωνίως τὰ ἴδια, λέει ἡ μαμά, βλέποντας τὴ μεγαλύτερή της κόρη· αὐτὴ ἢ μικρὴ πειράχτρα δὲν μπορεῖ νὰ ἀφήσῃ μιὰ στιγμή τὰ ἀδέρφια της ἡσυχά· πῆγε καὶ ἀνέβηκε στὴ ράχη τοῦ μικροῦ καὶ τοῦ βάζει τὸ νύχι μέσα στὸ μάτι.

—Ἀνόητη! λέει ὁ μπαμπάς.

—Καλά, καλά, βρῆκα τὸ ὄνομά σου· θὰ σὲ φωνάζουμε Πειράχτρα.

Ὅσο γιὰ σένα, χοντρέλο μου, λέει στὸ μεγαλύτερό του ἀγόρι, δὲν ξέρω ἀκόμη καλά τὸ χαραχτήρα σου, ἀλλὰ τὸ ράμφος σου εἶναι τόσο κοντὸ πού θὰ σοῦ ταιριάζει τὸ ὄνομα Κοντομύτης.

Ἡ μαμά εἶχε ἀπὸ καιρὸ βαφτίσει τὸ μικρό· τὸν ἔλεγε Πιτσιρίκο.

Τὰ χελιδόνια δέχονταν συχνὰ ἐπισκέψεις· εἶναι οἱ φίλοι τοῦ μπαμπᾶ καὶ τῆς μαμᾶς, πού ἔρχονται νὰ ἰδοῦν τὴ μικρὴ οἰκογένεια καὶ νὰ μάθουν νέα γιὰ τὸν Πιτσιρίκο· γιατί εἶναι ἓνα παιδί τόσο καχεκτικό, πού φοβοῦνται γιὰ πολὺν καιρὸ πῶς δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ μεγαλώσῃ.

Ἐπειτα ἔρχεται πότε πότε καὶ ὁ παπούς καὶ φέρνει πάντα κάτι στὰ ἐγγονάκια του, μῦγες, κουνούπια, πεταλουδίτσες κλπ.

Τί χαρὰ γίνεται στὴ φωλιά, μόλις φανῆ ὁ παπούς!

Ἡ Κελαδίστρα τοῦ τραγουδεῖ τὸ ὠραιότερό της τραγούδι. Ὁ Πιτσιρίκος σκαρφαλώνει ἀπάνω στὰ δῆρφα του, γιὰ νὰ τοῦ δείξῃ πόσο δυνάμωσε. Ὁ Κοντομύτης τὸν θαυμάζει.

—Μαμά, λέει σιγά, ὅταν μεγαλώσω θὰ ἔχω κι ἐγὼ μεγάλες φτεροῦγες, καὶ τὴ ράχη μπλὲ καὶ μαύρη σὰν τὸν παπού;

—Βέβαια, λέει ἡ μαμά.

Ὅσο γιὰ τὴν Πειράχτρα δὲ θέλει ποτὲ νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ· τὸν κρατεῖ κάθε φορὰ ἀπὸ τὴν οὐρά· ἀλλὰ τῆς ἐκόστισε πολὺ, πού τὴ μάλωσε στὰ γερά ἢ μαμά της, γιὰ τὸ βρῆκε πολὺ ἄπρεπο νὰ κρατῆ τὴν οὐρά τοῦ παποῦ μὲ τὸ ράμφος της!

Τί πρόοδο ἔκαμαν τὰ μικρά μας πουλιά! Πόσο δυνάμωσαν! Ὁ παπούς, ἅμα τὰ εἶδε, ἀποροῦσε πῶς δὲν τὰ ἔμαθαν ἀκόμα νὰ πετοῦν.

Τὰ μικρά τὸν ἄκουσαν· καὶ γι'αὐτὸ ὅταν ἔφευγαν οἱ γονεῖς τους γιὰ νὰ πᾶν νὰ βροῦν μῦγες, αὐτὰ συζητοῦσαν γιὰ τὰ ταξίδια, πού θὰ κάνουν.

—Πρέπει ὅλοι σας νὰ ἀναγνωρίσετε, λέει ἡ Πειράχτρα, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἡ πιὸ δυνατὴ ἀπὸ ὅλους σας· θὰ μάθω ὁμέσως νὰ πετῶ

Τί χαρὰ γίνεται στὴ φωλιά ὅταν φανῆ ὁ παπούς!

καί θά πάω πρώτη ἐγώ ἐκεῖ κάτω σ'αυτό τὸ μικρὸ σπιτάκι, πού βγαίνει κάθε μέρα ἕνα μεγάλο ζῶο.

—Εἶναι ἄλογο, λέει ἡ Κελαδίστρα.

—Ναί, ἄλογο, ξαναεἶπε ἡ Πειράχτρα· θέλω νὰ τὸ ἰδῶ ἀπὸ κοντά· ἡ μαμὰ λέει, ὅτι δὲν ἔχει διόλου ράμφος καὶ ὅτι εἶναι σκεπασμένο μὲ τρίχες. Τί γελοῖο πού θά εἶναι ἕνα ζῶο χωρὶς ράμφος! Ἄλλὰ πάλι καλὰ πού ἔχει καὶ τρίχες! Σκεφθῆτε λιγάκι τί γελοῖοι θά εἶμαστε χωρὶς ράμφος.

Σ'αὐτὴ τὴν ιδέα, τὰ τέσσερα χελιδονάκια ἔσκασαν στὰ γέλια.

—Ἐγὼ λέει ὁ Κοντομύτης, θά ἤθελα νὰ ἰδῶ ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ κοντά· ὁ μπαμπὰς λέει ὅτι ἔχουν κάτι στὴ μέση τοῦ προσώπου, πού τὸ λένε μύτη.

—Αὐτὸ εἶναι περίεργο! Ἐπειτα δὲν τρῶνε ποτὲ μῦγες καὶ ἀνεβαίνουν στὸ ἄλογο, πρόσθεσε ἡ Κελαδίστρα.

Αὐτὲς τὶς ὁμιλίες ἔκαναν κάθε μέρα ὡς τὴ στιγμή πού οἱ γονεῖς τῶν χελιδονιῶν ἔβγαλαν τὰ παιδιὰ τους ἀπὸ τὴ φωλιά, γιὰ νὰ τοὺς δώσουν τὸ πρῶτο μάθημα πῶς νὰ πετοῦν.

Τί χαρὰ γιὰ τὰ πουλάκια, ὅταν τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο ἦρθαν καὶ πῆραν θέση στὸν ξύλινο φράχτη!

Ἄλλὰ τί τρέχει;..... Ὁ Πιτσιρικός ξαναγυρίζει στὴ φωλιά!

Τί ἔπαθε;

Ὁ καημένος ὁ Πιτσιρικός κοίταξε κάτω στὸ δρόμο πού ἦταν τόσο χαμηλά!.....

—Ἐγὼ δὲ θέλω ποτὲ νὰ πετάξω! λέει· ὄχι, ποτὲ δὲ θά πετάξω.

—Ἄλλὰ, τοῦ λέει ἡ μάνα, δὲ θά μπορέσης πάντα νὰ μένης στὴ φωλιά· πρέπει τὸ δίχως ἄλλο νὰ μάθης νὰ πιάνης μῦγες· ἔπειτα, ὅταν θά φύγωμε τὸ φθινόπωρο, τί θά κάμης ἐδῶ ὀλομόναχος;

—Ἡ Κελαδίστρα εἶναι καλή, λέει ὁ Πιτσιρικός, θά μείνη μαζί μου καὶ θά μοῦ βρῖσκη μῦγες.

—Δὲν ὑπάρχουν μῦγες τὸ χειμῶνα! εἶπε ἡ μαμά.

—Οὐ! θὰ βρῶ πολλές, ἀπάντησε ἐκεῖνος καὶ χῶθηκε στὸ βάθος τῆς φωλιάς.

Ὅχτῶ μέρες ὅλα τὰ ὠραῖα λόγια τοῦ μπαμπᾶ καὶ οἱ καλὲς συμβουλὲς τῆς μαμᾶς πῆγαν τοῦ κάκου. Ὁ Πιτσιρῖκος ἀπὸ πείσμα ἔμενε στὴ φωλιά.

Ἐνα πρωὶ ἡ Κελαδίστρα τοῦ ἔφερε πολλὲς φορὲς μερικὰ χοντρά κουνούπια, πού τὰ βρῆκε θαυμάσια. Τοῦ διηγῆθηκε μάλιστα πῶς τὰ ἔπιανε ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ.

—Εἶναι πολὺ ὠραῖα ἡ λίμνη, εἶπε ἡ Κελαδίστρα· βλέπει ἐκεῖ κανεὶς ψαράκια, κύκνους καὶ βαπόρια· ἔπειτα εἶναι τόσο εὐχάριστο νὰ κάνης μπάνιο!

—Ναί, θὰ εἶναι ὠραῖα, λέει ὁ Πιτσιρῖκος, καὶ τὰ κουνούπια αὐτὰ ἔχουν γλυκιὰ γεύση..... Νὰ ἦταν ὅμως τὸ καμπαναριὸ χαμηλότερο!

—Φοβᾶσαι πολὺ, λέει ἡ Κελαδίστρα· ἂν ἤξερες πόσο εὐχάριστο εἶναι νὰ πετᾶς· καὶ δὲν εἶναι διόλου κουραστικό. Θέλεις νὰ δοκιμάσης; Σήμερα εἴμαστε μόνοι καὶ πιστεύω θὰ τὸ ἀποφασίσης.

Ὁ Πιτσιρῖκος στὸ τέλος τὸ πῆρε ἀπόφαση. Κοιτᾶτε τον στὴν ἄκρη! Ἄνοιγει μιὰ φορὰ τὶς φτεροῦγες του, δυὸ φορὲς, τρεῖς φορὲς· θὰ νόμιζε κανεὶς ὅτι θὰ φύγη· ἀλλὰ μπᾶ! παίρνει μονάχα φόρα. Κάθε φορὰ τὰ νύχια του μένουν γαντζωμένα στὴν ἄκρη τῆς φωλιάς.

—Καλὰ, καλὰ, λέει μὲ πονηριὰ ἡ Κελαδίστρα, θὰ τὰ καταφέρω με τῶρα. Στέκεται στὸ πλάι του, καὶ τραγουδώντας ἕνα τραγουδάκι τὸν κάνει νὰ γλιστρήσῃ ὡς τὴν ἄκρη τῆς φωλιάς· ἅμα ἔφτασαν ἐκεῖ τὸν σπρώχνει καὶ νά! ὁ μικρὸς ὁ Πιτσιρῖκος στὸν ἀέρα. Πῶς χτυπᾶ ἡ καρδιά του! Νομίζει πῶς χάθηκε· δίχως ἄλλο θὰ πέση στὴ γῆ. Ἄλλὰ ὄχι· χτυπᾶ τὶς φτεροῦγες· κοιτάζετε πῶς κρατιέται καλὰ. Φθάνει στὴ στέγη τοῦ γειτονικοῦ σπιτιοῦ. Τί καλὰ πού θὰ ξεκουραστῇ! Ἡ Κελαδίστρα γελᾷ μὲ τὴν καρδιά

της εκεί που είναι, ψηλά στο καμπαναριό, αλλά έρχεται πάλι να τον ανταμώσει ξανά.

—“Α! κακή αδερφούλα! λέει ο Πιτσιρίκος μισοευχαριστημένος και μισοθυμωμένος. Ζέρεις ότι μπορούσα να πέσω στο δρόμο;

Στέκεται στο πλάι του και τραγουδώντας ένα τραγουδάκι.....

Και αν ο γάτος μ'έτρωγε, τί θα γινόσουν χωρίς τον Πιτσιρίκο σου;

—Καλά! θα έχυνα δυο τρία δάκρια και κάθε πρωί θα τραγουδοῦσα για ένθύμηση αυτό τὸ μικρὸ τραγουδάκι:

‘Ο μικρὸς ὁ Πιτσιρίκος
 ἔπεσε κάτω στὸ χῶμα,
 κι ἕνας γάτος πού τὸν βλέπει
 τὸν ἀρπάζει εὐθύς στὸ στόμα.
 Νά! ἡ Κελαδίστρα κλαίει
 ἢ καλή του ἀδερφή,
 συλλογίζεται καὶ λέει:
 στὴ Μαμὰ ποιός θὰ τὸ πῆ;

—Δὲ μ'άγαπᾶς, λέει ὁ Πιτσιρίκος! τί εἶναι νὰ χύσης μόνο δυο

τρία δάκρια; "Αν πέθαινες ἐσύ, ἐγὼ θὰ ἔκλαιγα ἀπαρηγόρητα καὶ ἂν ἓνας γάτος σ' ἔτρωγε, δὲ θὰ μπορούσα ποτὲ πιά νὰ τραγουδήσω.

—Ἐμπρός, εἶπε ἡ Κελαδίστρα· βλέπεις πὼς ἀστειεύομαι· ἄς γυρίσωμε στὴ φωλιά.

Τὴν ἄλλη μέρα ὕστερα ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρῶτο μάθημα ὁ Πιτσιρικός πετοῦσε καλὰ σὰν τ' ἀδέρφια του· ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀκόμη κατορθώσει νὰ πιάσῃ οὔτε ἓνα ἔντομο. Δὲν εἶναι τόσο εὐκολο νὰ

—Κακόμοιρε ! λέει ἡ μαμά· ἔπειτα πέταξε νὰ τοῦ βρῆ μερικές μῦγες γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

πιάσῃ μῦγα πετώντας. Πρέπει νὰ ξέρῃς νὰ ἀνοίγῃς τὸ ράμφος ἀκριβῶς τὴν κατάλληλη στιγμή καὶ ὁ Πιτσιρικός τὸ ἀνοίγει πάντα ἀργότερα. Μερικές φορές τὴ στιγμή πού κάνει χάπ! καὶ νομίζει πὼς κρατᾷ τὴ μῦγα περνᾷ αὐτὴ στὸ πλάι του καὶ αὐτὸς γυρίζει στὴ φωλιά ἀπελπισμένος.

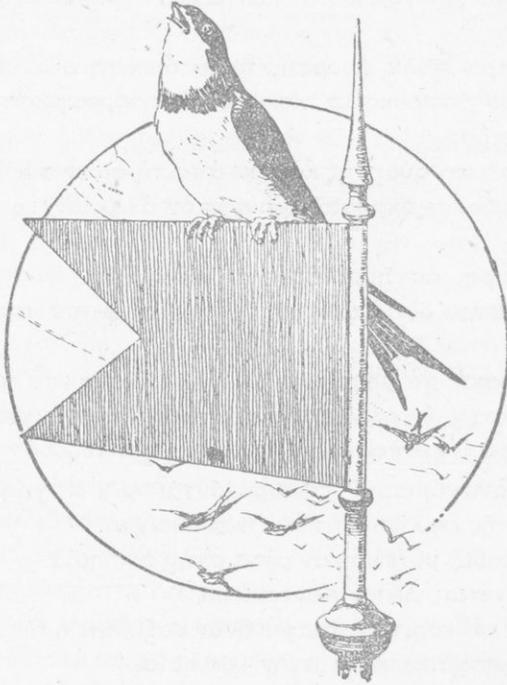
—Μπράβο! λέει ἡ μαμά, βλέποντας μιὰ φτεροῦγα πεταλούδας στὸ ράμφος του, κάτι ἔπιασες σήμερα!

—Μόνο μιὰ φτεροῦγα, λέει ὁ Πιτσιρικός, ἡ πεταλούδα σώθηκε μὲ τὶς τρεῖς φτεροῦγες πού τῆς ἔμειναν!

—Κακόμοιρε! λέει ἡ μαμά· ἔπειτα πέταξε νὰ τοῦ βρῆ μερικές μῦγες, γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσῃ.

Τὰ μικρά μας χελιδόνια εἶναι τώρα πιά πολύ γνωστικά· πετοῦν ὠραία ὅπως οἱ γονεῖς τους καὶ κάνουν μόνα τους μεγάλους περιπάτους.

Ἡ ἐπιθυμία τους νὰ μαθαίνουν εἶναι μεγάλη· κάθε μέρα καὶ κάτι νέο θὰ μάθουν· ἐκεῖνο πού τους ἔκανε μεγίστη ἐντύπωση καὶ μά-

Σήμερα τὸ τραγούδι της κόπηκε ἀπὸ τὴ φωνὴ τῆς Πειράχτρας.

λιστα τὰ τρόμαξε εἶναι πὺ ἔμαθαν, ὅτι τὰ μεγάλα πουλιά τρῶνε τὰ μικρά· ἂν αὐτὸ ἔλειπε, λένε, ὁ κόσμος θὰ ἦταν παράδεισος.

Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ βρῆ ὠραιότερο χαρακτήρα ἀπὸ τῆς Κελαδίστρας· πάντα χαρούμενη καὶ εὐχαριστημένη τραγουδεῖ ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ.

Μόλις βγῆ ὁ ἥλιος, λέει πέντε ἕξι φορές ὅλα τὰ παλιά τραγούδια, πού ἔμαθε ἀπὸ τὴ μάνα της· τραγούδια, πού κοιμίζουν τὰ παιδιά, τραγούδια γιὰ τοὺς θερμούς τόπους, γιὰ τοὺς μαύρους ἀνθρώπους καὶ τὶς χρυσόμυγες. Ἐπειτα τραγουδεῖ ὅ,τι τῆς ἔρχεται στὸ μυαλό της: τὸν ὥραϊο καιρό, τὸ γαλάζιο οὐρανό, τὰ κοκκινωπὰ σύννεφα κλπ. Ἐπειτα λέει παινέματα γιὰ τὸν ἑαυτό της.

—Κελαδίστρα πολὺ ὀμορφη, πολὺ ὀμορφη.....

Κελαδίστρα ἀσπροκοίλα, κοκκινολαίμα, ὀμορφομύτα! "ὦ! κομψὴ Κελαδίστρα.

Σήμερα τὸ τραγούδι της κόπηκε ἀπὸ τὴ φωνὴ τῆς Πειράχτρας, πού τραγουδοῦσε σκαρφαλωμένη στὸν ἀνεμοδείχτη τοῦ καμπα-ναρειοῦ:

—Κελαδίστρα, ἄσχημη, ἄσχημη, ἄσχημη!

Ἡ Κελαδίστρα δὲν ἀπάντησε· ἀνοιξε τὰ φτερά της καὶ πέταξε χαρούμενη στὸν ἀέρα.

Εἶναι Κυριακὴ· τὰ μικρὰ μας χελιδόνια ἔκαμαν τὸ πρωὶ ἓνα μακρινὸ περίπατο, ἐνόσω χτυποῦσαν οἱ καμπάνες, γιὰτὶ δὲν τοὺς ἀρέσει διόλου ὁ χτύπος αὐτὸς πού ξεκουφαίνει.

Νά τα! ξαναγύρισαν! ξεκουράζονται μιὰ στιγμή ἐπάνω στὸ παράθυρο τῆς ἐκκλησιᾶς, πού εἶναι ἀνοιχτό.

Μερικὰ παιδιά μαζεύτηκαν μέσα στὴν ἐκκλησιά.

—Τί ἀκούγεται; λέει ὁ Κοντομύτης.

—Ἀγόρια καὶ κορίτσια τραγουδοῦν μαζί, λέει ἡ Πειράχτρα, πού κοίταζε προσεχτικὰ μέσα στὴν ἐκκλησιά.

—Ἀλλὰ δὲν τραγουδοῦν καλὰ σὰν κι ἐμᾶς, λέει ὁ Πιτσιρίκος, πού μὲ τὴν ὥραιότερη φωνὴ του τραγούδησε τὸ ὀμορφότερο τραγούδι του.

Τὰ ἀδέρφια του τὸν βοήθησαν ἀμέσως μὲ χαρωπὴ φωνή.

Κάτω στὴ σοβαρὴ συνάθροιση πολλοὶ ἀνθρώποι στράφηκαν χαμογελώντας στὰ χελιδόνια καὶ αὐτὴ τὴν ἡμέρα φωνές παιδιῶν καὶ φωνές χελιδονιῶν ἔψαιλναν ἓναν εὐχάριστο ὕμνο.

Τὸ τραγούδι εἶχε τελειώσει πολλή ὥρα πρὶν στὴν ἐκκλησία, ἐνῶ οἱ μικροὶ μας φτερωτοὶ τραγουδιστὲς τὸ ἔρριξαν στὸ κέφι κι ἐξακολουθοῦσαν ἀκόμη νὰ τραγουδοῦν.

Ὁ Πιτσιρίκος σταμάτησε πρῶτος: ἐκεῖ ἐπάνω στὸν ἄμβωνα ἓνας κύριος μεγάλος, ντυμένος μαῦρα, μοῦ φαίνεται πὼς τοὺς κοιτάζει καὶ τοὺς μιλεῖ. Ἔκανε νόημα στὶς ἀδερφές του καὶ αὐτὲς στέκονται καὶ ἀκοῦνε. Ὁ μεγάλος κύριος λέει πολλὰ πράματα, πού τὰ χελιδόνια δὲν τὰ νοιώθουν· ἀλλὰ βέβαια σ'αὐτὰ μιλεῖ, γιατί τοὺς ἀπλώνει τὰ χέρια.

—«Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον.....» λέει ὁ ἱεροκήρυκας.

—Ἀκούσατε; λέει ὁ Πιτσιρίκος· μᾶς ζητᾶ ψωμί· οἱ κακόμοιροι οἱ ἄνθρωποι πεινοῦν καὶ μᾶς ζητοῦν ψωμί γιατί φαίνεται δὲν ξέρουν πὼς ἐμεῖς τρῶμε μόνο μῦγες.

Ἄς γυρίσωμε κοντὰ στὴ μαμά, θὰ μᾶς πῆ αὐτὴ τί πρέπει νὰ κάνωμε.

Ἡ ἰδέα τοῦ Πιτσιρίκου εὐχαρίστησε πολὺ τὰ ἄλλα τρία χελιδόνια· καὶ ἐπειδὴ εἶναι πολὺ περίεργα νὰ μάθουν γιατί οἱ ἄνθρωποι τραγουδοῦν τὴν Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία, ἀκολουθοῦνε τὸν Πιτσιρίκο στὴ φωλιά.

Τὰ μικρὰ χελιδόνια μιλοῦν ὅλα μαζί· ἔτσι ἡ μαμά τοὺς κοπίασε πολὺ νὰ νοιώση τί ἤθελαν νὰ ποῦν· ἐπὶ τέλους ἔνοιωσε ὅτι πῆγαν στὸ παράθυρο τῆς ἐκκλησιᾶς.

—Λοιπόν, λέει, σωπάτε· καθένας ἄς μιλήσῃ μὲ τὴ σειρά του.

—Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μιλοῦσα πρῶτος! λέει ὁ Πιτσιρίκος· θέλω νὰ πῶ κάτι, πολὺ βιαστικό· ὁ μεγάλος κύριος πεινᾷ! Μᾶς ζήτησε ψωμί.....

—Φιλαράκο μου, τοῦ λέει ἡ μάνα, εἶσαι γελασμένος, δὲ μιλοῦσε σὲ σᾶς....

—Μὰ ἐμᾶς κοίταζε, λέει ὁ Πιτσιρίκος· δὲν ἦταν ἄλλος κανένας στὸ παράθυρο.

—Ἀδιάφορο! λέει ἡ μαμά, μιλοῦσε σὲ κάποιον, πού δὲν μπο-

ρεϊ κανένας νά τόν ἰδῆ, ἀλλά εἶναι τόσο καλός, τόσο καλός, πού στέλνει ψωμί στούς ἀνθρώπους, χλόη στά ἄλογα καί στίς ἀγελάδες, φουντούκια στίς βερβερίτσες καί μυγίτσες στά χελιδόνια· οἱ ἄνθρωποι, λοιπόν, πηγαίνουν τήν Κυριακή στή ἐκκλησία καί τοῦ τραγουδοῦν ὕμνους γιά νά τόν εὐχαριστήσουν.

—Μήπως λέγεται Θεός; ρώτησε ὁ Κοντομύτης, γιατί ὁ μεγάλος μαυροντυμένος κύριος εἶπε πολλές φορές αὐτό τὸ ὄνομα.

—Μάλιστα! λέει ἡ μάνα· καί τὰ μικρὰ χελιδόνια πρέπει νά τόν εὐχαριστοῦν γιά ὅλα ἐκεῖνα, πού τούς στέλνει.

Ἡ Κελαδίστρα σκέφτηκε πολλή ὥρα τὸ Θεό, πού ἔστειλε τόσα καλά πράματα καί τήν ἄλλη μέρα στὸ πρωινό της τραγούδι εἶπε πολλές φορές:

«Γιὰ τίς μικρὲς μυγίτσες, καλὲ Θεέ, σ'εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ! εὐχαριστῶ!» ἔπειτα πρόσθεσε δειλὰ «Ἄλλὰ ξέρεis; Ἀγαπῶ καί τίς μεγάλεs!»

.....
Τί συνέβη στή μαμὰ χελιδόνα;

Νά δυὸ μέρες καί δυὸ νύχτες, πού δὲν ἀφήνει τὴ φωλιά· τὰ μικρὰ τὰ ἔβαλαν νά κοιμηθοῦν στὸ καμπαναρειό. Ἦταν ἄρρωστη;

—ὦ ὄχι! Ἄλλὰ δὲν ξέρετε τὸ σπουδαῖο νέο;

Τὰ χελιδόνια μας θὰ ἔχουν καί ἓνα μικρότερο ἀδερφάκι, ἴσως καί περισσότερα, ὅπως λέει ὁ μπαμπάς.

Ἡ μαμὰ κλωστᾷ ἓνα ὠραῖο αὐγουλάκι ἄσπρο μὲ βουλίτσες σταχτιές καί κοκκινωπές· ὁ μπαμπάς τῆς κουβαλᾷ νά τρώη.

Τὸ αὐγὸ σὲ λίγο εἶχε συντροφιά ἄλλα τρία ὅμοια.

Τὰ τέσσερα λοιπόν χελιδόνια μας ἔκαμαν σχέδια γιά τὴν ἀνατροφή τῶν μικρῶν τους ἀδερφιῶν. Καθένα τους ἤθελε νά ἔχη ἓνα νά τὸ περιποιῆται.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ δώδεκα μέρες τὰ μικρὰ βγήκαν ἀπὸ τὸ αὐγὸ, τὰ χελιδόνια μας λυπήθηκαν πολὺ, γιατί ἦσαν τόσο ἄσχημα,

τόσο ἄσχημα, πού—ὅπως ἔλεγε ἡ Πειράχτρα—δὲν πίστευαν ποτὸν αὐτὰ θὰ γίνου ν χελιδόνια.

Ἡ μαμά της τὴν βεβαίωσε, ὅτι ἅμα γεννήθηκε καὶ αὐτὴ δὲν ἦταν πιὸ ὁμορφη.

Τὰ νεογεννημένα μεγάλωσαν γρήγορα, γιατί ἦσαν οἱ ὥραϊες μέρες τοῦ καλοκαιριοῦ· ἀλλὰ πρέπει νὰ ποῦμε πὼς καὶ τὰ μεγαλύτερα ἀδέρφια τους κοπίασαν πολὺ νὰ βοηθήσουν τοὺς γονεῖς ἵτους γιὰ νὰ ἀναθρέψουν αὐτὴ τὴ γενιά.

Ὁ Πιτσιρικός πού δὲ λησμόνησε τὸ παιγνίδι, πού τοῦ ἔπαιξε ἡ Κελαδίστρα, ὅταν μάθαινε νὰ πετᾷ, ἔκανε τὴν ἴδια πονηριά σὲ μιὰ ἀδερφούλα του.

.....
Τώρα πιά ὁ χειμῶνας ἔφτασε· οἱ μέρες εἶναι μικρές, οἱ νύχτες δροσερές καὶ οἱ μῦγες γίνονται σπανιώτερες.

Ὁ πατέρας κι ἡ μητέρα ἐτοιμάζουν τὰ παιδιά τους γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι. Ἄνησυ-

χοῦν πολὺ πὼς θὰ περάσουν τὸ δρόμο τὰ μικρότερα τους παιδιά, πού δὲν εἶναι ἀκόμη πολὺ δυνατά· συλλογίζονται ἐπίσης τὸν Πιτσιρικό, πού εἶναι πάντα ἀδύνατος. Ἄν κάμη καλὸ καιρὸ, ὅλα θὰ πᾶνε καλά, ἀλλὰ ἂν τοὺς πιάση

Ὁ Πιτσιρικός ἔχει πολὺ συγκινηθῆ· ἀφήνει τελευταῖος τὴ φωλιά φέρνοντας στὸ ράμφος μιὰ μικρὴ φτεροῦγα.

καμιὰ κακοκαιρία, ἐπάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, τί θὰ ἀπογίνουν;

Τὰ παιδιά καὶ οἱ φίλοι τους. Ἔκδ. 4.

‘Η μαμά δὲν τολμᾷ καὶ νὰ τὸ συλλογιστῆ! ’Αλλὰ τί ἀκοῦνε; Εἶναι οἱ παποῦδες καὶ οἱ γιαιγιάδες, πού δίνουν τὸ σημεῖο τοῦ ταξιδιοῦ.

Πρέπει νὰ ταχτοποιηθοῦν.

—’Εμπρός, παιδιά μου, λέει ἡ μητέρα, ἀποχαιρετίστε τὴ φωλιά, τὸ παλιὸ καμπαναριό, τὶς μεγάλες καμπάνες. ’Οχι! προσθέτει μὲ συγκίνηση, πέστε μόνο καλὴ ἀντάμωση, γιατί ἐλπίζω πολὺ ὅτι θὰ ξαναγυρίσωμε τὴν ἐρχόμενη ἀνοιξη· ἐδῶ εἶναι ἡ ἀληθινὴ πατρίδα μας. ’Εκεῖ κάτω στὴν ’Αφρική, δὲ θὰ κάνωμε διόλου φωλιές· πᾶμε ἐκεῖ μονάχα νὰ περάσωμε τὴν κακὴ ἐποχὴ, γιατί ἐδῶ δὲ θὰ βρίσκωμε τὴν τροφὴ μας.

’Ο Πιτσιρίκος ἔχει πολὺ συγκινηθῆ· ἀφήνει τελευταῖος τὴ φωλιά σέρνοντας στὸ ράμφος του μιὰ μικρὴ φτεροῦγα· ἂν μπορούσε θὰ ἔπαιρνε τὴ φωλιά ὁλόκληρη.

’Όλα τὰ χελιδόνια ταχτοποιήθηκαν στὴν ἄκρη τῆς στέγης τῶν σπιτιῶν καὶ στὰ τηλεγραφικὰ σύρματα· κάθε στιγμὴ ἐρχονται καὶ ἄλλα· εἶναι ἐκεῖ μαζεμένες πολλὲς ἐκατοντάδες, πού περιμένουν ἔτσι ὅλη τὴν ἡμέρα· κατόπιν, ὅταν ὁ ἥλιος κόντευε νὰ δύση, ἔδωσε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ—ὁ ἀρχηγός—τὴν τελευταία διαταγὴ καὶ τότε ὅλα πετοῦν πολὺ

ψηλὰ στὸν ἀέρα καί..... νὰ τα πού φεύγουν!

Καλὸ ταξίδι, χελιδόνια!

’Ὡστόσο ὁ Πιτσιρίκος κι ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀδερφές του πού γεννήθηκαν τελευταῖα δὲν μπόρεσαν νὰ περάσουν τὴν παραλία τῆς ’Αφρικής.

Φαίνεται πώς τὸ ταξίδι τους ἦταν καλό. Ὅστόσο ὁ Πιτσι-
ρίκος καὶ ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀδερφές του, πού γεννήθηκαν τελευταῖοι,
δὲν μπόρεσαν νὰ περάσουν στὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς· τὰ μικρά
τους κορμιὰ κουρασμένα τὰ πῆρε μιὰ στιγμή τὸ κύμα, ἔπειτα
χάθηκαν καὶ ἐκεῖ κάτω στὸ βάθος τῆς μεγάλης θάλασσας κοι-
μοῦνται γιὰ πάντα.

Τὴν ἐρχόμενη ἀνοιξη, μακριά, πολὺ μακριά,
στὴ θερμὴ Ἀφρικὴ, ἓνας ἀραπάκος καὶ ἡ μη-
τέρα του φρόντιζαν γιὰ νὰ περιποιηθοῦν τὰ
ζαχαροκάλαμα, πού ἔχουν φυτέψει.

—ὦ! μαμά, λέει ἔξαφνα τὸ παιδί, δείχνον-
τας μιὰ μικρὴ χουρμαδιά, κοίτα τὰ χελιδό-
νια, νομίζω ὅτι θὰ φύγουν σὲ λίγο.

Πραγματικά, ἦταν μαζεμένη ἐκεῖ μιὰ με-
γάλη οἰκογένεια χελιδονιών.

Τὰ χελιδόνια δύο δύο ἐπάνω στὰ κλαδιά,
φαίνονταν νὰ ἀκοῦνε
τὰ λόγια ἑνὸς γέρου
ἀπὸ τὴ γενιά τους,
πού ἦταν καθισμένος
πιὸ ψηλά.

—Δὲν γνωρίζετε τὴν
οἰκογένειά μας τοῦ
καμπαναρειοῦ; Κοιτᾶ-
τε τὴ μαμὰ πόσο εἶναι
εὐτυχισμένη. Καὶ ξέρε-
τε γιατί; Εἶναι σήμερα
μεγάλη γιορτὴ γιὰ τὴν
οἰκογένεια· γιατί θὰ
ἀναγγεῖλωμε τοὺς γά-

μους ὄλων τῶν παιδιῶν μας τῶν χελιδονιών.

Ὁ παπούς τελειώνει μὲ αὐτὰ τὰ λόγια.

—ὦ μαμά! λέει τὸ παιδί δείχνοντας μιὰ χουρμαδιά.

—Πηγαίνετε, παιδιά μου, γυρίστε στην πατρίδα μας, χτίστε τις φωλιές σας και κάνετε με τὰ μικρά σας τίμια και καλά χελιδόνια.

‘Ο Κοντομούτης παίρνει τὸ πρᾶμα πολὺ στὰ σοβαρά.

—Βέβαια, βέβαια, λέει κουνώντας τὸ κεφάλι. “Ἐπειτα γυρίζει και λέει στὴ γυναίκα του: “Ακουσες πῶς πρέπει νὰ ἀναθρέψουμε τὴν οἰκογένεια μας; Ἄλλὰ ἡ γυναίκα του εἶναι πολὺ ἀπασχολημένη αὐτὴ τὴ στιγμή. Σιάζει τὰ φτερά τοῦ λαιμοῦ της πού τσαλακώθηκαν στὴν τελετὴ τοῦ γάμου τους.

Ἡ Πειράχτρα εἶναι λίγο λυπημένη γιατί εἶναι ἡ τελευταία μέρα πού περνᾷ με τοὺς γονεῖς της· παντρεύτηκε με ἕνα νεαρὸ χελιδόνι γερμανὸ και φυσικὰ πρέπει νὰ ἀκολουθήση τὸν ἄντρα της στὴν πατρίδα του.

Ἡ ἡμέρα πέρασε χαρούμενα, πότε στὸν ἄερα και πότε στὶς φυτεῖες. Τραγούδησαν τραγούδια ἀφρικανικὰ και ἔπειτα σῶπασαν ὅλα.

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ ἀραπάκος δὲν εἶδε πιά τὰ χελιδόνια· εἶχαν φύγει ἀπὸ τὸν τόπο του.

Ἐὰν θέλετε νὰ μάθετε νέα γιὰ τὴν Κελαδίστρα, ἀνεβῆτε στὸ καμπαναριό· θὰ τὴ δῆτε ἐκεῖ νὰ φροντίζει νὰ χτίση τὴ φωλιά της ἀντίκρυ στὴ φωλιά τῆς μητέρας της. Ἐβρεξε τὴ νύχτα, βρῆκε χῶμα βρεγμένο και τὸ ζυμώνει με τὸ σάλιο της. Ὁ ἄντρας της τὴ βοηθεῖ και κάνει τίς πιὸ δύσκολες δουλιές.

—Νομίζω ὅτι εἶσαι κουρασμένος, τοῦ λέει ἡ Πειράχτρα. Ζεκουράσου μιὰ στιγμή και θὰ σοῦ τραγουδήσω ἕνα τραγούδι. Και τότε τὴν ἀκοῦν νὰ κελαδῆ:

Ἡ Κελαδίστρα χαρωπὴ
τὸ νοῦ της ἔχει στὰ παιδιά της,
πού σὲ λιγάκι πιά κι αὐτὴ
θὰ τᾶχη μὲς στὴν ἀγκαλιά της.

15. Η ΚΥΡΑ ΦΑΣΟΛΙΑ.

Στὸ τέλος τοῦ περασμένου καλοκαιριοῦ, μέσα σ' ἓνα ὥραϊο λαχανόκηπο πέθανε μιὰ καλὴ μητέρα.

Ὁλος ὁ κόσμος τοῦ περιβολιοῦ τὴ γνώριζε μὲ τὸνομα τῆς κυρὰ φασολιάς. Εἶχε ζήσει, ὅπως ὅλες οἱ μητέρες, πού εἶναι ἀπὸ τὸ ἴδιο σόϊ, μονάχα πέντε μῆνες.

Ὅταν φτάση στὴν ἡλικία αὐτὴ μιὰ κυρὰ φασολιά εἶναι πιά γριά, πολὺ γριά, καὶ σχεδὸν πάντα ξερὴ καὶ κίτρινη. Ἀλλὰ στὶς καλὲς τῆς τὶς ἡμέρες δὲν εἶχε χάσει τὸν καιρὸ τῆς, γιατί εἶχε ἀναθρέψει μιὰ μεγάλη οἰκογένεια.

Πόσα παιδιά εἶχε; Εἶναι δύσκολο νὰ τὸ ποῦμε. Ἐνας γέρος σάλιαγκος τοῦ περιβολιοῦ λέει ὅτι ἡ κυρὰ φασολιά εἶχε ἀναθρέψει τουλάχιστο καμιὰ πενηνταριά· ἀλλὰ οἱ μικροὶ γυμνοσάλιαγκοι δὲν πίστευαν ὅτι εἶχε κάνει τόσα πολλὰ παιδιά.

Πενήντα παιδιά! εἶναι πολλὰ ἂν βάλετε μὲ τὸ νοῦ σας πῶς τὶς πρῶτες μέρες τοῦ Μαγιοῦ, ἡ κυρὰ φασολιά μόλις ἔβγαине ἀπὸ τὴ γῆ. Εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι τὰ παιδιά αὐτῆς τῆς οἰκογένειας μεγαλώνουν γρήγορα, γιατί τρεῖς μέρες ἀργότερα, ἔβγαζε τὰ δύο τῆς πρῶτα φύλλα στὸν ἥλιο.

Σὲ δεκαπέντε μέρες δὲν τὴν ἀναγνώριζε κανεὶς πιά· ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ ἓνα μῆνα ἦταν ἄλλο πρᾶμα! Εἶχε γίνει τόσο μεγάλη, πού δὲ μπορούσε νὰ κρατηθῆ ἴσια.

Ὑστερα ἀπὸ πολὺ κόπο ἔγινε ἓνα ὥραϊο καὶ δυναμιωμένο φυτό.

Χρειάστηκε νά τῆς βάλουν ἕνα παλούκι, γύρω στό ὁποῖο περιτύλιξε τὸ μακρὺ καὶ λεπτὸ κορμὶ τῆς.

Γιὰ νά μεγαλώσῃ ἡ κυρὰ φασολιά ἔπρεπε οἱ ρίζες τῆς νά παίρνουν διαρκῶς τὴν τροφή τους ἀπὸ τὴ γῆ. Ὅστερα ἀπὸ πολὺ κόπο ἔγινε ἕνα ὠραῖο καὶ δυναμωμένο φυτὸ· κοντὰ στὰ πόδια τῆς μεγάλωνε κι ἕνα παλιοχόρταρο. Τοὺς σπόρους αὐτοῦ τοῦ χορταριοῦ τοὺς ἀγαποῦσαν πολὺ τὰ μικρὰ πουλιά.

Σ'αὐτὸν τὸν ἄθλιο κόσμο, ποὺ ὁ καθένας ἔχει τὶς δυστυχίες

—Τί βλέπω ; Δάκρυα !

του, ἡ κυρὰ φασολιά δὲν ἔμενε πίσω, γιατί σὲ μιὰ βροχερὴ μέρα ἕνας χοντρὸς σαλίγκαρος τῆς ἔφαγε τὰ δυὸ ὠραιότερα φύλλα τῆς. Πόσο λυπήθηκε! Καὶ ὅπως συμβαίνει μ'ὅλες τῆς πρῶτες λύπες, ἦταν πολὺ δύσκολο νά παρηγορηθῇ.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ἕνας κολοκυθοκόφτης τῆς ἔκοψε τὶς περισσότερες ρίζες· αὐτὴ τὴ φορά κόντεψε νά πεθάνῃ· καὶ γιὰ πολλές μέρες τὰ φύλλα τῆς κρέμονταν σὰν νά ἦταν λυπημένα. Ἀκόμα καὶ τὸ παλιοχόρταρο, ποὺ ἀγαποῦσε πραγματικὰ τὴν κυρὰ φασολιά, ἔκλαψε πολὺ γι αὐτό· κάθε πρωὶ ἔβλεπε κανεῖς τὰ μικρὰ τοὺς δάκρυα νά λάμπουν στὸν ἥλιο. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἕνας γέρο φρῦνος, ὁ πράσινος βάτραχος, ἔφτασε κοντὰ τῆς.

—Τί βλέπω; λέει. Δάκρυα! καὶ γιατί; Ἀφῆστε νά κλαῖνε οἱ δύστυχοι σὰν ἐμένα.

—Δέν είσαι τόσο δύστυχος, λέει ἡ μικρὴ ἀγριάδα, τί σοῦ λείπει;

—Τίποτε καὶ πολλά, ἀπαντᾷ ὁ φρῦνος. Ὅσο γιὰ τὴν τροφή ἔχω ἀρκετὴ, ὡς εἶναι καλὰ τὰ περιβόλι αὐτό· ἀλλὰ εἶμαι τόσο λυπημένος, πού δὲ μ'ἀγαπᾷ κανεὶς! Εἶμαι τόσο ἄσχημος, τόσο ἄσχημος, πού κι αὐτὸς ὁ περιβολάρης, πού τοῦ προσφέρω πολλές ὑπηρεσίες, μὲ σπρώχνει μὲ τὸ πόδι ὅταν μὲ συναντήσῃ. Δέν τολμῶ δὲ νὰ ξεμυτίσω ἔξω παρὰ τὴ νύχτα καὶ γυρίζω νὰ κρυφτῶ μόλις ὁ κόσμος σηκωθῇ.

—Εἶναι ἡ ἀλήθεια, λέει ἡ ἀγριάδα, ὅτι δέν είσαι διόλου ὁμορφος. Τὸ σῶμα σου εἶναι βαρὺ καὶ κοντόχοντρο. Ἐπειτα δὲ αὐτὲς οἱ κρεατοελιές, πού ἔχεις στὴ ράχη, εἶναι μιὰ σιχαμάρα νὰ τίς βλέπῃ κανένας· ἀλλ' ἐγὼ βρίσκω πὼς ἔχεις πολὺ ὠραῖα μάτια καὶ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο δέν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἔχῃ ὅλα. Κοίταξέ με. Εἶμαι ὁμορφο; Μὲ λένε παλιοχόρταρο καὶ ὁ περιβολάρης μὲ ξερριζώνει ἀλύπητα· ὡστόσο εἶμαι εὐτυχισμένο, γιατί εἶμαι χρήσιμο στὰ μικρὰ πουλιά, πού ἔρχονται κάθε μέρα καὶ τσιμποῦν τοὺς σπόρους μου. Ἡ ὁμορφιά περνᾷ καὶ χάνεται· ἀλλὰ τὸ καλὸ πού κάνει ὁ καθένας μένει. Πρδ.χ. ἂν ἐρχόσουν κάθε μέρα νὰ τρῶς τοὺς γυμνοσάλιαγκους πού κατατρῶνε τὴν καημένη φιλενάδα μου, τὴ φασολιά, θὰ σοῦ χρωστοῦσε μεγάλη χάρη, καὶ εἶμαι βέβαιο θὰ σὲ ἀγαποῦσε.

—Τὸ πιστεύεις; λέει ὁ φρῦνος.

—Βέβαια, βέβαια, λέει τὸ ἀγριοχόρταρο· ρώτησέ την μάλιστα.

Ἡ κυρὰ φασολιά ἔγειρε μὲ χάρη ὅλα τῆς τὰ φύλλα.

Ὁ φρῦνος ἔρχεται κάθε βράδῳ δυὸ φορές. Τρῶει ὅλους τοὺς γυμνοσάλιαγκους, πού εἶναι γύρω στὴ φασολιά, καὶ ἔτσι τὸ ἄσκημο ζῶο καὶ τὰ δυὸ φυτὰ ἔγιναν πολὺ φίλοι.

Ἐνα πρωί, ἀπὸ νωρίς, τὸ μικρὸ ἀγριοχόρταρο ξυπνώντας εἶδε ὅτι ἡ κυρὰ φασολιά εἶχε ἓνα μεγάλο μπουμπούκι, ἔτοιμο ν' ἀνοίξῃ.

—“Ε! κυρά συμπεθέρα! τῆς λέει, μοῦ ἔχεις καὶ μυστικά. Δὲ μοῦ εἶπες πὼς ἦθελες νὰ βγάλῃς λουλούδια.

—“Ἦθελα νὰ σοῦ τὰ παρουσιάσω ξαφνικά, λέει ἡ κυρά φασολιά, καὶ νὰ σοῦ δείξω τὰ λουλούδια μου μόνον ὅταν θ’ ἀνοίξουν. Συλλογιζόμεν ὅτι αὐτὸ τὸ φύλλο θὰ ἔκρυβε τὸ μπουμπούκι μερι-

κὲς ἡμέρες ἀκόμη, ἀλλὰ ὁ ἄνεμος τὸ τάραξε ὅλη τὴ νύχτα.

“Ὅταν τὸ λουλούδι ἀνοίξει, τὰ δυὸ φυτὰ εἶχαν ἀληθινὴ χαρά. Τὸ θαυμάζαν ὅλη τὴν ἡμέρα.

—Δὲν ἔχω ἰδεῖ ποτέ μου ἕνα τόσο ὠραῖο κοκκινωπὸ χρῶμα, ἔλεγε τὸ ἀγριοχόρταρο.

—Καὶ τὰ πέταλά του εἶναι τόσο φιλοκαμωμένα! ἔλεγε ἡ μητέρα. “Ὅταν συλλογιζόμεναι, ὅτι ἐκεῖ στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ λουλουδιοῦ, κοιμῶνται τὰ παιδιὰ μου, τὰ ἀγαπημένα μου φασολάκια, πόσο ἀνυπομονῶ νὰ τὰ δῶ!

—Δὲν πρέπει νὰ χαιρέσαι τόσο πολὺ, λέει τὸ

“Ὅταν τὸ λουλούδι ἀνοίξει καὶ τὰ δυὸ φυτὰ εἶχαν ἀληθινὴ χαρά.

ἀγριοχόρταρο, γιατί δὲν ξέρεῖ κανεὶς τί μπορεῖ νὰ συμβῇ· μάλιστα ὁ περιβολάρης μπορεῖ νὰ τὰ κόψῃ πρὸ τοῦ νὰ ὠριμάσουν καὶ ἔπειτα..... ποιὸς ξέρεῖ τί θὰ ἀπογίνου!

—Ἐγὼ ξέρω, λέει λυπημένη ἡ μητέρα· θὰ τὰ βράσουν σὲ μιὰ

κατσαρόλα και έπειτα θα φαγωθούν· γι' αυτό είναι μεγάλη δυστυχία να είναι κανείς φασόλι.

Μέ όλα αυτά ή κυρά φασολιά δέν έχασε τὸ θάρρος της· έβγαλε ὄλη τή δύναμη κι οί ρίζες της έργάστηκαν νύχτα και μέρα, γιά να πάρουν ἀπό τή γῆ τούς χυμούς πού χρειάζονταν γιά τήν τροφή τῶν παιδιῶν της, γιατί ή οἰκογένειά της μεγάλωνε κάθε μέρα. Έβγαλε τόσα πολλά λουλούδια, πού κι αὐτή δέν μπορούσε να τὰ μετρήση· δέν ἦταν τόσο ξευπνη, πού να ξέρη και να μπορῆ να λογαριάζη καλά και τὸ μικρὸ ἀγριοχόρταρο δέν ἤξερε καλύτερη ἀριθμητική ἀπ' αὐτήν.

Σέ λίγο τὸ πρῶτο λουλούδι έχασε τὰ ὠραία του χρώματα και ξεράθηκε ὀλωσδιόλου ἀλλά στή θέση του φάνηκε ἕνας λοβὸς πράσινος· ἦταν ή κούνια, ὅπου κοιμόνταν μέσα τρία μικρά φασολάκια.

—Εἶναι τὰ μεγαλύτερά μου παιδιά, ἔλεγε μέ καμάρι ή μητέρα. Ἄχ! να εἶχα τήν τύχη να τὰ λυπόταν ὁ περβολάρης. Θα έχω τότε τή εὐτυχία να τὰ βλέπω να ὠριμάζουν και να βγαίνουν ἀπὸ τὸ λοβό.

Στὸ τέλος τοῦ Ἰουλίου ή κυρά φασολιά έβγαλε ἀκόμη μερικά λουλούδια και κάμποσα πράσινα φασόλια.

Ἄλλά ἀφωσιωμένη στήν οἰκογένειά της εἶχε πολὺ παραμελήσει τήν ὑγεία της. Τὰ χαμηλὰ φύλλα της εἶχαν κιτρινίσει και τὰ ψηλότερα δέν ἦταν πράσινα· ἀλλά σάν καλή μητέρα πού ἦταν, χαιρόταν γιά τὰ παιδιά της και δέν τήν ἔνοιαζε διόλου γιά τήν ὀμορφιά της.

Ἔνα πρωί ὁ περιβολάρης και ή γυναίκα του περπατοῦσαν μέσα στὸν κῆπο.

—Κοίταξε, λέει στή γυναίκα του, περνώντας κοντὰ στὰ δυὸ φυτὰ, αὐτὰ τὰ φασόλια εἶναι ἔτοιμα γιά κόψιμο· μπορείς να ἔρθης να τὰ πάρης τὸ ἀπόγευμα.

Τήν κυρά φασολιά τήν ἔπιασε ἀνατριχίλα ἀπὸ τήν κορφή ὡς τὰ νύχια· ὄλα της τὰ φύλλα κουνιόνταν.

—"Άκουσα καλά; ρώτησε την αγριάδα· για μένα μίλησαν;

Κράκ! κράκ! κράκ! "Όλα τὰ φασόλια μπήκαν στο πανέρι της.

Νομίζω ναι, λέει με συγκίνηση η αγριάδα· αλλά μην τα-

ράζεσαι. Ποιός ξέρει; 'Η περιβολάρισσα μπορεί νά μὴν τὰ κόψη ὅλα· ἔπειτα δὰ τὸ ἤξερες, ἀγαπημένη μου φιλενάδα, καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ περιμένης αὐτό.

Τὸ ἀπόγευμα ἡ περιβολάρισσα ἤρθε, ἔβαλε ἓνα ἀπὸ τὰ χοντροπόδαρά της ἐπάνω στὸ μικρὸ ἀγριοχόρταρο καὶ ἄρχισε τὴ δουλειά της. Κράκ! Κράκ! Κράκ! "Ὅλα τὰ φασολάκια μπῆκαν στὸ πανέρι της. 'Η κυρὰ φασολιά ἔκαμε κουράγιο πολλή ὥρα, ἀλλὰ ὅταν εἶδε ὅλα νὰ χάνωνται ἀπὸ τὰ μάτια της, ὁ πόνος της ἦταν πολὺ μεγάλος καὶ λιγοθύμησε.

.....
Μόλις νύχτωσε, ὁ φρῦνος ἔκαμε τὴ συνηθισμένη ἐπίσκεψή του. Βρῆκε τὸ μικρὸ ἀγριοχόρταρο τσακισμένο στὰ δυὸ καὶ τὰ κλαδιά του σπασμένα· ἦταν τόσο ἀδύνατο, τόσο ἀδύνατο, πού μόλις μπόρεσε νὰ τοῦ ἀπαντήσει. "Ὅσο γιὰ τὴν κυρὰ φασολιά, ἦταν ἀκόμη λιγοθυμισμένη. "Ἐφυγε καταλυπημένος, γογγίζοντας σὰν φρῦνος καὶ κακολογώντας τὴν ἀχαριστία τῶν ἀνθρώπων.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ βραδάκι ἦταν πάλι κοντὰ στὰ δυὸ φυτὰ. 'Η ἀγριάδα εἶχε ἔρθει στὸν ἑαυτὸ της.

—Κακομοίρα! τῆς λέει, ὑπόφερες πολὺ!

—Ναί, λέει, καὶ ὑποφέρω ἀκόμη, ἀλλὰ δὲ θὰ παραπονιόμουν ἂν δὲν εἶχα χάσει τὰ κλωνάρια μου. Νά τα! "Ὅλα κομμένα· οἱ σπόροι μου δὲ θὰ ὠριμάσουν. Καὶ εἶχα τὴν ἐλπίδα ὅτι δυὸ σπουργίτες θὰ ἔρχονταν σὲ λίγες μέρες νὰ τοὺς τσιμπήσουν. Οἱ ἄμοιροι! Τοὺς λυποῦμαι!

'Ὁ καθαρὸς ἀέρας τῆς νύχτας ἔκαμε τὴν κυρὰ φασολιά νὰ συνέρθη λίγο ἀπὸ τὴ συγκίνηση τῆς περασμένης νύχτας· ἔπειτα μὲ τὴν ἀνατολή τοῦ ἡλίου εἶδε ὅτι ἡ περιβολάρισσα τῆς εἶχε ἀφήσει τοὺς μεγαλύτερους γιούς της. 'Ἐνῆα φασόλια μέσα σὲ τρεῖς λοβούς. Τοὺς εἶχε φαίνεται βρῆ πολὺ ὠριμούς καὶ τοὺς ἐφύλαξε γιὰ σπόρους.

'Η κυρὰ φασολιά παρηγορήθηκε ἀγάλια ἀγάλια· καὶ ἔρριξε ὅλη τὴν ἀγάπη της σαυτοὺς τοὺς ἐννιά της γιούς. Οἱ λοβοὶ κι-

τρίνιζαν και ξεραίνονταν λίγο λίγο. Ἡ μητέρα περίμενε νά δῆ σέ λίγο τὰ φασολάκια της νά βγαίνουν μόνα τους ἀπό τὸ λοβό. Τὸ ἀγριοχόρταρο νόμιζε ὅτι δὲν θὰ ἔβγαιναν κι ὁ φρῦνος δὲν ἔλεγε τίποτε γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Τέλος μιὰ μέρα, λιγάκι μετὰ τὴ δύση τοῦ ἡλίου, ἀκούστηκαν

Ἦταν ὁ φρῦνος.

σ' αὐτὴ τὴν ἄκρη τοῦ κήπου πολλές φωνές χαρούμενες και φάνηκαν σέ λίγο νά πηδοῦν γύρω ἀπὸ τὴ κυρὰ φασολιά μιὰ ἰόλοκληρη οικογένεια ποντικιῶν. Πατέρας, μάνα και ἔξι ποντικάκια!

—Κοιτάξτε, ἔλεγε ἡ μητέρα στὰ μικρά της, νά τὰ φασόλια! Ζέρετε βέβαια τὰ ὠραῖα φασόλια, πού γι' αὐτὰ σᾶς ἔχω μιλήσει πολλές φορές. Ἄ! Ἄ! μικροὶ λαίμαργοι, πᾶτε νά πάρετε μεζέ!

Μπαμπᾶ, λέει στὸν ἄντρα της, εἶσαι πιὸ σβέλτος ἀπὸ μένα· σκαρφάλωσε ἀπὸ αὐτὴ τὴ μεριά· λίγο γρήγορα, γιατί δὲν εἶναι ποτὲ κανένας ἥσυχος μέσα σ'αὐτὰ τὰ περιβόλια.

Ὁ μπαμπᾶς ἔπιασε ἀμέσως τοὺς τρεῖς λοβούς, τοὺς ἀνοίξε καὶ ἔδειξε στὰ μικρά του τί εἶχαν μέσα. Ἔφταναν γιὰ ὄλους. Ἀλλὰ τὴ στιγμή πού ἔβρισκαν ὅλη τους τὴ νοστιμάδα..... Πάφ! κάτι βαρὺ καὶ ψυχρὸ ἔπεσε ἀνάμεσά τους. Ἦταν ὁ φρῦνος! Τὰ ποντίκια χάθηκαν ἀμέσως. Μήπως τάχα ἔχουν θάρρος τὰ ποντίκια;

—Τουλάχιστο ἔσωσα ἓνα! λέει ὁ φρῦνος, ἐξετάζοντας ἓνα σπóρο φασουλιού, πού ἦταν ἄσπρος μὲ βουλίτσες κοκκινωπές.

—᾽Ω! τί ὠραῖος πού εἶσαι, γιέ μου, λέει ἡ μητέρα. Ἦταν τόσο εὐτυχισμένη πού κατώρθωσε νὰ σώσει ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ της, ὥστε σὲ λιγάκι ξέχασε τὰ ἄλλα ὀχτώ, πού πῆραν τὰ ποντίκια.

Τὸ μικρὸ ἀγριοχόρταρο δὲν εἶχε τόση χαρὰ· συλλογιζόταν τώρα τί θὰ τὸ ἔκαναν ἐκεῖνο τὸ παιδί, γιατί θὰ ἔμενε ἀπροστάτευτο στὸν κῆπο.

Ζήτησαν τὴ συμβουλὴ τοῦ φρύνου. Οἱ τρεῖς φίλοι ἔκαναν μετὰξὺ τους μιὰ σοβαρὴ σύσκεψη γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Ἡ κυρὰ φασολιά ἤθελε νὰ κρατήσῃ μαζί της τὸ παιδί της γιὰ νὰ τὸ ἐπιβλέπη κάθε μέρα. Τὸ ἀγριοχόρταρο φοβόταν μὴ ξαναγυρίσουν τὰ ποντίκια.

Ἐπὶ τέλους ἔγινε δεχτὴ ἡ γνώμη τοῦ φρύνου.

—Καταλαβαίνω ὅτι ἡ ἐπιθυμία σου εἶναι νὰ βλέπῃς τὸ γιό σου, λέει ὁ φρῦνος στὴ μητέρα, ἀλλὰ ἔτσι τὸ παιδί αὐτὸ θὰ μείνῃ ἀδικημένο καὶ δὲ θὰ γείνη καὶ ὠφέλιμο· μοῦ φαίνεται ὅτι ἂν τὸ βάζαμε καὶ τὸ κρύβαμε μέσα στὴ γῆ, κοντά σου, θὰ ἔκανε καὶ αὐτὸς δικὴ του οἰκογένεια καὶ σὺ θὰ τὸ καμάρωνες.

—Ναί, λέει ἡ μητέρα· ἀλλὰ ἂν τὸ βάλωμε μέσα στὴ γῆ θὰ χωριστῶ ἀπὸ αὐτὸ γιὰ πολλὰς μέρες.

—Ὅχι, λέει ὁ φρῦνος· ἐγὼ ἔχω ἰδῆ φασόλια, πού φυτρώνουν

μόλις τὰ βάλουν στη γῆ. Θὰ φυτέψω τὸ γιό σου ἐκεῖ, ἀνάμεσα στὰ δυό σας, ἐλαφρὰ σκεπασμένο, ἔτσι πού νά μπορῆτε πάντα νά τὸν βλέπετε. "Ἄμα κἀνη ζέστη καὶ βρέξη συχνὰ ἢ καὶ τὸν ποτίζουν, θὰ μεγαλώση πολὺ γρήγορα.

Μόλις τὸ εἶπε, τὸ ἔκαμε. Μέσα σ'αὐτὴ τῆ βρεγμένη καὶ ζεστὴ γῆ τὸ μικρὸ φασόλι ἄρχισε σὲ λίγο νά νοιώθῃ πὼς ζῆ. Ἄλλὰ τὸν στενεύει τὸ τσῶφλι του, θέλει νά βγῆ καὶ νά μεγαλώση ἀπὸ ὅλες τὶς μεριές.

Κράκ!

Ἡ βροχὴ μαλάκωσε τὸ τσῶφλι του, τὸ τσῶφλι του σκίστηκε καὶ νά το τώρα ἐλεύθερο.

Μόλις ἓνα μικρὸ φασόλι ξυπνήσῃ, πεινᾷ. Ἄλλὰ πὼς θὰ φάῃ πού δὲν ἔχει ρίζες;

Εὐτυχῶς ἐκεῖνος, πού ἔπλασε τὰ ζῶα καὶ τοὺς ἀνθρώπους, συλλογίστηκε ἐπίσης καὶ τὰ μικρὰ φασόλια.

Εἶπε μέσα του: Κακόμοιρα παιδιά! ἡ μητέρα σας πεθαίνει τὸ φθινόπωρο, δὲ θὰ μπορέσῃ οὔτε νά σᾶς περιποιηθῆ, οὔτε νά σᾶς θρέψῃ. Θὰ βάλω στὸ τσῶφλι σας ἐκεῖ δὲ στὸ πλάι, μιὰ καλὴ τροφή, πού θὰ τὴν βρῆτε ξυπνώντας· κι ἔτσι κάθε φασολάκι γεννιέται ἔχοντας μέσα του τὶς πρῶτες του τροφές.

Τὸ φασολάκι μας εἶχε μιὰ ἐξαιρετικὴ ὄρεξη· μεγαλώνει πολὺ γρήγορα, ἀλλὰ δὲ φαίνεται νά βγάξῃ διόλου φύλλα.

"Ἐνα πρωὶ ὅταν ὁ φρῦνος ἦρθε, κατὰ τῆ συνήθειά του, ἡ κυρὰ φασολιά φαινόταν λυπημένη καὶ τὸν δέχτηκε ψυχρότερα ἀπὸ τὶς ἄλλες φορές.

—Καημένε μου φίλε, τί ἔκανες; τοῦ λείει· ὁ μικρὸς σπρώχνει τὴ ρίζα στὸν ἄερα.

—Τὴ ρίζα στὸν ἄερα; εἶπε ὁ φρῦνος, ἀλλ'αὐτὸ δὲν εἶναι μεγάλο δυστύχημα· ποῦ νά τὸ φανταστῶ, ὅταν τὸ φύτεψα. Ὁ μικρὸς εἶναι δυναμωμένος καὶ εὐκολα θὰ μπορέσῃ νά ξαναγυρίσῃ μόνος του στὴ γῆ.

Πραγματικά, σὲ τέσσερις μέρες, οἱ ρίζες πού δὲ θέλουν νά βλέ-

πουν τὸν ἥλιο, εὐκόλα ξαναμπήκαν στὴ γῆ, καὶ δυὸ ὠραῖα φύλλα πράσινα φάνηκαν ἀπ'ἔξω.

Εἶναι ἀδύνατο νὰ μπορέση κανεὶς νὰ πῆ τὴ χαρὰ τῆς κυρὰ φασολιάς ὅταν εἶδε τὰ φύλλα. Καθένας ἄς τὴ φανταστῆ.

Τὸ παιδί μεγάλωνε μὲ τὴν ἀγάπη τῆς μάνας του· τὶς πρῶτες μέρες τῆς ζωῆς του οἱ στενοχώριες του ἦσαν λιγοστές, γιατί ὁ φρῦνος ἐδιωχνε ὅλα τὰ μικρὰ ζῶα, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τὰ βλάψουν.

Ὡστόσο λυπήθηκε πολὺ, βλέποντας νὰ πεθαίνει ἡ μητέρα του. Εἶχε γίνει κατακίτρινη. Σιγὰ σιγὰ ξεράθηκε καὶ στὶς 15 τοῦ Σεπτεμβρίου ξεψύχησε.

Τὸ μικρὸ φασόλι ἔπιασε μεγάλη φιλία μὲ τὸ μικρὸ ἀγριοχόρταρο καὶ ἐπειδὴ ὁ περιβολάρης δὲν τοῦ εἶχε βάλει διόλου παλούκι στηρίχτηκε ἐπάνω σ'αὐτό.

Ἦρθαν ὁμως οἱ πρῶτες παγωνιῆς τοῦ Νοέμβριου. Ἡ νύχτα ἦταν ὠραία καὶ φωτεινὴ, τὰ δυὸ φυτὰ θαύμαζαν ἀκόμη τὸ φεγγάρι ὡς τὸ πρωί, ἀλλὰ ὁ ἀέρας γίνηκε τόσο ψυχρὸς, ποὺ σιγὰ σιγὰ μούδιασαν.

Ὅταν ὁ ἥλιος πρόβαλε δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν ἰδοῦν, γιατί δὲ ζοῦσαν πιὰ τὰ κακόμοιρα. Εἶχαν παγώσει! Ὁ φρῦνος μούδιασε κι αὐτὸς στὴν τρύπα του. Δὲ θὰ ξανάβγαινε παρὰ τὴν ἀνοιξη.

Ἐνα μεγάλο σεντόνι ἀπὸ χιόνι σκέπασε σὲ λίγο τὴ γῆ καὶ κάτω ἀπ'αὐτὸ μέσα στὸν κῆπο ὅλα κοιμοῦνται βαθιὰ καὶ θὰ κοιμοῦνται ἔτσι ὡς τὴν ἐρχόμενη ἀνοιξη.

16. ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΣΠΙΝΟΥ.

Τί ὁμορφιὰ μέσα στὸ δάσος!

Κοιτάξτε τὰ λουλούδια τοῦ Μαγιοῦ πόσο χαρούμενα κουνοῦν τὰ φύλλα τους, σὰν νὰ τραγουδοῦν τὴν ὁμορφιὰ τῆς ἀνοιξης!

—Τί εὐτυχία! λένε τὰ πουλάκια μέσα στὶς φωλιές τους. Ὡ! τί ὠραία μέρα. Σήμερα εἶναι κι οἱ γάμοι τοῦ κυρίου Σπίνου

—Τοῦ κυρίου Σπίνου; λέει ἓνας μικρούλης κοκκινολαίμης ξαφνιασμένος.

—Ναί, λέει ὁ μεγάλος του ἀδερφός· δὲν ξαίρεις πὼς παντρεύεται μὲ τὴ μικρὴ σπίνη, πού ἦ γιαγιά ἀνάθρεψε τὸν περασμένο χρόνο;

—Εἶναι πάρα πολὺ καλὴ ἢ γιαγιά μας, πού ἀνατρέφει τὰ μικρὰ ὄρφανά! Θὰ εἶναι, βέβαια ὠραῖος γάμος, καὶ θὰ εἶναι πολλοὶ καλεσμένοι· ξέρετε, αὐτοὶ οἱ σπῖνοι, ποὶ κατοικοῦν στὴ γριά βαλανιδιά, εἶναι μιὰ πολὺ παλιὰ κι ἀρχοντικὴ οἰκογένεια· λένε μάλιστα, πὼς ἡ οἰκογένεια αὐτὴ κατοικεῖ αὐτοῦ, ἐδῶ καὶ εἴκοσι χρόνια ἀπὸ πρόπαπο ὡς τὰ τρισέγγονα!

—Ἄλλὰ δὲ θὰ μπορέσωμε τίποτε νὰ ἰδοῦμε ἀνάμεσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ βάτο, εἶπε ὁ μικρούλης κοκκινολαίμης.

—Θὰ ἀνεβῆτε ἐδῶ, λέει ἓνας μικρὸς πύρρουλας, πού κατοικοῦσε μὲ τὰδέρφια του σ' ἓνα θάμνο ἐπάνω ἀπὸ τὴ φωλιά τῶν σπίνων. Τὸ τραπέζι τοῦ γάμου θὰ στρωθῆ ἐπάνω σ' αὐτὸν τὸ μεγάλο κορμὸ τοῦ δέντρου, πού εἶναι γερμένος ἐδῶ κοντά· θὰ ἔχουμε πολὺ καλὴ θέση ἀπ' ἐδῶ γιὰ νὰ βλέπουμε τὴ γιορτὴ. Ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμὰ εἶναι καλεσμένοι κι ἔτσι ἐμεῖς θὰ μείνωμε μόνοι ὅλη τὴ βραδιά. Πόσο θὰ διασκεδάσωμε!

—Λένε πὼς ὁ νεαρὸς σπῖνος ἔλαβε πολὺ ὁμορφα δῶρα γιὰ νὰ στολίσῃ τὴ φωλιά του.

—Ἀλήθεια! ἀλήθεια! εἶπαν οἱ μικροὶ κοκκινολαίμηδες.

—Ἡ μαμὰ μᾶς τὰ διηγῆθηκε ὅλα, λέει ὁ πύρρουλας· ἀλλὰ τὸ πιὸ πολύτιμο δῶρο εἶναι ἓνα ἔσοχο φτερὸ χήνας, χνουδᾶτο καὶ μαλακό, καὶ τόσο μεγάλο, πού θὰ σκεπάσῃ ὅλο τὸ βᾶθος τῆς φωλιᾶς! Ἐπειτα τοῦ χάρισαν ἀκόμη μαλὶ ἀπὸ πρόβατο, ἓνα ὠραῖο πανὶ ἀράχνης καὶ μιὰ τρίχα ἀπὸ οὐρὰ ἀλόγου πολὺ μακριά. Ἄλλὰ κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μαντέψῃ τί τοῦ ἔδωσε ἢ κυρὰ καρδερῖνα. Εἶναι ἀστεῖο νὰ τὸ λήῃ κανεῖς. Ποιὸς θὰ τὸ πιστέψῃ πὼς τόλμησε νὰ τοῦ χάρισῃ ἕξι τρίχες γουρουνιοῦ καὶ μιὰ τούφα ἀπὸ φοῦντες τοῦ γαιδουράγκαθου!

—Αυτό είναι πολύ φυσικό, λέει η μητέρα του πύρρουλα, που ήρθε τότε κοντά τους· επειδή βάζει αυτή τέτοια πράγματα στη φωλιά της νομίζει πως ο κόσμος κάνει το ίδιο! Άλλα ο σπίνος έμεινε ευχαριστημένος, γιατί ξέρει πολύ καλά να τα μεταχειριστή κι αυτά. Τώρα κοιμηθήτε, μικρά μου πουλιά, αρκετά πολυλογήσατε σήμερα.

Μόλις έφυγε η μητέρα, οι φλυαρίες ξανάρχισαν.

—Χαίρομαι, που βλέπω το φλώρο, λέει ένας κοκκινολαίμης·

φαίνεται πως είναι ένα πολύ ωραίο πουλί κίτρινο και μαύρο· έχει έρθει από την Αφρική, πολύ νωρίτερα από τ'άλλα χρώνια, επίτηδες για να βρεθῆ στο γάμο.

—Λένε, είπε ο πύρρουλας, ότι χάρισε στη νύφη τη σπίνη, που είναι βαφτιστικά του, ένα θαυμάσιο κλαδί μυρτιάς.

—Κλαδί μυρτιάς; είπαν όλοι μαζί οι κοκκινολαίμηδες· τί είναι αυτή η μυρτιά;

—Δὲν ξέρω καλά καλά, λέει ο πύρρουλας, νομίζω όμως πως είναι κάποιος θάμνος. Άλλα να ἡ μαμά, που ξανάρχεται· ἄς σωπάσωμε.

Νοιώθει καθένας πως για ένα γάμο με τόση έπισημότητα, οι έτοιμασίες του τραπεζιοῦ έπρεπε να αρχίσουν πολύ νωρίς.

Οι γονεῖς τῶν σπίνων είχαν κάμει μεγάλες προετοιμασίες· τους Τὰ παιδιά και οι φίλοι τους. *Εκδ. 4.

*Εξί μεγάλες ἀράχνες ὕφαιναν ἀπὸ τὸ πρῶν ἔσοχα πανιά.

βοήθησαν οί κολοφωτιές τῆς γειτονιάς· αὐτές εἶναι ὑποχρεωμένες σέ κάθε γάμο σπίνου νά χαρίζουν τὰ φῶτα τους, ἀλλά καί οἱ σπίνου εἶναι ὑποχρεωμένοι νά μὴ τρῶνε ποτέ κολοφωτιές.

Μιά γριά θεία σπίνα θά φρόντιζε νά στρώση τὸ τραπέζι καί νά στολίση τὸ μέρος, πού θά γινόταν ἡ χαρά.

Γι' αὐτὸ ὕστερα, ἀφοῦ ἔκαμε συμφωνία μαζί τους, ἔξι μεγάλες ἀράχνες ὕφαιναν ἀπὸ τὸ πρῶι ἔξοχα πανιά ἀπάνω στοὺς βάτους καί τοὺς χαμηλοὺς κλάδους τῶν δένδρων, πού θά σκίαζαν τὸ μεγάλο κορμό, ὅπου θά στρωνόταν τὸ τραπέζι. Ὅταν ρωτοῦσαν τὴ θεία σπίνα γι' αὐτὰ τὰ παράξενα στολίδια, ἀπαντοῦσε κουνώντας τὸ κεφάλι της:

—Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικό μου, ἀπόψε θά τὸ ἰδῆτε.

Τώρα ἐτοιμάζει τὰ φαγητά· τὴ βοηθοῦν καί δυὸ τρεῖς συμπεθέρες. Δέν εἶναι εὐκολο νά βροῦνε τὴν τροφή, πού θέλει τὸ κάθε πουλί. Γιὰ τὰ μικρὰ πουλιά θά φτάνουν σπόροι ἢ ἔντομα, ἀλλά γιὰ τὰ μεγαλύτερα, ὅπως τὸν τσαλαπετεινὸ, τὴν κίσσα καί τὸ φλῶρο, τί φαγητὸ νά ἐτοιμάσουν;

Ὁ τσαλαπετεινὸς εἶχε φροντίσει γιὰ τὸ φαγί του μόνος του· κουβάλησε ὅλη τὴν ἡμέρα ἓνα μπούρμπουλα, ἔπειτα ἓνα καβούρι τῆς στεριάς καί στὸ τέλος δυὸ τρία ἔντομα μαύρα· αὐτὰ ἦταν σκαθάρια γιαλιστερὰ.

—Νά! τὰ δῶρα μου γιὰ τὸ γάμο, εἶπε· τὰ χτύπησα λιγάκι γιὰ νά τὰ ζαλίσω· ἀλλά νά προσέχετε! Μποροῦν νά σᾶς φύγουν.

Αὐτὸ τὸ δῶρο τὸ ἔβαλαν ἐπάνω στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, πού ἦταν ἀπλωμένα κι ἄλλα πολλὰ ὀρεχτικά φαγητά. Στὴ θέση, πού θά καθόταν ὁ κότσυφας, ἦταν βαλμένα πέντε ἔξι σαλιγκάρια πολὺ παχιά.

—Τώρα, λείει ἡ θεία στοὺς βοηθοὺς της, γεμίστε νερὸ αὐτές τίς μικρὲς κοῦπες τῶν βαλανιδιῶν καί βάλετε ἀπὸ μιὰ στὴ θέση κάθε πουλιοῦ κι ἐγὼ θά πάω νά βρῶ ἔντομα καί σπόρους.

Καταλαβαίνετε εὐκολα πόσο οἱ μικροὶ κοκκινολαίμηδες ἦταν εὐχαριστημένοι νά βλέπουν ἀπὸ τὴ φωλιά τους ὅλες αὐτές τίς

έτοιμασίες. Παρακολουθοῦσαν μὲ τὰ μάτια τους κάθε κίνηση τῆς θεῖας σπίνας καὶ ξαφνιαζόνταν κάθε φορά, πού τοποθετοῦσε ἕνα νέο πρᾶμα στὸ τραπέζι.

Νά ἡ θεία πού ξανάρχεται· φέρνει μιὰ κάμπια, ἀλλὰ ὅταν ἔφτασε στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, ἡ κάμπια τῆς πέφτει ἀπὸ τὸ στόμα.

Ἡ κακόμοιρη θεία σπίνα. Τί εἶδε; Τὰ ἔντομα τοῦ τσαλαπετεινοῦ, ὅλα ἔτοιμα νὰ τὸ σκάσουν καὶ τὰ σαλιγκάρια τοῦ κότσυφα εἶχαν βγῆ ἀπὸ τὸ κεφλύφι τους, ἔτοιμα γιὰ ταξίδι!

—Τί θὰ ἀπογίνω! ἔλεγε ἡ θεία· τὸ τραπέζι δὲ θὰ ἔτοιμαστῆ ποτὲ μὲ αὐτὰ τὰ ἀνυπόφορα ἔντομα!

Ἄρχισε νὰ χτυπᾶ μὲ τὸ ράμφος της τὰ σαλιγκάρια, πού ξαναμπήκαν ἀμέσως στὶς φωλιές τους· ἔπειτα χτυπώντας τὸν πράσινο κάβουρα τὸν κρατεῖ σφιχτὰ ἀνάμεσα στὰ πόδια της· δὲν ἦταν εὐκολο αὐτό, γιατί τὸ μικρὸ ζῶο ἦταν δυνατό. Οἱ φίλες της τσάκισαν στὸ ξύλο ἀμέσως τὰ σκαθάρια καὶ ἔτσι ὅλα ξαναμπήκαν στὴ θέση τους.

—Τί νὰ κάμω; λέει ἡ θεία· δὲ μπορῶ νὰ χάνω τὸν καιρὸ μου γιὰ νὰ φυλάγω αὐτὰ τὰ ἔντομα καὶ δὲ μπορῶ νὰ τὰ σκοτώσω, γιατί εἶναι πολὺ μεγάλα.

—Μποροῦμε νὰ σᾶς βοηθήσωμε! φώναξαν μαζὶ οἱ κοκκινολαίμηδες καὶ οἱ πυρρούληδες.

—Τὸ νομίζετε εὐκολο; λέει ἡ θεία· ἐλάτε, μικροί μου, νὰ φυλάξετε αὐτά, πού εἶναι ἐδῶ, ὅταν ἐμεῖς θὰ τρέχουμε στοὺς δρόμους γιὰ νὰ βροῦμε ἔντομα.

Τὰ πουλάκια κατέβηκαν χαρούμενα, γιατί τὸ εἶχαν μεγάλη τιμὴ νὰ βοηθήσουν κι αὐτὰ τὴν ἔτοιμασία τοῦ γάμου. Ἀλλὰ σὲ μιὰ ὥρα εἶχαν γυρίσει κι ὅλα στὶς φωλιές τους· τὰ πόδια ἐκείνων, πού φύλαγαν τὰ μεγάλα ἔντομα εἶχαν μουδιάσει κι οἱ ἄλλοι εἶχαν κουρασθῆ νὰ τρέχουν σ' ὅλα τὰ μέρη γιὰ νὰ πιᾶσουν κάμπιες, σκουλήκια καὶ πεταλοῦδες, πού ἦταν ὅλα μισοσπεθαμένα,

ἀπὸ τὸ φόβο ἀλλὰ πὺν τοὺς ἔδινε δύναμη ἢ ἐλπίδα νὰ μπορέσουν νὰ σωθοῦν.

Ἔξαφνα ὁ τσαλαπετεινὸς βγάξει μιὰ φωνή. Ὁ κάβουρας τοῦ εἶχε ξεφύγει.

—Θεὶα σπῖνα! Ἔλα γρήγορα ἐδῶ! Ὁ κάβουρας πήδηξε ἀπάνω στὸ μπουρμπου-
λα καὶ τὸν τρώει.

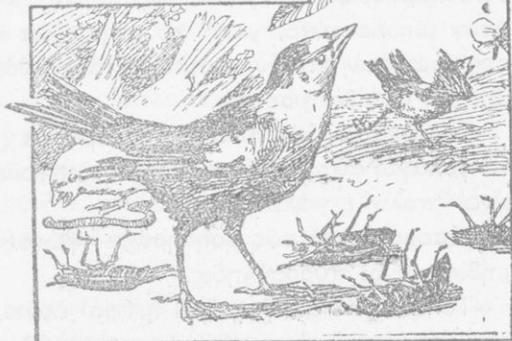
—Ἄσε τον νὰ κάνη ὅ,τι θέλει! λέει αὐτή, αὐτὸ θὰ τὸν διασκεδάση καὶ δὲ θὰ φύγη.

Ὅταν γύρισαν ἀπὸ τὴν περιοδεία, ἡ γριά θεὶα εἶδε πὺς τὰ σκαθάρια τὰ φύλαγε μονάχα ἕνας κοκκινολαίμης.

—Καλὰ, φίλε μου, τοῦ λέει αὐτή· εἶσαι πολὺ ἄξιος, γιατί μοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὰ τὰ ἔντομα δὲν κουνιοῦνται πιά.

—ὦ! βρήκα τὴ μέθοδο λέει ὁ κοκκινολαίμης· βλέπετε τὰ ἔβαλα ὄλα ἐπάνω στὴ ράχη τους ἀνάσκελα, ἄς κουνοῦν τὰ πόδια τους ὅσο θέλουν, ἀδύνα-
το νὰ γυρίσουν καὶ νὰ πατήσουν χάμω.

—Τί πονηρία! σκέφτηκε ἡ θεὶα. Πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι τὰ σημερινὰ παιδιὰ εἶναι πιὸ ἔξυπνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ καιροῦ μας. Αὐτὸ τὸ πουλάκι εἶναι μόνο ἕξι ἑβδομάδων καὶ φαντάστηκε κάτι πὺν ποτὲ δὲν θὰ μοῦ ἐρχόταν στὸ μυαλό. Νὰ βάλη στὰ σκαθάρια ἔτσι ἀνάποδα! Τέλος πάντων εἶναι καλὰ φυλαγμένα καὶ μπορῶ νὰ εἶμαι ἤσυχη.

—Καλὰ φίλε μου, τοῦ λέει· εἶσαι πολὺ ἐπιτήδειος.

“Όταν ήθελά σπινά συζητούσε μαζί με τους βοηθούς της για τὰ έντομά της, ό γαμπρός, ή νύφη κι οί καλεσμένοι πήγαιναν σ’ένα άπόμερο του δάσους, πού γινόταν ή τελετή του γάμου.

Αυτή την ήμέρα όλα τὰ πουλιά είχαν άρχισει την τουαλέτα τους πολύ πριν νά βγή ήλιος, γιατί έπρεπε νά χτενίσουν πολλές φορές κάθε τους φτερό, μικρό και μεγάλο, για νά τὰ κάνουν όσο τó δυνατό πιό γιαλιστερά.

“Ο νεαρός σπίνος, πεταχτός και χαρούμενος έφτασε πρώτος ακολουθοῦσαν πίσω του όλοι οί φίλοι του· οί κυρίες άργησαν πολύ· τέλος ένα σιγανό κελάδισμα είδοποίησε τόν έρχομό τους. Κάθε πουλι πήρε τή θέση του κατά τή συνήθειά του, ή στά κλαδιά, ή στη γή.

“Ο έρχομός του κόσουφα διέκοψε τίς φλυαρίες τους.

“Όλος ό κόσμος σάπασε· δέν άκουγε πιά κανείς τίποτε παρά μόνο τó ψιθύρισμα εκείνων, πού ήταν περιέργοι και είχαν κρυφτή στα φυλλάωματα των γύρω δέντρων.

—Δέν πέρασε ποτέ από τó νοῦ μου, έλεγε μιá κίσσα, ότι αυτή ή μικρή όρφανή θά έκανε τόσο ώραίο γάμο. Τί παθαίνει; Σάν νά μή μπορῆ νά κουνηθῆ! “Α! τήν ήμέρα πού θά έκανα τους γάμους μου, δέν θά ήμουν τόσο ντροπαλή· θά χαιρετούσα όλο τόν κόσμο·

Αὐτοὶ οἱ σπῖνοι θέλουν νὰ κάνουν τὸν εὐγενῆ κι ὅμως μποροῦν νὰ τρῶνε κάμπιες σὰν τοὺς ἄλλους· εἶναι ἡ ἀλήθεια ὅτι οὔτε μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ράμφους τοὺς ἐγγίζουσι τριχωτὲς κάμπιες. Τόσο τὸ καλύτερο γιὰ τοὺς κούκους· τίς τρῶνε αὐτοί.

Ὁ ἔρχομος τοῦ κότσυφα διέκοψε τίς φλυαρίες τους· στάθηκε ἡσυχος καὶ σοβαρὸς σὲ ἓνα μικρὸ κλαδί, δοκίμασε δυὸ τρεῖς φορές τὴ φωνή του, ἔπειτα γυρίζοντας τὰ μάτια του σὲ ὅλη τὴ συντροφιά κοίταξε καὶ τὸ ἀντρόγυνο καὶ τοὺς εἶπε αὐτὰ τὰ ἔξοχα λόγια:

— Ἀγαπητά μου παιδιά, αὐτὴ τὴν ἐπίσημη μέρα, πού ἐνώνει ὅλους τοὺς φίλους τῆς οἰκογένειας τῶν σπίνων, θὰ ἐπιτρέψετε σ' ἓνα γέρο κότσυφα, σὰν κι ἐμένα, νὰ ἔρθῃ νὰ σᾶς δώσῃ μερικές συμβουλές. Ἡ ζωὴ τῶν πουλιῶν δὲν εἶναι πάντα εὐκόλη καὶ ἀκίνδυνη, μὲ ὅλο, πού ἀναγνωρίζομε ὅτι ὁ καλὸς Θεὸς μᾶς ἔχει εὐεργετήσῃ δίνοντάς μας τίς φτεροῦγες. Naί, φίλοι μου, συλλογιστῆτε λίγο πόσο ἡ ζωὴ θὰ ἦταν λυπητερὴ γιὰ μᾶς ἂν θὰ ἦταν ἀνάγκη νὰ περπατοῦμε πάντα ἐπάνω στὴ γῆ, ὅπως ὁ ἀνθρώπος καὶ τᾶλλα τὰ ζῶα.

Ἐδῶ ὁ κότσυφας ἔκανε μιὰ διακοπὴ· ὅλη ἡ συντροφιά κούνησε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ ἐπιδοκιμάσῃ. Ἐπειτα ξαναεἶπε:

— Ἀγαπητοί μου σπῖνοι, ἓνας κότσυφας σὰν κι ἐμένα δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς διδάξῃ μὲ ποιόν τρόπο ἡ φωλιά σας πρέπει νὰ χτιστῆ· γιὰτί ὅλος ὁ κόσμος ξέρεῖ, ὅτι οἱ σπῖνοι εἶναι οἱ καλύτεροι τεχνῖτες τοῦ δάσους καὶ ὅτι ἡ φωλιά τους μπορεῖ νὰ χρησιμέψῃ γιὰ παράδειγμα.

Ἄλλὰ σᾶς παρακαλῶ, ὅταν θὰ ἔχετε αὐγά, μὴν τὰ ἀφήνετε ποτέ, οὔτε ἓνα δευτερόλεπτο. Ξέρω ὅτι καμιά φορὰ μιὰ ἀχτίνα τοῦ ἡλίου τὰ ζεσταίνει, καὶ οἱ γονεῖς βρίσκουν τὴν εὐκαιρία νὰ κάνουν ἓνα μικρὸ περίπατο. Μὴ λησμονῆτε, λοιπόν, ὅτι ὁ θηλυκὸς κούκος παραφυλάει, καὶ ὅταν ἰδῆ μιὰ φωλιά ἔρημη δὲ χάνει τὴν εὐκαιρία, ἀλλὰ πάει καὶ γεννᾷ ἐκεῖ τὰ αὐγά του. Γιατί,

ας τὰ λέμε μεταξύ μας, εἶναι πολὺ τεμπέλης, πρᾶμα ποὺ τὸν ἐμποδίζει νὰ χτίση δική του φωλιά.

Καὶ συλλογιστῆτε, παιδιὰ μου, ἕνας μικρὸς κοῦκος, μέσα στὴ φωλιά σας πόσο μεγάλο δυστύχημα εἶναι γιὰ τὴν οἰκογένειά σας. Μεγαλώνει ἐκεῖ μαζί σας ἕνα παιδιὸ πολὺ λαίμαργο, ποὺ ἀρπάζει κάθε τι, ποὺ οἱ γονεῖς φέρνουν στὰ μικρά τους· ἔπειτα γίνεται πολὺ μεγάλος, πιάνει ὅλη τὴ θέση καὶ πετᾷ τοὺς ἄλλους ἔξω ἀπὸ τὴ φωλιά. Αὐτὸ τὸ δυστύχημα ἔπαθε καὶ ἡ νέα σπίνα, ποὺ παντρεύεται σήμερα. Ἄλλὰ ἦταν τυχερὴ ποὺ τὴν βρῆκε μιὰ γριά κοκκινολαίμα, ποὺ στάθηκε γι' αὐτὴν καλύτερη κι ἀπὸ μάνα.

Ἡ κυρὰ κοκκινολαίμα ἔσκυψε ντροπαλὰ τὸ κεφάλι της.

—Ἐλᾶτε μ' ἐμένα, φίλοι μου, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσωμε ἐδῶ μπρὸς σὲ ὄλους καὶ ὄχι μόνο αὐτὴν, ἀλλὰ ὄλους τοὺς κοκκινολαίμηδες τοῦ δάσους, γιατί ξέρομε αὐτὰ τὰ σπλαχνικὰ πουλιά δὲν ἀφήνουν ποτὲ ἔρημα τὰ ὄρφανά.

Ὁ κότσυφας ἔκαμε ἀκόμη μιὰ διακοπὴ· ἡ συντροφιά ὅλη ἐκούνησε πάλι ἐπιδοκιμαστικὰ τὸ κεφάλι καὶ αὐτὸς ξαναεἶπε:

—Ἐὰν σᾶς ζαλίζω πολλές ὥρες μ' αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι γιατί ἔχω πάθει τίς ἴδιες ἀτυχίες. Θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὸ μικρὸ κοῦκο, ποὺ κατοικοῦσε στὴ φωλιά μας· ἦταν δυὸ φορές χοντρότερος ἀπὸ μένα κι ἄσκημος τόσο, ποὺ τὸν ἐβλεπεσ καὶ τρόμαζες. Ἡ μητέρα μου τὸν νόμιζε πραγματικὸ γιό της κι ἦταν γι' αὐτὸ περήφανη· τὸν ἐβρῖσκε πολὺ ὁμορφο καὶ δὲν ἔπαυε νὰ λέη στὸν πατέρα μου:

—Νομίζω, ἀλήθεια, πὼς αὐτὸ τὸ παιδιὸ θὰ γίνῃ ἕνας ἔκτακτος κότσυφας.

—Ναί, ἦταν ἔκτακτος κότσυφας ὁ νεαρὸς κοῦκος! Ἄρπαξε ὅλες τίς μπουκιές ποὺ κουβαλοῦσαν οἱ γονεῖς μας καὶ μιὰ μέρα μᾶς ἔρριξε, τὸν ἀδερφό μου κι ἐμένα, ἔξω ἀπὸ τὴ φωλιά!

Ἄρα τὰ κοτσύφια γενικῶς, ὅπως ξέρετε, δὲ χτίζουσι τίς φωλιές τους πολὺ ὑψηλὰ καὶ ἴσως θὰ μπορούσαμε νὰ ξανανεβοῦμε ἐπάνω· ἀλλὰ τὴ στιγμὴ κείνη πέρασε ἕνα ἀγοράκι καὶ μᾶς πῆρε

καὶ τοὺς δυό. Ὁ ἀδερφοῦλης μου, πού πληγώθηκε πέφτοντας, πέθανε τὴν ἄλλη μέρα, κι ἐγὼ πού σᾶς μιλοῦ τώρα, ἐγὼ ὁ γεροντότερος κότσυφας τοῦ δάσους ξέρετε ποῦ πέρασα τοὺς πρώτους μῆνες τῆς ζωῆς μου;

—Μέσα σ'ἓνα καφασωτὸ καλαμένιο κλουβί, σφύριξε ἓνας μικρὸς κότσυφας, σκαρφαλωμένος ἐπάνω σ'ἓνα γειτονικὸ θάμνο.

—Ναί, φίλοι μου, μέσα σ'ἓνα καλαμένιο κλουβί.

Ὁ γέρο κότσυφας ἔρριξε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο μιὰ αὐστηρὴ ματιὰ καὶ ἔπειτα ξακολούθησε.

—Ναί, φίλοι μου, μέσα σ'ἓνα καλαμένιο κλουβί. Σκεφτῆτε τὰ παιδιὰ σας νὰ μεγαλώνουν μέσα σ'ἓνα τέτοιο κλουβί καὶ νὰ μὴν ἔχουν τὸν καθαρὸ τους ἀέρα καὶ τὴν ἐλευθερία τους.

Ἐδῶ ὁ κότσυφας γεμάτος ἀπὸ συγκίνηση, γιατί θυμήθηκε τὰ παιδικὰ του χρόνια, σκούπισε ἕνα δάκρυ, πού ἔτρεχε στὸ ράμφος του.

Ἄσοι τὸν ἄκουσαν ἀνατρίχιασαν καὶ κοίταξαν τριγύρω μὲ φόβο σὰ νὰ ἔβλεπαν κρεμασμένα γύρω του πολλὰ καλαμμένα κλουβιά, ἂν καὶ κανένα τους δὲν εἶχε σωστή ἰδέα τί ἦταν ἕνα τέτοιο κλουβί...

Ὁ κότσυφας ξαναεἶπε:

—Δὲν μπορῶ ὅμως νὰ παραπονεθῶ γιὰ τὸ ἀγοράκι πού μὲ εἶχε σάν παιδί του· ἂν δὲν μ'ἔβαλε μέσα σὲ καλὸ κλουβί εἶναι γιατί δὲν εἶχε λεπτὰ νὰ ἀγοράσῃ ἕνα τέτοιο κλουβί. Μ'ἔτρεφε ὅσο μποροῦσε καλύτερα· τὴν πρώτη μέρα μοῦ ἔβαλε νὰ φάω ψωμί βουτηγμένο στὸ γάλα· αὐτὸ μὲ ἔβλαψε καὶ ἀρρώστησα· ἔπειτα κάποιος τὸ ὀρμήνεψε νὰ μοῦ δώσῃ κρέας. Τὸ ἔκαμε, ἔφαγα καὶ ἔγινε καλύτερα· μερικές φορές μοῦ ἔφερνε σκουλήκια, ἀλλὰ αὐτὸ γινόταν πολὺ σπάνια. Τί δὲ θὰ ἔδινε νὰ εἶχα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα ἔντομα, πού μὲ τάγιζε ἡ μητέρα μου! Ἐπὶ τέλους ἔζησα! Πιστέψετε ὅτι εἶχα γερὴ κράση· ἀλλὰ τὸ στομάχι μου ἔμεινε πάντοτε ἀδύνατο καὶ ἂν τυχὸν φάω κανένα ἔντομο λιγάκι πιὸ χοντρό, τὰ πόδια του μοῦ κάθονται στὸ λαιμὸ καὶ μοῦ φέρνουν φοβερὴ κακοστομαχιά.

Αὐτὴ τὴ στιγμή, ἡ σουσουράδα χασμουρήθηκε, ὁ γείτονάς της τσαλαπετεινὸς δὲν ἄργησε νὰ ἀνοίξῃ ὑπερβολικὰ τὸ ράμφος του, ἔπειτα τὸ χασμούρημα ἔγινε γενικὸ σ'ὅλη τὴ συντροφιά.

Ὁ κότσυφας τὸ κατάλαβε καὶ ἔχασε ἔντελῶς τὴ σειρά τῆς κουβέντας του.

—Βαριοῦνται, εἶπε μὲ τὸ νοῦ του· μίλησα πολλὴ ὥρα καὶ ὅμως πόσα πράγματα θὰ εἶχα ἀκόμη νὰ τοὺς πῶ.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ δρυκολάπτῃς, δηλαδή ἡ ζιγκλιδάρα, ὅπως τὸν λένε σὲ πολλὰ μέρη, πού δὲν εἶχε φάγει προτοῦ νὰ ἔρθῃ, ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὸ ράμφος στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, πού ἦταν

σκαρφαλωμένοι για να κάνη να βγούν τὰ έντομα, πρᾶμα πού φάνηκε σέ ὅλους πολύ ἄπρεπο.

—Πρέπει νὰ τελειώσω, εἶπε μέσα του ὁ κότσυφας.—'Αγαπητοί μου φίλοι, λέει, συγχωρᾶτε με ἄν σᾶς εἶπα πολλά λόγια για τόν ἑαυτό μου, ἀλλά νόμισμα πῶς ἄξιζε τόν κόπο. Τώρα, νεαροί σπίνιοι, νὰ εἶστε εὐτυχησμένοι! Σᾶς εὐχομαι νὰ κάνετε ὑπάκουα παιδιὰ καί για σήμερα καλή διασκέδαση.

Κατέβηκε ἔπειτα ἀπό τὸ κλαδί του καί πλησίασε τὸ ἀντρώγυνο. 'Ο γιός του, ἕνας πολύ μικρός κότσυφας, μαῦρος σάν τόν πατέρα του, ἔφτασε φέρνοντας στοῦ ράμφος του μιὰ κουπίτσα ἀπό ἀνθεμίδες γεμάτη δροσιά. 'Ο γέρο κότσυφας τὸ πῆρε καί τὸ πρόσφερε στοὺς νεόπαντρους λέγοντάς τους:

Νὰ εἶστε ἐνωμένοι,
ἀγαπητοί μου φίλοι·
σέ κάθε εὐτυχία,
σέ κάθε δυστυχία,
νᾶχετε μιὰ καρδιά.

Αὐτοὺς τοὺς ὠραίους στίχους, πού τοὺς ἔκαμε ἐπίτηδες ὁ μικρός κότσυφας για τοὺς γάμους, τοὺς σφύριξε ὁ γέρο κότσυφας μέ μιὰ φωνή τόσο γλυκιά, πού ὅλες οἱ γυναῖκες τῶν πουλιῶν τῆς συντροφιάς συγκινήθηκαν· λένε μάλιστα ὅτι πολλοὶ πυρρούληδες (αὐτὰ τὰ πουλιὰ ἔχουν πολύ εὐαίσθητη καρδιά) δὲν μπόρεσαν νὰ κρατήσουν τὰ δάκρυά τους.

'Η νύφη κι ὁ γαμπρός ἤπιαν μαζί μέσα ἀπό τὴ μικρὴ ἄσπρη κουπίτσα τῆς ἀνθεμίδας.

—'Ετσι παντρεύτηκαν οἱ δυὸ σπίνιοι.

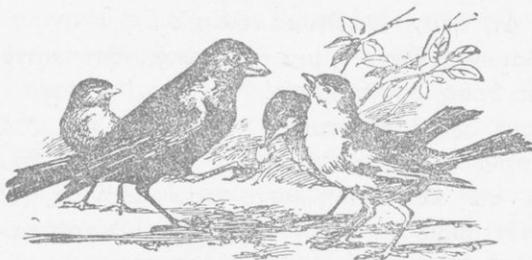
'Όταν τελείωσε ἡ τελετὴ τοῦ γάμου μαζεύτηκαν ὅλα τὰ πουλιὰ γύρω στοὺς νιόνυμφους.

'Όλοι κοίταζαν μέ περιέργεια τὸ μικρὸ κότσυφα καί τόν θαύμαζαν για τοὺς στίχους ἐκείνους.

—“Ε! “Ε! τοῦ λέει ὁ τσαλαπετεινός, γιὰ πρωτόπειρος ποιη-
τῆς εἶσαι καλός.

Φαίνεται πὼς ἡ λέξις πρωτόπειρος ἔκανε τὸ μικρὸ κότουφα
νὰ ντροπιαστῆ, γιατί γύρισε τὸ κεφάλι χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ.

—Θὰ τοῦ εἶναι πολὺ δύσκολο, εἶπε ἡ σουσουράδα, νὰ βγάλῃ

Οἱ δύο σύζυγοι ἤπιαν μαζί.

λόγους τόσο ὁμορφους σὰν ἐκείνους, πού ἀκούσαμε πρὶν. Ἐπὶ
τέλους ἄς ἰδοῦμε τί θὰ κάμῃ ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια, ὅταν
θὰ κιτρινίσῃ τὸ ράμφος του, σὰν τοῦ πατέρα του.

Ἡ εὐχάριστη συντροφιά πέταξε σὲ λίγο καὶ γύρισε στὸ γει-
τονικὸ δάσος, ὅπου τοὺς εἶχε ἐτοιμάσει τὸ δειλινὸ φαγὶ ἑνας
θεῖος τοῦ νεαροῦ σπίνου.

||

Μόλις νύχτωσε, οἱ ἐτοιμασίες τοῦ δείπνου εἶχαν σχεδὸν τε-
λειώσει. Φάνηκε λοιπὸν ἡ θεία σπίνα νὰ βγαίνει ἀπὸ μιὰ βάτο
κρατώντας μὲ προσοχὴ στὸ ράμφος της μιὰ πυγολαμπίδα τῆν
ἔβαλε ἐπάνω σ’ ἕνα πανὶ ὀράχνης, πού ἦταν ὑφασμένο τὸ πρῶί,
ἔπειτα ξανάφυγε γιὰ νὰ βρῆ ὀχτῶ ἄλλες πού τις ἔβαλε γύρω
στὴν πρώτη ἔτσι πού νὰ σχηματίζουν ἕνα θαυμάσιο κέντημα.

—“Ω! τί ὠραῖο πού εἶναι, ἔλεγαν μὲ θαυμασμό τὸ πουλάκια.

Ἐπειτα ἀπὸ πολλὰ ταξίδια ἀπὸ τὸ μέρος, πού θὰ ἔτρωγαν,

ὡς τὸ βᾶτο πού ἦσαν οἱ πυγολαμπίδες, ὀχτώ ἀστέρια, ὅμοια μὲ τὸ πρῶτο, φώτισαν ὀλόγυρα· ἔβαλε ἐπίσης τέτοιες κολοφωτιές σὲ ὄλο τὸ μῆκος τοῦ κορμοῦ τοῦ δέντρου γιὰ νὰ φωτίζουν τοὺς καλεσμένους.

Οἱ συμπεθέρες τῶν σπίνων πού στέκονταν σὲ κάποια ἀπόσταση ἀπὸ κεῖ, γιὰ νὰ ἰδοῦν τί φιγούρα θὰ ἔκανε ὁ φωτισμός, βεβαίωσαν ὅτι ἦταν ἕνα θέαμα ἐξωτικό.

—Σᾶς βεβαιῶνω, ἔλεγε ἡ μιὰ ἀπ' αὐτές, ὅτι ποτέ στὴ ζωὴ μου δὲν εἶδα τόσο ὠραῖο θέαμα!

Ἐπὶ τέλους ὅλα ἦταν ἔτοιμα.

—Τώρα, πουλάκια, μου λέει ἡ θεία, μπορεῖτε νὰ ξαναγυρίσετε στὴ φωλιά σας καὶ ἐπειδὴ εἶστε τόσο φρόνιμα, σᾶς ἐπιτρέπω νὰ ἔρθετε αὔριο τὸ πρωὶ νὰ φᾶτε καὶ τὰ ρέστα.

—Εὐχαριστῶ, θεία σπίνα! λέει ἕνας μικρὸς πύρρουλας, πού δὲν περίμενε τὴν ἄλλη μέρα γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὸ φαί. Εἶχε καταγωνιάσει μερικὰ ἔντομα ἀπὸ τὰ πιὸ ὁμορφα, ἀπ' ὅσα τοῦ εἶχαν ἐμπιστευτῆ νὰ τὰ φυλάξῃ.

—Εὐχαριστοῦμε, εὐχαριστοῦμε! εἶπαν μὲ πονηρία οἱ κοκκινολαίμηδες. Κι ὁ καθένας ἀπὸ αὐτοὺς κρυβόταν πίσω ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ἐπειδὴ εἶχαν στὸ ράμφος τους ἀπὸ μιὰ πυγολαμπίδα, πού πῆραν γιὰ νὰ φωτίσουν τὴ φωλιά τους. Ἦθελαν νὰ κάμουν μιὰ μικρὴ γιορτὴ καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό τους.

Τέλος, δυνατὸς θόρυβος ἀπὸ φτεροῦγες καὶ μιὰ ζωηρὴ φωνὴ πουλιῶν ἀκούστηκε καὶ σὲ λίγο ὄλο τὸ χαρούμενο κοπάδι τῶν καλεσμένων διασκέδαζαν ὅλοι μαζί.

Φώναζαν μὲ θαυμασμό, κελαδοῦσαν, ἔβγαζαν φωνές χαρᾶς ἀτέλειωτες. Καὶ ποτέ ἡ θεία σπίνα δὲν εἶχε ἀκούσει τόσα κοπλιμέντα.

—Σᾶς συγχαίρω, τῆς λέει ἕνα φαρόνι· ἔχω ταξιδέψῃ πολύ, γιὰτὶ περνῶ τὸ χειμῶνα στὴν Αἴγυπτο· ἀλλὰ πουθενὰ δὲν εἶδα τόσο λαμπρὸ φωτισμό.

Ἡ θεία κάλεσε ὄλη τὴ συντροφιά νὰ ἀνεβοῦν γρήγορα ἐπάνω

στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, γιατί φοβόταν κάθε στιγμή μήπως τὰ ἔντομα ξαναφύγουν.

Ὁ δρυοκολάπτης ἦταν τὸ πιὸ σπουδαῖο πουλὶ τῆς συντροφιάς, γι' αὐτὸ τοῦ εἶχαν παραχωρήσει τὴν τιμητικὴ θέση στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ τραπεζιοῦ· ἀλλὰ εἶπε ὅτι εἶχε πολὺ σκληρὴ οὐρὰ καὶ δὲ μποροῦσε νὰ καθίση σ' ἓνα μέρος ἴσιο.

Ὁ τσαλαπετεινὸς ἔκανε χίλιες ὑποκλίσεις, προτοῦ νὰ καθίση· αὐτὴ ἦταν ἡ συνήθειά του.

—Ἔ! ὄχι τόσα σκέρτσα! σὲ παρακαλῶ, λέει ἡ θεία σπίνα· θὰ σκορπίσης τὰ ἔντομα, πού τὰ μάζευες μὲ τόσο κόπο.

Στὸν τσαλαπετεινὸ δὲν ἄρεσε νὰ τοῦ μιλοῦν μὲ ἄσχημο τρόπο· γι' αὐτὸ ἔρριξε τὸ λοφίο του πίσω· σημάδι κακοκεφιάς.

Τὸ γεῦμα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἦταν πολὺ ζωηρό, γιατί καθένας ἔλεγε, χωρὶς νὰ ντρέπεται πῶς τοῦ ἐφαίνετο ἡ ἐτοιμασία τοῦ φαγητοῦ.

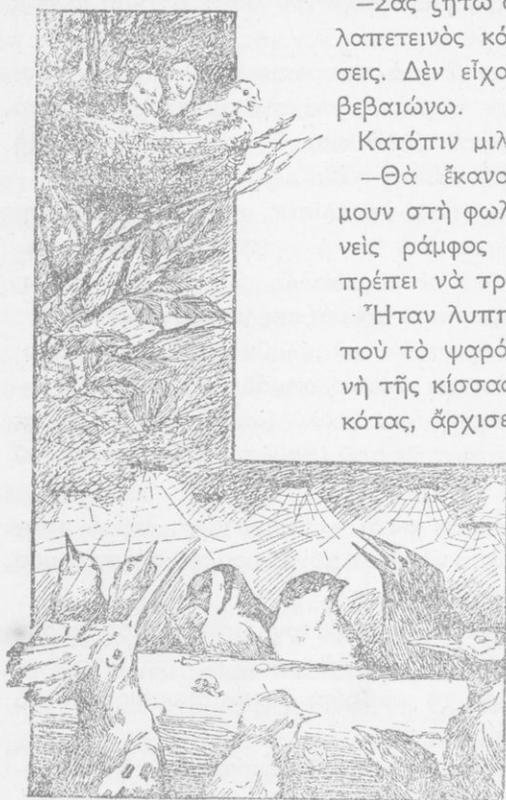
—Ὅλο παρατηρήσεις κάνει αὐτὴ ἡ θεία σπίνα, λέει ὁ τσαλαπετεινός· ἔκαμα τὸν κόπο νὰ φέρω μόνος μου τὸ φαγητό μου καὶ ἀκόμη δὲν εἶναι εὐχαριστημένη!

Λέγοντας αὐτὰ χτύπησε τὰ ἔντομά του ἐπάνω στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, γιὰ νὰ τοὺς βγάλῃ τὰ πόδια καὶ τὰ ἐντόσθια, κατόπι πέταξε στὸν ἀέρα τὸ καβούρι ἔτσι λαβωμένο καὶ τὸ ἔπιασε ἐπιδέξια μὲ τὸ ράμφος του.

Βέβαια αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ φαγητοῦ διασκέδασε τὴ συντροφιά. Καθένας θαύμασε τὴν ἐπιτηδειότητα τοῦ τσαλαπετεινοῦ· ἀλλὰ, ὦ δυστυχία! ὅταν ἔφτασε τὸ τελευταῖο σκαθάρι, τὸ πέταξε τόσο ἀδέξια, πού ἔπεσε ἐπάνω στὸ κεφάλι μιᾶς σιταρήθρας, πού λιγοθύμησε ἀμέσως.

—Νερό! νερό! φώναξε ὁ ἄντρας τῆς χύνοντάς τῆς στὸ κεφάλι ἓνα ποτῆρι νερό.

Οἱ γειτόνοι καὶ οἱ γειτόνισσες ἔτρεξαν νὰ ραντίσουν μὲ νερὸ τὴ σιταρήθρα πού ἦρθε σὲ λίγο στὸν ἑαυτὸ τῆς.

—Σᾶς ζητῶ συγχώρεση, λέει ὁ σα-
λαπετεινὸς κάνοντας τρεῖς ὑποκλί-
σεις. Δὲν εἶχα κακοὺς σκοπούς, σᾶς
βεβαιώνω.

Κατόπιν μιλώντας μόνος του λέει :

—Θὰ ἔκανα καλύτερα νὰ καθό-
μουν στὴ φωλιά μου· ὅταν ἔχη κα-
νεὶς ράμφος τόσο ἐνοχλητικὸ δὲν
πρέπει νὰ τρώει μὲ συντροφιά.

Ἦταν λυπημένος, ὡς τὴ στιγμὴ
πού τὸ ψαρὸνι, πού ἔκανε τὴ φῶ-
νὴ τῆς κίσσας, τοῦ ὀρτυκιοῦ, τῆς
κότας, ἄρχισε νὰ φωνάζη σηκώνον-
τας τὸ κεφάλι.

—Τρελλόπαιδα !
τρελλόπαιδα !

Μιλοῦσε στὰ που-
λάκια τὰ σκαρφαλω-
μένα στὸ δέντρο, ἐπά-
νω ἀπὸ τὸ κεφάλι του
καὶ πού τοῦ εἶχαν ρί-
ξει μιὰ φλούδα.

Αὐτὸ ἔκανε ὅλους
νὰ γελάσουν.

Τὸ ψαρὸνι ἄρχισε νὰ φωνάζη, σηκώνοντας τὸ κεφάλι : —Ἄλλὰ, σᾶς παρα-
Τρελλόπαιδα ! καλῶ, τοῦ λέει ἡ σου-

σουράδα, πέστε μου, πού μάθατε νὰ μιλάτε ἔτσι σὰν τοὺς ἀν-
θρώπους;

—Εἶναι ὀλόκληρη ἱστορία, λέει τὸ ψαρὸνι· ἂν ὁ κότσυφας
πέρασε τὰ παιδικὰ του χρόνια μέσα σ' ἓνα ξυλένιο κλουβί, ἐγὼ
ἔζησα δυὸ χρόνια μέσα σ' ἓνα σιδερένιο κλουβί, κρεμασμένο
στὴ β τρίνα ἐνὸς παπουτσῆ. Ἐπειδὴ ἄκουα τὸν κύριό μου νὰ

φώναζει «τρελλόπαιδα!» στὰ παιδιὰ τοῦ δρόμου, πού ἔρχονταν νὰ τὸν περιγελάσουν, τὸ ἔμαθα νὰ τὸ λέγω κι ἐγὼ σ' ὄλον τὸν κόσμο. Ἐνας καλὸς κύριος, πού περνοῦσε συχνὰ ἀπὸ κεῖ, μοῦ ἔδειχνε τὴ γροθιά του κάθε φορὰ πρὸς τοῦ ἔκανα τὴν τιμὴ νὰ τοῦ λέω «τρελλόπαιδο». Ἔτσι γιὰ νὰ διασκεδάζω μόλις τὸν ἔβλεπα νὰ φαίνεται στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου τοῦ φώναζα: τρελλόπαιδο! τρελλόπαιδο!

Μιὰ μέρα ὁ παπουτοῦσῆς μου δὲν ἦταν ἐκεῖ· ὁ καλὸς κύριος ἄνοιξε μὲ μεγάλη φούρια τὸ κλουβὶ καὶ θέλησε νὰ μὲ πιάσει ἀλλὰ ἐνῶ τὸ χοντρό του χέρι κουνιόταν γύρω μου, ἐβγήκα μὲ ἐπιτηδειότητα, καὶ σκαρφαλώνοντας σ' ἓνα φανάρι τοῦ δρόμου, τοῦ ἐφώναξα «Μάγγα Μάγγα!». Ἔτσι κέρδισα τὴν ἐλευθερία μου. Καὶ νὰ γιατί ξέρω νὰ λέω μιὰ λέξη σὰν τοὺς ἀνθρώπους.

— Δὲν ἔχετε πολλὴ ὄρεξη, εἶπε ἓνας θηλυκὸς μελισσοφάγος στὸ δρυσκολάπτη, πού καθόταν ἀπέναντί του.

— Μάλιστα, λέει ὁ δρυσκολάπτης, γιατί αὐτὰ τὰ μυρμήγκια εἶναι μισοπεθασμένα. Μερικὰ μάλιστα δὲν ἔχουν οὔτε κεφάλι· δὲ μ' ἀρέσει νὰ τὰ τρώω ἔτσι πρὸς εἶναι.

— Σὰς εἶδα πρὶν, εἶπε ὁ μελισσοφάγος, νὰ παρατηρῆτε τὰ ἔντομά μου μὲ μεγάλη ὄρεξη· ἐὰν μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ σὰς ἀρέσουν σὰς τὰ προσφέρω μὲ εὐχαρίστηση.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, λέει ὁ δρυσκολάπτης, βγάζοντας μιὰ γλώσσα τόσο πολὺ μακριά, πού ἄρπαξε μ' αὐτὴν χωρὶς κόπο τὰ ἔντομα ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ μελισσοφάγο. . . .

— Ἄ! τί φρίκη! λέει ὁ μελισσοφάγος, μὲ κάνεις νὰ φοβοῦμαι· δὲν εἶχα ποτέ μου δὴ γλώσσα δρυσκολάπτη!

— Τὰ μυρμήγκια δὲν εἶναι τόσο δειλὰ σὰν καὶ σὰς, λέει ὁ δρυσκολάπτης· ὅταν βάζω τὴ γλώσσα μου στὴν μυρμηγκοφωλιά, ἔρχονται ὅλα ἐπάνω ζωηρὰ καὶ χαρούμενα, γιατί ἡ γλώσσα μου εἶναι τέτοια, πού κολλοῦν τὰ μυρμήγκια καὶ αὐτὸ τοὺς ἀρέσει· ὅταν εἶναι ὠραῖα γαρνιρισμένη μὲ μυρμήγκια.....κράκ! τὴν τραβῶ καὶ γροῦ, γροῦ, μὲ γαργαλοῦνε εὐχάριστα περνώντας

ἀπὸ τὸ φάρυγγά μου· ἔπειτα χόπ! ὅλη ἡ συντροφιά κατεβαίνει χαρούμενη μέσα στὸ στομάχι.

— Ἡ λέξη χαρούμενη δὲν εἶναι σωστή, εἶπε ὁ μελισσοφάγος· νομίζω πὼς ἂν τοὺς ρωτοῦσε κανένας γιὰ τὸ γοῦστο τους, δὲ θὰ βρίσκατε ποτὲ νὰ φᾶτε μυρμήγκια.

— Ἐγὼ δὲν τὰ πιάνω κὲ τὸ στανιό, εἶπε ὁ δρυοκολάπτης· ἔρχονται μόνα τους· τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτὰ ἂν ἀφήνουν νὰ πιαστοῦν. Ἄλλως τε, ἀγαπητέ μου, πιστεψετέ με ὅτι τὰ μυρμήγκια εἶναι πλάσματα γιὰ νὰ τρώγονται ἀπὸ τοὺς δρυοκολάπτες· ἡ γλῶσσα μου τὸ δείχνει· ἔπειτα εἶναι πολὺ ὠραῖο νὰ πεθάνη κανεὶς μὲ συντροφιά· εἶμαι βέβαιος ὅτι, ὅταν φτάνουν μέσα στὸ στομάχι μου, ἔχουν ἀκόμη τὸν καιρὸ νὰ ἀγκαλιάζονται καὶ νὰ λένε: Ἔ! ἀγαπητέ μου, ποιός θὰ σκεπτόταν ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος τοῦ κόσμου!

— Εἶστε σκληρός, εἶπε ὁ μελισσοφάγος.

— Τὰ τά, τά, ξανοεῖπε ὁ δρυοκολάπτης· τί θέλετε νὰ μοῦ πῆτε; Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅταν κυνηγᾷς τίς μύγες, τίς θερίζεις ἀλύπητα. Ὁ ἄντρας σου μοῦ ἔλεγε ὅτι ἐξήντα ἔντομα τὴν ἡμέρα δὲ σᾶς φαίνονται πολλὰ.

— Καὶ δὲν παθαίνω ποτὲ ἀπὸ κακοστομαχιά, λέει πονηρὰ ὁ μελισσοφάγος.

— Ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, εἶπε ὁ δρυοκολάπτης· γιατί δὲν ἦρθατε στὴν τελετὴ σήμερα τὸ πρωί;

— Τί ἐρώτηση εἶναι αὕτη; λέει ὁ μελισσοφάγος: Μιὰ μητέρα ποὺ ἔχει δέκα μικρὰ ράμφη πάντοτε ἀνοιχτὰ στὴν ἄκρη τῆς φωλιάς, μπορεῖ νὰ ἀπουσιάζη μιὰ μέρα ὀλόκληρη; Πρέπει βέβαια νὰ βρῆ μύγες! Σᾶς βεβαιώνω ὅτι ὁ χωρικός, ποὺ κατοικεῖ στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, πρέπει νὰ μοῦ χρωστᾷ μεγάλη χάρη. Ἄν ἔχη φροῦτα τὸ χειμῶνα, ἐγὼ κοπιάζω γι' αὐτό· εἶναι ἀδύνατο νὰ βρῆ κανεὶς πόσα ἔντομα κατοικοῦσαν ἐπάνω στὰ δέντρα καὶ ζοῦσαν μὲ τὰ φροῦτα του.

— Μεγάλη χάρη! λέει μιὰ σουσουράδα. Ἄ! ναὶ καλά! Ἄν

δέν ήταν ἀχώριστος δὲ θὰ ἄφηνε τὰ παιδιὰ του νὰ παίρνουν τίς φωλιές μας καὶ τὰ μικρά μας. Χθὲς ἀκόμη, περνώντας κοντὰ ἀπὸ ἓνα θάμνο ἄκουσα νὰ φωνάζουν: ὦ! μικρά μου! ὦ! ἀγαπητά μου! Ποῦ εἶστε τώρα; Θὰ πεθάνουν ἀπὸ τὴν πείνα! Μπῆκα μέσα στὸ θάμνο καὶ τί βλέπω; Δυὸ μικροῦλες ὑπολαΐδες πού κοίταζαν λυπημένα τὴν ἄδεια φωλιά τους. Ραγιζόταν ἡ καρδιά σου νὰ τὰ βλέπης.

—Ἐνα κακὸ ἀγόρι μᾶς τὰ πῆρε, λέει ὁ πετέρας.

—Ἦσαν τόσο χαριτωμένα! λέει ἡ μητέρα· ἤξεραν πιά ὅλα νὰ λένε μπαμπᾶ!

—ὦ! εἶναι φριχτό! λέει ὁ μελισσοφάγος, πού συλλογιζόταν τὰ δέκα μικρὰ κεφαλάκια τῶν παιδιῶν του· σᾶς ἀφήνω φίλοι μου· ξέρω καλὰ ὅτι ἡ γυναίκα μου τὰ φυλάγει, ἀλλ' ἀδιάφορο, προτιμῶ νὰ εἶμαι κοντά τους.

—Τὰ παιδιὰ τῶν ἀνθρώπων δέν εἶναι ὅλα τόσο κακά, λέει ἓνας νέος φλῶρος· γιατί ὅταν κάποτε ἔπεσα ἀπὸ τὴ φωλιά, τὸ κοριτσάκι πού μὲ σήκωσε ἔκανε ὅ,τι μπορούσε γιὰ νὰ μὲ ξαναδώσει στοὺς γονεῖς μου. Ἐπειδὴ δέν μπόρεσε νὰ τὸ κατορθώση, μὲ πῆρε μαζί της, καὶ μὲ περιποιήθηκε τόσο καλὰ σὰν νὰ ἦταν μητέρα μου. Μόνο του φρόντιζε γιὰ μένα καὶ ὅταν ἄφησε τὰ ἀδέρφια της νὰ μὲ βλέπουν ἀπὸ κοντά, ἔπρεπε ὅλα νὰ βάλουν τὰ χέρια στὴ ράχη. Εἶχα ἐλευθερία μέσα στὸ δωμάτιο· ἤμουν τόσο εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν οἰκογενεῖα ἐκείνη, πού βρισκόμουν μαζί τους σὲ ὅλα τους τὰ γεύματα. Ἐπινα στὸ ἴδιο ποτήρι μὲ τὸ μπαμπᾶ καὶ ξέρετε οἱ μπαμπάδες πόσο αὐστηροὶ καὶ σοβαροὶ εἶναι!! Εἶχα γιὰ φωλιά τὸ κρεβατάκι μίξ μικρῆς κούκλας.

—Τί εἶναι αὐτὴ ἡ κούκλα; ρώτησε ἡ σουσουράδα.

—Δέν μπορῶ πολὺ καλὰ νὰ σᾶς τὸ ξηγήσω, λέει ὁ φλῶρος· εἶναι ἓνα πολὺ μικρὸ, πάρα πολὺ μικρὸ παιδάκι, πού δέν κουνιέται, καὶ μ' αὐτὸ παίζουν τὰ κοριτσάκια.

—Λοιπὸν εἶναι πεθαμένο! εἶπε ἡ σουσουράδα.

—Ἄ! ἔχι, ἀπάντησε ὁ φλῶρος· δέν ἦταν ποτέ ζωντανό.

Τὰ παιδιὰ καὶ οἱ φίλοι τους. Ἔκδ. 4.

—Δὲ νοιώθω, εἶπε ἡ σουσουράδα· ἓνα μικρὸ παιδί, ποῦ δὲν κουνιέται, εἶναι πεθαμένο καὶ εἶναι πολὺ ἄσχημο νὰ παίζη κανεὶς μὲ τοὺς πεθαμένους.

—Τέλος πάντων ἠσύχασε, τῆς λέει ὁ ἄντρας τῆς, ξέρεις καλὰ ὅτι δὲν νοιώθεις τίποτε ἀπὸ αὐτὰ τὰ πράματα.

Ἐφῶρος ἐξακολούθησε :

—Ὅταν ἔγινε ἓνας μεγαλούτσικος φλῶρος, μοῦ ἔδωκαν τὴν ἐλευθερία μου.

—Ἄ! τί καλοὶ ἄνθρωποι, λέει ὁ κότσυφας, καὶ δὲν τοὺς ξαναεἶδες ;

—Ὅχι δά! λέει ὁ φλῶρος, ὅταν ἡ μικρὴ μου κυρία μὲ ἄφησε ἐλεύθερο, ἔκλαψε· «χαῖρε! ἀγαπημένε μου» μοῦ εἶπε· «τὰ πουλιὰ πρέπει νὰ ἔχουν ἐλευθερία· πάρε καὶ σὺ τὴ δική σου! Σὲ ἀγαπῶ καὶ θέλω νὰ εἶσαι εὐτυχισμένος».

Ἐφυγα γεμάτος συγκίνηση καὶ ὅμως πολὺ εὐτυχισμένος, γιὰτὶ ἀπὸ πολὺν καιρὸ, βλέποντας τὸ γαλάζιο οὐρανὸ, εἶχα λαχτάρει νὰ πετάξω.

Κατόπι γνωρίστηκα μὲ κάμποσα πουλιὰ τῆς γειτονιάς καὶ διασκεδάσα βασιλικά ὅλη τὴν ἡμέρα. Ἄλλὰ τὸ βράδυ ; Ἄ! φίλοι μου, οἱ φλῶροι ἔχουν καρδιά! Τὸ βράδυ σκέφτηκα τὴ μικρὴ μου κυρία καὶ μ' ἐπίασε τόσο βαρὶὰ στενοχώρια, ποῦ ἄθελα πέταξα κοντὰ τῆς.

Ἦ! τί ὠραῖο πρᾶμα τὸ ξανατάωμα! Πόσο εἶμαστε ὅλοι εὐτυχισμένοι! Ζεναβρήκα τὸ μικρὸ μου κρεβάτι· τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ξαναπέταξα καὶ γιὰ ἓνα ὀλόκληρο χρόνο εἶχα τὴν ἐλευθερία μου τὴν ἡμέρα καὶ τὴ νύχτα τὸ κρεβατάκι μου.

Ἄν ἤμουν στὴ θέση σου, εἶπε ἡ σουσουράδα, δὲ θὰ εἶχα τόση ἐμπιστοσύνη, θὰ φοβόμουν πάντα μήπως μὲ ξαναπιᾶσουν.

—Δὲν εἶσαι δά τόσο φοβισιάρης, τῆς λέει ὁ κότσυφας· δὲ σὲ εἶδα χτὲς γαντζωμένη στὸ κέρατο μιᾶς ἀγελάδας ;

—Ἦ! ὦ! ὑπάρχει διαφορά, εἶπε ἡ σουσουράδα· ποτὲ μιὰ ἀγελάδα δὲ θὰ τῆς κατεβῆ ἡ ἰδέα νὰ μὲ πιᾶση καὶ ὁ βοσκὸς εἶναι

πολύ ευχαριστημένος που κυνηγῶ τίς μῦγες, που ἔνοχλοῦν τὰ ζῶα του· εἶμαι στὸν ἐλεύθερο ἀέρα καὶ μπορῶ νὰ πετάξω ὅταν μοῦ ἀρέση.

Πρὶν ἀπὸ λίγη ὥρα ἄρχισαν τὰ πουλιά μεταξύ τους μιὰ πολὺ ζωηρὴ συνομιλία.

—Δὲ νοιώθω, ἔλεγε ὁ κότσυφας, γιατί εἶμαι ὀλόμαυρος καὶ γιατί ἡ καρδερίνα ἔχει πέντε ἕξι χρώματα.

—Δὲν τὸ ξέρεις; λέει ἡ καρδερίνα· ὥστόσο εἶναι μιὰ παλιά ἱστορία που ὅλα τὰ πουλιά τῆς Ἑλλάδας τὴν ξέρουν.

—Λοιπὸν διηγῆσου τὴν! φώναξαν τὰ πουλιά.

—Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι εἶναι πραγματικὰ ἀληθινή, θὰ σᾶς τὴ διηγηθῶ ὅμως ἀπαράλλαχτα ὅπως μιὰ γιὰ καρδερίνα τοῦ γειτονικοῦ δάσους μοῦ διηγήθηκε:

Ἔτσι ὁ Θεὸς ἐπλασε τὰ πουλιά, τὰ ζύμωσε μὲ χῶμα καὶ γι' αὐτὸ ὅλα εἶχαν τὸ χρῶμα που ἔχει καὶ τὸ χῶμα. Ἐπειτα ἔβαλε ἓνα μικρὸν ἄγγελο, που ἦταν πολὺ φρόνιμος, νὰ τὰ χρωματίσει. Ὁ μικρὸς ἄγγελος τὰ ἔβαλε ἓνα ἓνα ἐπάνω σ' ἓνα μεγάλο τραπέζι, που εἶχε πολλὰ δοχεῖα μὲ χρώματα καὶ μικρὰ πινέλα.

Ζωγράφισε πρῶτα μερικὰ πουλιά μαῦρα σὰν τὸν κότσυφα, ἄλλα ἄσπρα ὅπως τὸ περιστέρι, ἄλλα κίτρινα ὅπως τὸ κανάρι, καὶ γιὰ νὰ μὴν πολυλογοῦμε ὅλα ὅσα ἔχουν ἓνα μόνο χρῶμα.

Ὁ μικρὸς ἄγγελος τὰ ἀπομάκρυνε λίγο ἀπὸ κοντὰ του γιὰ νὰ ἰδῆ τί ἐντύπωση θὰ ἔκαναν καὶ σκέφτηκε ὅτι ἓνα πουλί, που θὰ εἶχε δυὸ χρώματα, θὰ ἦταν ἀκόμη πιὸ ὁμορφο· ἔτσι λοιπὸν ἔκανε τὴν κίτσα, τὸ φλῶρο, τὸ δρυκολάπτη, τὸν κοκκινολαίμη.

«Τώρα ἂς δοκιμάσω ἀκόμη» εἶπε ὁ ἄγγελος· «θὰ πάρω κοκκινωπὸ ἀνοιχτό, μαῦρο καὶ ἄσπρο καὶ θὰ ζωγραφίσω αὐτὴ τὴν κυρία μὲ τὸ μακρὸν ράμφος.»

—Ἦταν ἡ προμάμη μου, διάκοψε ὁ τσαλαπετεινός.

Ὁ μικρὸς ἄγγελος δὲν ἦταν πολὺ ευχαριστημένος· τὰ χρώματα τοῦ τσαλαπετεινοῦ δὲν τοῦ ἐφαίνοντο ἀρκετὰ χαρωπά.

—Ἄς δοκιμάσωμε ἀκόμη, εἶπε, διαλέγοντας ἓνα ἄλλο πουλί:

του ἔκανε τὸ λαιμὸ καὶ τὴν κοιλιά μὲ ἓνα κόκκινο πολὺ ὄμορφο, τοῦ ἔβαλε ἓνα παλτὸ σταχτί, ἓνα μικρὸ σκοῦφο μαῦρο καὶ τοῦ ζωγράφησε τὴν οὐρὰ καὶ τὶς φτεροῦγες μὲ τὸ ἴδιο χρῶμα.

— Εἶναι ὁ πύρρουλας! εἶναι ὁ πύρρουλας! εἶπαν ὅλα τὰ ἄλλα πουλιά.

— Μπορεῖς νὰ εἶσαι εὐχαριστημένος, τοῦ λέει ὁ μικρὸς ζωγράφος· εἶσαι ἓνα ὠραῖο πουλί.

— Θὰ ἤμουν πολὺ εὐχαριστημένος, λέει ὁ πύρρουλας, ἀν.....

— Καλά! λέει ὁ ἄγγελος, τί σοῦ λείπει;

— Δὲν μοῦ λείπει τίποτε, εἶπε ὁ πύρρουλας, ἀλλὰ βρίσκω πῶς τὸ ράμφος μου εἶναι λίγο χοντρό.

— Ἄντε πήγαινε, φίλε μου, τοῦ ὀπάντησε ὁ ἄγγελος, καὶ μὴ παραπονεῖσαι· ὅταν θὰ ἀναγκαστῆς νὰ τραγανίσῃς ἔντομα καὶ σπόρους λίγο σκληροὺς θὰ εὐχαριστῆς τὸ Θεό, πού σοῦ ἔδωκε ἓνα τόσο δυνατὸ ράμφος.

Ὅταν τελείωσε τὸ ζωγράφισμα ὄλων τῶν πουλιῶν ὁ μικρὸς ἄγγελος χτύπησε τὰ χέρια καὶ χόπ! χόπ! ὅλα πέταξαν.

Ἐπειτα πήγαινε νὰ συγυρίσῃ τὰ χρώματά του, ὅταν πῖσω ἀπὸ ἓνα δοχεῖο εἶδε ἓνα μικρὸ πουλί, ὅλο σταχτί.

— Πῶς! σ' ἔχω ξεχάσει;

— Μάλιστα! λέει ντροπαλὰ τὸ πουλί.

— Τί θὰ κάνουμε τώρα; λέει ὁ μικρὸς ἄγγελος, δὲν ὑπάρχει πιὰ χρῶμα, θὰ μείνῃς ἔτσι ὅλο σταχτί.

— ὦ! εἶμαι τόσο μικρό, λέει τὸ πουλί, πού ἂν σοῦ ἔμεινε λίγο χρῶμα κολλημένο γύρω στὰ δοχεῖα, αὐτὸ θὰ σοῦ φτάσῃ, πιστεύω, γιὰ νὰ μὲ χρωματίσῃς.

— Καλά! ὡς δοκιμάσωμε, λέει ὁ μικρὸς ζωγράφος καὶ μαζεύοντας μὲ ἓνα πινέλο ὅλο τὸ σκοῦρο χρῶμα πού ἔμεινε μέσα σ' ἓνα δοχεῖο, σκέπασε μὲ αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ πουλιοῦ· τοῦ ἔλειπε μονάχα λίγο ἀπὸ κάτω στὴν κοιλιά· τοῦ ἔβαλε λοιπὸν ἄσπρο.

Ἐπειτα βρίσκοντας ὀκόμη ἄρκετὸ μαῦρο τοῦ χρωμάτισε τὶς φτεροῦγες, τὴν οὐρὰ καὶ ἓνα μέρος τοῦ κεφαλιοῦ.

—Δέν υπάρχει πιὰ κόκκινο; εἶπε τὸ πουλί, πού ἔβρισσε τὰ χρώματά του λίγο σκοτεινά.

—Διόλου! εἶπε ὁ ἄγγελος.

—Τί κρίμα! εἶπε τὸ πουλί, πηδώντας γύρω στὰ δοχεῖα. Ἐπειτα φώναξε ἔξαφνα: Νά μιὰ σταγόνα ἐπάνω στοῦ τραπέζι!

—Καλὰ ἂς δοκιμάσουμε! λέει ὁ μικρὸς ζωγράφος.

Πόρτε την γρήγορα καὶ ζωγραφίστε με γύρω στὸ ράμφος. Ἄ! τί εὐχαριστημένο πού εἶμαι! εἶπε πηδώντας ἐπάνω σ' ἕνα μεγάλο δοχεῖο, πού εἶχε πρὶν κίτρινο χρῶμα.

Δέ βρισκόταν ἄλλο πιὰ, ἀλλὰ λίγο χρῶμα εἶχε χυθῆ ἔξω σὲ ὄλο τὸ μᾶκρος τοῦ δοχείου· τὸ μικρὸ πουλί τὸ σκούπισε μὲ τίς φτεροῦγες του.

—Ἄ! πονηρούλη, εἶπε ὁ ἄγγελος, ἐπειδὴ ζωγραφίστηκες τελευταῖος θὰ εἶσαι ὁ πιὸ ὁμορφος· περίμενε, θὰ σοῦ βάλω ἀκόμη ἀπὸ λίγο ἄσπρο σὲ ὄλα τὰ μέρη. Τώρα εἶσαι πολὺ ὁμορφος, φίλε μου, μπορεῖς νὰ φύγης.

Τὸ πουλάκι στεκόταν.

—Πρέπει νὰ μοῦ δώσης ἕνα ὄνομα, εἶπε, καὶ νὰ μοῦ πῆς τί νὰ τρώω.

—Ἀλήθεια, ἐλησιμόνησα, εἶπε ὁ ἄγγελος, δείχνοντάς του ἕνα γαῖδουράγκαθο. Βλέπεις αὐτὸ τὸ φυτό; Οἱ ἄνθρωποι τὸ νομίζουν ἄσχημο φυτό, ἀλλὰ ἔχει κάτι σπόρους, πού ἔχουν ἐξαιρετικὴ γένση· θὰ τοὺς τρῶς ἐσύ καὶ ἐπειδὴ θὰ τρῶς γαῖδουράγκαθο θὰ

σὲ φωνάζουμε Ἀκανθουλλίδα, Γαρδέλι ἢ Καρδερίνα, γιὰ νὰ σοῦ θυμίζουμε τὰ γαϊδουράγκαθα, πού ἀγαπᾶς.

—ὦ! τί ὠραία ἱστορία! ἐφώναξαν ὅλα τὰ πουλιά.

Ἐνα μόνο ἀπὸ ὅλα δὲν εἶχε ἀκούσει πολὺ προσεχτικὰ τὴ διήγηση γιὰ τὴν καρδερίνα· ἦταν τὸ ψαρὸνι. Θαύμαζε πολὺ τὸ φωτισμό. Ἄν καὶ τὰ φαγιά ἦταν πολλὰ καὶ πολλῶν λογιῶν, τοῦ ἐρχόταν κάθε στιγμή μιὰ περᾶξενη ἐπιθυμία νὰ φάη μιὰ κολοφωτιά. Ἐπειδὴ κανένας δὲν τὸς ἄγγιζε, δὲν τόλμησε νὰ τὸ κἀνη εὐτό· ἔπειτα εἶχε τὴν ἐλπίδα ὅτι τὸς ἐφύλαγον γιὰ τὸ τέλος τοῦ δεῖπνου. Ἄλλὰ τὸ δεῖπνο τελείωνε καὶ ἄρχισαν τὰ τραγούδια καὶ οἱ προπόσεις καὶ δὲν εἶδε νὰ σερβίρουν τὸς κολοφωτιές.

Δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ πιά· καὶ τὴν ὥρα, πού χειροκροτοῦσαν τὴν καρδερίνα, ἄρπαξε μιὰ κολοφωτιά καὶ τὴν κατάπιε γρήγορα γρήγορα· κανένας δὲν τὸ πρόσεξε, ἀλλὰ γιὰ μιὰ στιγμή, τὸ πιὸ λαμπερὸ ἀστέρι, πού κρεμόταν σ'ἕνα ἀπὸ τὰ πᾶνιά τῶν ἀραχνῶν εἶχε χαθῆ.

Ἡ γριά θειά σπίνα ὁμως σὲ λίγο τὸ παρατήρησε. Σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι γιὰ νὰ πληροφορηθῆ ἀπὸ τὸς κολοφωτιές γιατί ἔφυγαν· τὸς βρῆκε ὅλες κατὰ γῆς, γιατί ἔφευγαν γρήγορα ἀπὸ τὸν τόπο τῆς γιορτῆς. Ἦταν πολὺ θυμωμένες.

— Πῶς; ἔλεγαν, ἐμᾶς μᾶς χρειάζεστε γιὰ τὸ κέφι σας κι ἀφήνετε νὰ τρῶνε μιὰ ἀπὸ μᾶς, σὰν νὰ ἤμαστε ἀπὸ τὰ συνηθισμένα σκουλήκια;

Ἡ γριά θειά ἦταν πολὺ στενοχωρημένη καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ ἀπαντήσῃ.

— Μὰ εἰστε βέβαιες ὅτι ἔγινε αὐτό; ἔλεγε.

Ὡστόσο δὲν τόλμησε νὰ κἀνη παρατήρηση καμιὰ στοῦ ψαρὸνι, ἀλλὰ γιὰ νὰ μὴ ἔχη καινούργιες ἱστορίες καὶ μὲ ἄλλους εἶπε δυὸ λέξεις στοῦ αὐτοῦ τοῦ ἀνιψιοῦ της, στοῦ νεαροῦ σύζυγο.

Τοῦ εἶπε πῶς ἦταν ὥρα πιά κι αὐτοῦς νὰ μιλήσῃ καὶ νὰ πῆ κάτι.

— Ἀγαπητοί μου φίλοι, εἶπε αὐτός, σήμερα εἶναι ἡ ὠραιότερη

μέρα τῆς ζωῆς μου· δὲν ξέρω ἂν εἶστε σὰν καὶ μένα εὐτυχι-
 σμένοι, ἀλλὰ ὅταν ἐγὼ εἶμαι εὐτυχισμένος θέλω πάντα νὰ κάνω
 κάτι καλό· νομίζω ὅτι θὰ τὸ κάνετε καὶ σεῖς μαζί μου. Βλέπετε
 ἐδῶ ἐνωμένη μιὰ ὀλόκληρη συντροφιά ἀπὸ κολοφωτιές πού θέλη-
 σαν με εὐγένεια νὰ μᾶς βοηθῶσουν με τὰ φῶτα τους, γιὰ νὰ φῆνα
 πιὸ λαμπρὴ ἢ γιορτὴ μας. Ζέρω ὅτι πολλοὶ ἀνάμεσα στὴ συν-
 τροφιά μας, ὅπου τίς συναντήσουν, τίς τρῶνε με μιὰ μπενκιά.
 Λοιπὸν! φίλοι μου ἀγαπημένοι, ἐρχομαὶ ἀπὸ μέρος τους νὰ
 σᾶς ζητήσω μιὰ χάρη! γιὰ ἐνθύμηση τοῦ γάμου μου, ἀπὸ σή-
 μερα νὰ μὴ φᾶτε πιά ἀπὸ αὐτές!

Κάνω λοιπὸν μιὰ πρόσοση γιὰ τίς κολοφωτιές.

—Νὰ ζήσουν!!!

—Νὰ ζήσουν!!! ἐφώναξαν ὅλα τὰ πουλιά με μιὰ φωνή.

Ἐπὸ κείνη τὴ στιγμή οἱ κολοφωτιές ἔδωσαν ζωηρότερο φῶς·
 φαίνεται πῶς ὡς τότε ὁ φόβος μήπως τίς φᾶνε τίς ἐμπόδιζε
 νὰ λάμπουν με ὅλη τους τὴ δύναμη.

Καὶ τώρα πιά ἡ ἑσπερίδα ἔγινε πιὸ ζωηρὴ· κάθε πουλί πη-
 δοῦσε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, γιὰτὶ εἶναι πολὺ δύσκολο σὲ ἕνα
 πουλί νὰ μένη πολλὴ ὄρα ἤσυχο.

Ἔτσι ὁ πύρρουλας ἔκαμε νὰ ἀκουστοῦν ὅλοι οἱ τόνοι τῆς
 φωνῆς του. Τραγουδῆσε μάλιστα κι ἕνα καλομοσιανό, πού εἶχε
 ἀκούσει νὰ παίζη ἡ μουσικὴ τῆς πόλης. Ἀμέσως στάθηκε χο-
 ρὸς γύρω στὸ γέρικο κορμὸ τοῦ δέντρου καὶ ἡ γριά θειά σπίνα
 σήκωσε τὴ μιὰ τῆς φτερούγα γιὰ μαντίλι κι ἄρχισε νὰ σέρνη
 τὸ χορό.

Ἄλλὰ τί συμβαίνει; Ὅλοι στέκονται καὶ ἀκοῦν. Ἀκοῦν μιὰ
 φωνὴ πού εἶναι κρυσταλλένια καὶ ἁρμονική. Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ
 ἀηδονιοῦ· δὲν μπόρεσε νὰ ἔρθη στὴ γιορτὴ, ἀλλὰ οἱ σπίνοι
 εἶναι φίλοι του καὶ θέλει νὰ τραγουδήσῃ τὰ παινέματα τοῦ
 γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης.

Τὰ πουλιά σκορπίζονται στὰ κλαδιὰ γιὰ νὰ πᾶν νὰ βροῦν

τόν τραγουδιστή· μόνη ἡ θειά σπίνα ἔμεινε στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου.

Τὸ τραγούδι σὲ λίγο τελείωσε, κανένας ὁμως θόρυβος δὲν ἀκούστηκε πιά στὸ δάσος. Ἡ θειά σπίνα περιμένει μὲ ὑπομονή τὸ γυρισμὸ τῶν μουσαφिरαίων της. Περιμένει πολλή ὥρα· κανείς ὁμως δὲ γυρίζει, οὔτε αὐτὸς ὁ ἀνεπιός της.

Εἶναι ἀπίστευτο, ἔλεγε· ἅ! στὸν καιρὸ μας οἱ γάμοι δὲ γίνονταν μὲ τέτοιον τρόπο.

Ἔπεσε σὲ βαθιὰ συλλογὴ ἐπάνω στὸ ζήτημα αὐτό, πῶς δηλαδὴ ἀλλάζουν οἱ καιροὶ τὸν κόσμο ἐπὶ κάτω! Οἱ σκέψεις της λίγο λίγο γίνονταν ὅλο καὶ πιὸ θολές καὶ μπερδεμένες, ὡς τὴ στιγμή πού κρύβοντας τὸ κεφάλι της κάτω ἀπὸ τὴ φτερούγα, ἔπεσε σὲ βαθὺ ὕπνο.

Μόλις ξημέρωσε, ἔβλεπε σκορπισμένους στὰ γύρω δέντρα ὄλους τοὺς καλεσμένους ἀκόμη παραδομένους σὲ γλυκὸ ὕπνο· φαίνεται πῶς ὁ κόπος τῆς ἡμέρας μαζί μὲ τὸ κελάηημα τοῦ ἀηδονιοῦ τοὺς εἶχε νανουρίσει γλυκὰ κι ἀποκοιμήσει ὄλους.

Ὁ πρῶτος, πού ξύπνησε, ξαφνιασμένος πολὺ πορατήρησε πῶς δὲ βρέθηκε σπίτι του. Ντροπαλὸς καὶ λυπημένος ἔφυγε, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε σὲ κανένα.

Ὁ δεύτερος ἔκαμε τὸ ἴδιο, ὅπως ἕνας ἕνας καὶ οἱ ἄλλοι ὄλοι. Καθένας τους ζητοῦσε νὰ πάη στὴ φωλιά του χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν ὅτι ξενύχτισε. . .

Ἄλλὰ ἡ κίσσα, ἡ φλύαρη ἢ κίσσα, πού ἀγρυπνοῦσε ἐκεῖ κοντά, φώναζε μὲ δυνατὴ φωνὴ κάθε φορά, πού τοὺς ἔβλεπε νὰ περνοῦν βιαστικὰ ἀπὸ μπροστά της:

— Νά ἕνας ἀκόμη, πού γυρίζει ἀπὸ τὸ γάμο! Νά κι ἄλλος ξενύχτης!

ΤΕΛΟΣ

024000028156

3500/95

